

T. 2292

திருமந்திர மாநாட்டு மலர்

திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

வெளியீடு எண். 103

உ.
சிவமயம்

மூன்றாவது

திருமந்திர மாநாட்டு மலர்

[மன்மத - தை]

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

21-வது குருமகாசந்திதானம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள்

திருவுள்ளப்பாங்கின்வண்ணம்

வெளியிடப்பெற்றது.

திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

1957 ஜனவரி]

உ.

[துன்முகி - தை]

T. 2292

ஸ்ரீ பஞ்சாக்கர தேசிக ஸுர்த்திகளை
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்திதானம் அவர்கள் வழிபடுதல்

உ
சிவமயம்

வாழ்த்து

கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான
போதநெறி காட்டும் வெண்ணெய்
பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்
மெய்ஞ்ஞான பாநு வாகிக்
குயிலாரும் பொழில்திருவா வடுதுறைவாழ்
குருநமச்சி வாய தேவன்
சயிலாதி மரபுடையோன் திருமரபு
நீடுழி தழைக மாதோ.

— பூநீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்.

ஸ்ரீ நமசிவாயமூர்த்திகள் தோத்திரம் :

இருதய நாப்பண் அஞ்செழுத் துருவின்
இறைவனை உயிர்க்கொலை செயாமை,
அருள், பெற்றி அடக்கல், பொறை, தவம், வாய்மை,
அன்பு, அறிவு என்னும் எண்மலர்கொண்டு
ஒருமையொடு அருச்சித்து இடுகஎன்று அடியர்க்கு
ஒள்ளிய தீக்கைசெய்து உணர்த்தத்
திருஅமர் துறைசை உறையருள் குருவாம்
திருநமச் சிவாயர்தாள் போற்றி.

— ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்.

குறிப்பு -

ஸ்ரீ நமசிவாயமூர்த்திகளுக்கு வணக்கம் கூறுகிற முறையில் ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகளால் பாடப்பெற்றது இச்செய்யுள். நமசிவாயமூர்த்திகள் இத்திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தை இன்றைக்குச் சுமார் ஐநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னாட் தோற்றுவித்த தெய்வீக அருளாளர் ஆவார். இவர் கண்ட ஆதீனம், தென்னாட்டில் பலகோடி மக்களுடைய ஞானத்தையும் சமய உணர்ச்சியையும் நன்னெறியையும் நிலைபெறச் செய்வதற்கும் வளர்ப்பதற்கும் துணையாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது இந்தக் குருமூர்த்திகளால் கட்டளை இடப்பெற்ற நற்செயல்களும் இன்றுவரை நடைபெற்று வருகின்றன.

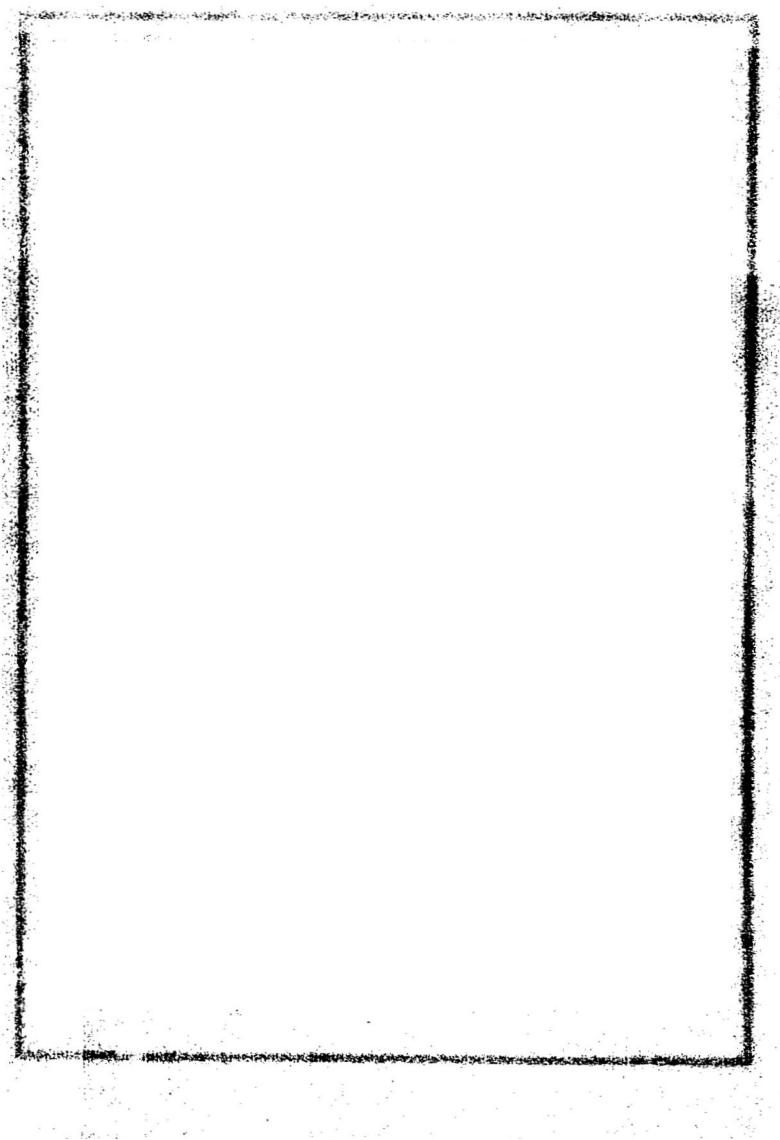
நாட்டிலும் மக்கள் உள்ளத்திலும் எத்துணையோ மாறுபாடுகள் தோன்றினும், குருமூர்த்திகளுடைய கட்டளையும் திட்டமும் எள்ளளவும் மாறியன அல்ல எடுத்துக்காட்டாகத் திருமடத்தின் அடுக்களையை மூர்த்திகள் அமைத்து, அதில் பொருத்திய நெருப்பு அணையாமல் நின்று எனையும் அடியவர்களுக்கு அமுதளிக்கவேண்டும் என அருளிய திருமொழி இன்றும் உண்மையாக இருந்து வருவது உலகம் அறிந்ததே இந்த ஐநூறு ஆண்டுகளிலும் நிகழ்ந்த மாறுதல்களும், பஞ்சமும் எவ்வளவோ ஆயினும் இத்திருமடத்திலும் இதன் கிளைமடங்களிலும் இன்றுவரை பசிப்பிணி ஒன்று உண்டு என்பதை எவரும் அறியார். இத் திருமடம் எந்த நலல நோக்கங்களுடன் தோன்றியதோ அந்நோக்கங்கள் இன்றும் இங்கே நிறைவேறி வருகின்றன.

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள், சங்கரர் இராமானுசர் ஆகிய இவர்களுடன் வைத்து எண்ணக்கூடிய ஒரு பெருந்தத்துவ ஞானியாவார்; இத் திருமடத்தின் தம்பிரான்களில் ஒருவரும் ஆவார்.

ஸ்ரீ நமசிவாயமூர்த்திகள்

உ.
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பதிப்புரை

ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரதேசிக மூர்த்திகளின் திருவருள் துணைக் கொண்டு, அவர்கள் குருபூசைத் திருநாளாகிய மகரத்தலை நாளையோட்டி, வழக்கம்போல் சென்ற மன்கை ஆண்டிலும் திருமந்திர மாநாடு நடைபெற்றது.

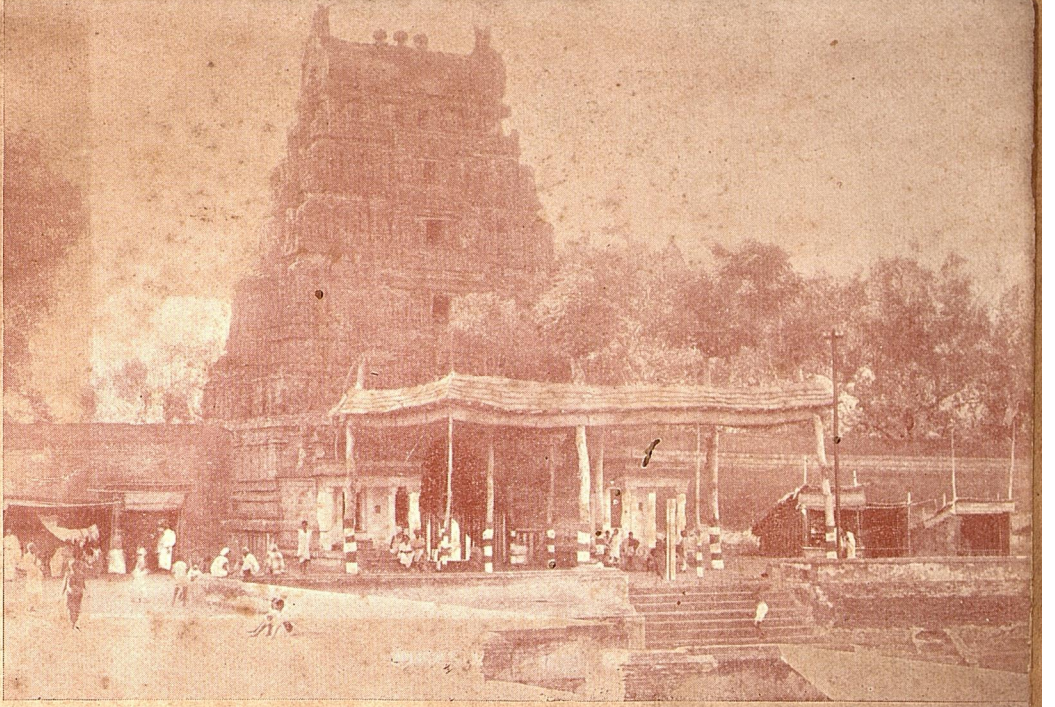
சொற்பொழிவாளர்கள் தமது நீண்டநாள் அநுபவத் தைக்கொண்டு வேதாகம சாத்திர தோத்திர வரம்பிலே நின்று திரட்டியகருத்துக்களை, மக்கள் அனைவரும் புரிந்து கொள்ளத்தக்க எளிய இனிய நடையில் பேசுகிறார்கள். அக்கருத்துக்களை அனைவரும் கேட்டுத் தம் வாழ்க்கையநுப வத்தோடு ஒட்டிப்பயனெய்துகிறார்கள். இந்த அநுபவத்தை மாநாட்டில் கலந்துகொள்ளாத ஏனையோரும் அடைந்து உய்யவேண்டும் என்ற கருணைநோக்காலும், ஆண்டுகள் தோறும் எத்தகைய புதிய கருத்துக்கள் - சிவாநுபவச் செல்வங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன என்று திருமந்திர ஆராய்ச்சியின் உணர்ச்சிப்பெருக்கை அறிந்துகொள்ளும் நோக்குடனும் மாநாட்டுச்சொற்பொழிவுகள் அனைத்தும் தொகுத்து மலராக வெளியிடப்பெறுகின்றது.

சுருக்கமூத்தாளர்கள் எடுத்துக்கொடுத்துள்ள சொற் பொழிவுகளின் சுருக்கங்கள், எழுத்துப் பிழைகளைத்திருத்தி அப்படியே அச்சிடப்பெற்றன.

சைவத்தமிழ் உலகம் இந்த வெளியீட்டைப்பெற்று, கருத்துக்குவியலில் ஈடுபட்டுப் போற்றி மகிழுமாக.

திருவாவடுதுறை ஸ்ரீ கோமுக்தீசுவரர் ஆலய முன்தோற்றம்

தலச்சிறப்புகள்:-

1. சிவபெருமானுடைய ஆணையால் பசுவடிவம் பெற்ற உமாதேவியார் இத்தலத்துக்கு வந்து, சிவபெருமானைப் பூசித்துப் பசுவடிவம் நீங்கப்பெற்றார். 2. திருமூல நாயனார் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் இத்தலத்திலே சிவயோகமிருந்து திருமந்திரமாலையை அருளிச்செய்தார்; (மூவாயிரம் மந்திரங்கள்). 3. போகநாத சித்தருடைய மாணவராகிய திருமாளிகைத்தேவர், ஆசாரியருக்குத் தொண்டுசெய்திருந்து அருள்பெற்று, சைவஸ்தாபனம் செய்து, மேலும் பல அற்புதங்கள் செய்து விளங்கினர். 4. தாம் தவஞ்செய்தமையால் பிற்காலத்து நவகோடிசித்தபுரம் என வழங்கப்பெறும் இத்தலத்தில் நவகோடி சித்தர்கள் சிவஞானம்பெறத் தவம் செய்தனர். 5. சைவ சமயாசாரியர்கள் நால்வருள் முதல்வரான ஆளுடையபிள்ளையார் தமது தந்தையார் யாகம் செய்யும்பொருட்டுத் தேவாரத் திருப் பதிகம்பாடி ஆயிரம்பொன் பெற்றனர். 6. தமது கட்டளையின்படி தேவர்கள் படரரசு மரங்களாக, சிவபெருமான் அம்மர நிழலில் எழுந்தருளினர். 7. மகப்பேறு கருதி வந்து வழிபட்ட முகருந்த மன்னருக்கு இறைவன் இதனைத் திருவாரூராகவும், தம்மைத் தியாகேசப் பெருமானாகவும் காட்டிப் புத்திரப்பேறும் அளித்துப் புத்திரத்தியாகர் என்னும் பெயருடன் வீற்றிருந்தருளினர். 8. தரும தேவதை தம்மை வழிபட, பெருமான் அதனை இடபமாகக் கொண்டதன்றி, தம் சந்திதியில் அரசமர நிழலில் கோயில்கொண்டிருக்கும்படி அதற்கு வரமும் தந்தார். 9. தேவர்களும் முனிவர்களும் வேண்டிக்கொள்ள அந்தவேண்டுகோளை ஏற்றுப் போதியம்பலத்திலே சிவபெருமான் மகாதாண்டவம் புரிந்தருளினர். 10. சில முனிவர்கட்குச் சிவஞானோபதேசம் செய்தருளினர். 11. சில அந்தணர் களுக்கு வேதத்தை அருளிச்செய்தனர். 12. போகநாத சித்தர், நவகோடி சித்தர் முதலிய சித்தர்கள் விரும்பியவண்ணம் அவர்களுக்கு அட்டமாசித்திகளையும் பிறவற்றையும் அருளினர். இதுபோன்ற அற்புதங்கள் பல சிவபிரான் ஆணையால் இத்தலத்திலே நிகழ்ந்தன. சித்தர்கள் பலர் இங்கே எப்போதும் வசிக்கின்றனர் என்ற ஐதிகமும் உண்டு.

திருவாவடுதுறை ஆதீன மடாலயம்

நாட்டில் மடங்கள் :

அன்றுமுதல் நாள்தோறும் நாள்தோறும் அண்ணல்
அடியரள விறந்தபெயர் வந்தவர்கள் எல்லாம்
சென்றுறையத் திருமடங்கள் திருமடங்கள் தோறும்
திருவிளக்கு அங்கு அவர்சாத்த உள்ளுடை மேற்போர்வை
துன்றியசெந் நெலின் அடிசில் கன்னல்நறுங் கனிகள்
தூயஅறு சுவைக்கறிநெய் தயிர் திரண்ட பால்தேன்
நன்றுதிருப் பண்ணியந்தண் ணீரமுதம் அடைக்காய்
நரபதி ஏவலின் அமைச்சர் நாள்தோறும் நடத்த.

— ஸ்ரீ உமாபதிசிவாசாரியார்.

குறிப்பு:-

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம் போற்றிவருகிற சித்தாந்த உண்மைகளை உலகிற்கு உதவியருளிய சந்தானாசாரியர்களுக்குள் நான்காமவராய் இன்றைக்கு அறுநூறு ஆண்டு கட்டுமுன் எழுந்தருளியிருந்தவர் ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியசுவாமிகள். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த வரலாற்றை அடிப்படையாகக்கொண்டு அவர்கள் அருளிச்செய்த சேக்கிழார்புராணத்தில் உள்ளது இச்செய்யுள். சேக்கிழார். அருளிய பெரிய புராணம் சோழ அரசர்கள் உள்ளத்தை உருக்கிய காரணத்தால், சோழ அரசர்கள் சோழ நாட்டில் பல திருமடங்களை நிறுவினார்கள். அந்தத் திருமடங்களெல்லாம், தத்துவ ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுகின்ற முனிவர்கள் தங்கும் இடங்களாயின. முனிவர்கள் தாங்கள் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மைகளையெல்லாம், தமிழ் நாட்டிற்குத் தத்துவ சாத்திரங்களாகவும் சமயக்கோட்பாடுகளாகவும் வழங்கினார்கள். அவையே, நாட்டில் அரசியல் மாறுதல்களும் அமைதி இன்மையும் ஏற்பட்ட காலத்து மக்கள் மக்களாக வாழ்வதற்குப் பெரிதும் உதவிபுரிந்தன.

ஏழாந்திருநாளில் திருமூலதேவா உற்சவம்

கயிலாயத்து ஒரு சித்தராய் நந்திதேவா திருவருளைப்பெற்ற சிவயோகி, தல யாத்திரை யாகப் பொதியமலை நோக்கி வருகிறபோது, திருவாவடுதுறைக்கு வந்து பெருமானை வழிபட்டு அருகில் உள்ள சாத்தனூர் அடைந்தார்; அங்கு இறந்து கிடந்த பசுமேயப்போனாகிய மூலன் என்னும் இடையன் உடலில் புகுந்து மூலராக எழுந்ததா எனபது வரலாறு இப்படி மூலராக எழுந்தவுடனே, எஜமான இறந்த துக்கத்தால் கதறிய பசுக்கள், ஆனந்தமேலீட்டால மோந்தன; நக்கின; களைதன; துள்ளிக்குதித்தன எப்படி எப்படியோ சந்தோஷத்தைக் காட்டிக்கொண்டன மூலராகிய சிவயோகியும் மகிழ்ச்சியோடு பசுக்களை மேயத்தா, அவைகளைக் காவிரித்துறையிலே நீர் அருந்தச்செய்தா; வெயிலநேரத்தில் நிழலுள்ள இடத்தில் தங்கச்செய்து பாதுகாத்தா மாலைநேரம் வந்ததும் பசுக்கள் கன்றுகளை நினைத்துக்கொண்டே வீடுகளை நோக்கி நடந்தன அவை தத்தம் வீடுகளை அடையும்வரை மூலரும் பின்னே தொடர்ந்து சென்றார் இப்படி மூலர் அன்றுமேற்கொண்ட பசுப்பணியும் முடிந்தது.

இப்படியாகப் பசுப்பணி முடிந்தபிறகுதான், திருவாவடுதுறையில் அரச மரத்தின்கீழ் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் யோகத்திலிருந்து, அருந்தமிழ் மூவாயிரம் அருளினார், திருமூலதேவநாயனார் என்று சிறப்பிக்கப்பெற்றார் அருந்தமிழும் திருமந்திரம் என்ற பெயருடன் திகழ்கிறது.

இத்தகைய சிறப்போடுகூடிய திருமூலதேவநாயனாருக்கு, ஸ்ரீ கோமுத்தீஸ்வரர் கோயிலில் ஆண்டுதோறும் நடைபெறுகிற மகோற்சவ ஏழாந்திருநாளில், தனிச்சிறப்புச் செய்யப்பெறுகிறது அன்று காலை திருவீதியுலாவில் பெருமானுடன் திருமூலதேவநாயனாரும் எழுந்தருள்கிறார். அவா மேற்கொண்ட பசுப்பணியின் நினைவாக அவருக்கு முன்பு, ஒரு பசுமாடு கன்றுடன் கொண்டு செல்லப் பெறுகிறது திருவுலா முடிந்து ஆலயத்தை அடைந்ததும் சந்நிதியிலேயே ஆதீன ஓதுவாமூர்த்தி களால திருமூலா வரலாறு வாசிக்கப்பெறுகிறது உடனே கோபூஜை நடைபெறுகிறது பிறகு தீபாராதனை தரிசனம் இப்படி நிகழ்கிற திருமூலர் உற்சவக் காட்சியை இப்படம் காட்டுகிறது.

வ
சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சேர்ந்திருந் தேன்சிவ மங்கைதன் பங்கனைச்
சேர்ந்திருந் தேன்சிவன் ஆவடு தண்துறை
சேர்ந்திருந் தேன்சிவ போதியின் நீழலில்
சேர்ந்திருந் தேன்சிவன் நாமங்கள் ஓதியே.

திருச்சிற்றம்பலம்

—திருமூலர்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாவடுதுறை ஆதீனம் 3-வது திருமந்திர மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள்

ஆணையின்வண்ணம்:

திருக்கயிலாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஸ்ரீமுத்திபஞ்சாக்கரதேசிக சுவாமிகள் ஆதீனத்து இருபத்தோராவது குருமூர்த்திகளாக ஞானபீடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் கட்டளையிட்டருளிய வண்ணம் மெய்கண்டான் யாண்டு 733ல் நிகழும் மன்மத ஆண்டு மார்கழித் திங்கள் உள-ம் நாள் (11-1-1956) புதன்கிழமை மாலை மூன்றுமணிக்கு, திருவாவடுதுறை ஆதீன மடாலய கொலுமண்டபத்தில் திருமந்திர மூன்றாவது மாநாடு தொடங்கி நடைபெற்றது.

தொடக்க விழாவிற்குத் தலைமை வகித்துப்பேசிய, சென்னை நகரசபை முன்னாள் மேயர் திரு. எஸ். இராமசுவாமி நாபுடு அவர்கள் தலைமையுரையில்,

‘திருமூலதேவர் திருமந்திரத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இத்திருவாவடுதுறையிலே திருமந்திர மாநாடு ஆண்டுதோறும் நடைபெறுவது சாலவும் பொருந்தும். இத்தகைய சீரிய முறையில் திருமந்திர விழா பிறிது எங்கும் நடைபெறவில்லை என்றே கூறுதல் வேண்டும். இன்றைய திருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிக சுவாமிகள் ஞானபீடத்தில் எழுந்தருளிய இந்த ஐந்து ஆண்டுகளாகத் தமிழும் சைவமும் செழித்தோங்கச் செய்துவரும் செம்மையான பணிகள் பல்லாற்றினும் சிறந்து திகழ்கின்றன. நம் துறவான வள்ளலார் ஞானபீடம் ஏறிய பின்னரேதான் இத்திருமந்திரமாநாடு நடைபெறத் துவங்கியது.’

என்று குறிப்பிட்டிருப்பது கருதத்தக்கது.

கொலுமண்டபம்:

கொலுமண்டபம் மாநாட்டிற்கென அலங்கரிக்கப்பெற்றுத் தனிச்சிறப்புடன் திகழ்ந்தது. கல்லாலின்புடையமர்ந்து நான்மறை ஆறங்கங்களை அன்று சனகாதியர்கட்குச் சொல்லாமற் சொல்லி விளக்கிய ஆசாரிய மூர்த்திகளின் திருவருட்பொலிவின்வண்ணம் இப்படித்தானே என்னுமாறு ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள், முனிபுங்கவர்கள்

புடைசூழக் கொலுமண்டபத்தில் எழுந்தருளிக் காட்சி வழங்கினார்கள். திருமுன்பு சிவநேசச்செல்வர்களும் சிவயோகப்பயிற்சி மிக்க அன்பர்களும் பாவலர்களும் நாவலர்களுமாக இப்படிப் பல்லோர் ஒருங்கு கூடியிருந்தனர். ஆதீனத்து இசைப்புலவர்கள் திருமுறைமுழுக்கம் செய்துகொண்டிருந்தனர். இந்நிலையில் கண்வழிபுகுந்து அனைவர் உள்ளத்தையும் ஒருமுகப்படுத்திப் பரவசப்படுத்தியது மற்றொரு காட்சி.

கொலுமண்டபத்தின்மேலே திருவாவடுதுறை ஆதீன 21வது குருமகாசந்நிதானம், தமது ஞானகுருமூர்த்திகளாகிய ஸ்ரீ முத்திபஞ்சாக்கரதேசிகசுவாமிகள் எனப்போற்றப்படும் ஸ்ரீ நமச்சிவாயமூர்த்திக்கு முன் கைகூப்பிய வண்ணம் தேஜோமயமாக நின்று வணங்கிக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் எழுதப்பெற்ற ஓவியக்காட்சிதான் அது. மாநாட்டுக்கு வந்திருந்த சித்தாந்தச்சிவநேசச் செல்வர்களின் சிந்தைகளிலெல்லாம்,

திருவடி ஞானம் சிவம் ஆக்குவிக்கும்
திருவடி ஞானம் சிவலோகம் சேர்க்கும்
திருவடி ஞானம் சிறைமலம் நீக்கும்
திருவடி ஞானமே திண்சித்தி முத்தியே

என்ற திருமூலரது அருள்வாக்கை உபதேசிப்பதுபோல் இருந்தது அக்காட்சி.

தொடக்கநாள்:

11—1—56 புதன்கிழமை மாலை மூன்றுமணி. ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள், தலைவரும் சொற்பொழிவாளர்களும் புடைசூழ, ஆதீனப் பிரதம நாதஸ்வர வித்துவான் நடராஜசுந்தரம் நாதஸ்வரம் வாசித்துவர, கொலுமண்டபத்திற்கு எழுந்தருளினார்கள். திருவாவடுதுறை ஆதீனத் தேவார இன்னிசைப் புலவர்கள் திரு. சுந்தரேசனாயர், திரு. சோமசுந்தரம் தேவாரபாராயணம் நிகழ்த்த, திருமந்திர மாநாடு தொடங்கியது. சென்னை திரு. எஸ். இராமசுவாமி நாயுடு அவர்கள் தலைமை வகித்தார்கள். ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள் தலைவருக்குப் பொன்னாடை போர்த்தி, நிலைமலை குட்டிக் கௌரவித்தார்கள். ஆதீன மகாவித்துவானும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ் ஆராய்ச்சி விரிவுரையாளருமான திரு. ச. தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள் மாநாட்டுக்கு வந்திருந்தோர்களுக்கு வரவேற்புரை வழங்கினார்கள். விழா மூன்றுநாட்களிலுமே அவர்கள் கூறிய வரவேற்புரை சமய உண்மைகள் பலவற்றை அறிந்துகொள்ளத் துணைசெய்தது.

தஞ்சை சரஸ்வதிமஹால் நூல்நிலையக் கௌரவக்காரியதரிசி திரு. S. கோபால ஐயர் அவர்கள் மாநாட்டுத் திறப்புவிழா உரை நிகழ்த்தினார்கள்.

அடுத்து, திருமந்திர மாநாட்டைப்பற்றி அறிஞர்கள் பலரிடமிருந்து வந்திருந்த வாழ்த்துச்செய்திகள் படிக்கப்பெற்றன. தருமபுர ஆதீனத்திலிருந்து அனுப்பப்பட்டிருந்த ஆசியுரையை, ஆதீனத்தின்சார்பில் வந்திருந்த வித்துவான் திரு. வி.சா. குருசாமி அவர்கள் படித்து, ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்களிடம் சேர்ப்பித்தார். தலைமையுரைக்குப் பிறகு விரிவுரைகள் முறையே தொடங்கின.

காஞ்சிபுரம் உயர்நிலைப்பள்ளிக் கணித ஆசிரியர் திரு. க. வச்சிரவேல் முதலியார் அவர்கள் முதல் தந்திரத்தில் 'உபதேசம்' என்பது பற்றியும், ஆதின மகா வித்துவான் திரு. ச. தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள் இரண்டாந்தந்திரத்தில் 'அதோமுக தரிசனம்' என்பது பற்றியும், பாலகவி வயிநாகரம் திரு. வே. இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள் மூன்றாந்தந்திரத்தில் 'அட்டாங்க யோகம்' என்பது பற்றியும் விரிவுரை நிகழ்த்தினார்கள். இறுதியில் பாலகவியின் திருமகளார், செல்வி மீனாட்சி 'குருவழிபாடு' என்பதுபற்றிப்பேச, கடவுள்வாழ்த்துடன் அன்றைய நிகழ்ச்சி நிறைவுற்றது.

இரண்டாம் நாள்:

12—1—56 வியாழக்கிழமை. ஆதின இன்னிசைப் புலவர்கள் தெய்வத்தமிழ் மறை ஓத இரண்டாம் நாள் நிகழ்ச்சி தொடங்கியது. , ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அருளாணவழி நிற்கும் திரு. எஸ். இராமசுவாமி நாயுடு அவர்கள் முதல்நாள் போலவே இரண்டாம் நாளும் விழாத்தலைமையை ஏற்று, பெருஞ்சிறப்புக்கு உரியவர்களானார்கள். தலைமையுரைக்குப்பிறகு நாலாந்தந்திரச் சிறப்பினை, 'திருவம்பலச் சக்கரம்' என்ற தலைப்பில் சித்தாந்த சரபம், மஹா மஹோபாத்யாய சிவஸ்ரீ ஈசான சிவாசாரியார் அவர்கள் எடுத்துரைத்து அனைவரையும் மகிழ்வித்தார்கள்.

ஆதினவித்துவான் கடலூர் திரு. தே. ஆ. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார் அவர்கள் 'ஞானம்' என்ற தலைப்பில் ஐந்தாந்தந்திரச் சிறப்பினையும், சென்னை, டாக்டர் திரு. தேவசேனாபதி அவர்கள் 'திருவடிப்பேறு' என்ற தலைப்பில் ஆறாந்தந்திரச் சிறப்பினையும் எடுத்துக்காட்டி விரிவுரையாற்றினார்கள்.

மூன்றாம் நாள்:

13—1—56 வெள்ளிக்கிழமை. இன்றைய நிகழ்ச்சிக்குத் தலைமைதாங்கிச் சிறப்பித் தவர்கள் சென்னை, அரசினர் கல்லூரித் தமிழ்ப்பேராசிரியர் திரு. தெ. பொ. மீனாட்சிசந்திரம் பிள்ளை அவர்கள். ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்களும் தலைவருக்குப் பொன்னாடை போர்த்தி, நிலைமலை சூட்டி ஆசியருளினார்கள். தலைமையுரையை அடுத்துத் திருமந்திர விரிவுரைகள் தொடங்கின. சென்னை, 'கலைமகள்' ஆசிரியர் திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள் ஏழாந்தந்திரத்தை 'இதோபதேசம்' என்ற தலைப்பிலும், சென்னை டாக்டர் திரு. T. M. P. மகாதேவன் அவர்கள் எட்டாந்தந்திரத்தைச் 'சோதனை' என்ற தலைப்பிலும், ஆதின மகாவித்துவான் திரு. K. ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் ஒன்பதாந்தந்திரத்தைச் 'சூனிய சம்பாஷணை' என்ற தலைப்பிலும் விளக்கிப் பேசினார்கள்.

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள் நல்லாசி அருள்நோக்குடன் மாநாடு இனிதே நிறைவேறியது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

“ நம்பிரான் திருமூலன்
அடியார்க்கும் அடியேன் ”

—சுந்தரர்.

தொடக்கநாள் பேருரைகள்

திறப்புரை :

தஞ்சை சரஸ்வதிமஹால் நூல்நிலையக் கௌரவக் காரியதரிசி

திரு. S. கோபால ஐயர் அவர்கள் B. A., B. L.,

அட்வகேட், தஞ்சை.

திருமந்திர மகாநாட்டிற்கு எழுந்தருளி, இங்குத் திருக்கொலுவீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் அவர்களுக்கும், விழா விற்குத் தலைமை தாங்கும் நமது தலைவர் திரு. இராமசுவாமி நாயுடு அவர்களுக்கும், மற்றும் இங்கு இருக்கும் பெரியோர்களுக்கும், நண்பர்களுக்கும் எனது தாழ்ந்த வணக்கம். இந்தத் திருமந்திர மூன்றாம் மகாநாட்டில் திறப்புரை ஆற்ற என்னைக் குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள் நியமித்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்த உடன் நான் பெரிதும் கலக்கமுற்றேன்.

திருமந்திரம் என்பது ஒரு பெரிய கடல் என்று எனக்குத்தெரியும். அதிலும் கரையற்ற-காலவரையற்ற ஒரு பெருங்கடல். அதைப் பற்றி நான் தெரிந்துகொண்டது ஒன்றே ஒன்று; அதுதான் என்னுடைய அறியாமை. இந்நிலையில் நான் என்னசெய்யப்போகிறேன் என்று பெரிதும் கலக்கம் அடைந்தேன்.

பிறகு மற்றொரு எண்ணம் உதித்தது. என்னைப் போன்ற வழக்கறிஞர்களுங்கூடப் பெரும்பொருள் தேடி அல்லலுற்று அலைகிற வாழ்விருந்து, சிறிதாவது மாறுபட்டுச் சிறந்த பரம்பொருளைத் தேடிவாழும் நிலை பெற்று உய்யும் வாய்ப்புருளும் திருவுள்ளத் தோடு மகாசந்நிதானம் திருமந்திர மகாநாட்டில் பங்குகொள்ள நம்மையும் சேர்த்திருக்கின்றார்கள் போலும் என்ற எண்ணம் வந்த போதுதான் அக்கலக்கம் நீங்கியது; தெளிவு பிறந்தது. அவர்களது பெருங்கருணைக்கு மீண்டும் நன்றி உடையவன் ஆகிறேன்.

ஆதீன மகாவித்வான் அவர்கள் வரவேற்புரை வழங்கியபோது, “நம் கோபால ஐயர்

அவர்களுடைய சேவையால், சரஸ்வதிமஹால் நூல்நிலையம் அதிகப் பெருமை அடைகிறது” என்று குறிப்பிட்டு மிகவும் பெருமையாகப் பேசிவிட்டார்கள். அதுவும் எனக்குப் பெரிய நடுக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் சொன்னதிலிருந்து என்னால் சரஸ்வதிமஹால் நூல் நிலையம் பெருமைக்கு வந்ததாகவே காட்டும். ஆனால் பூவுடன் சேர்ந்த நாரும் மணம் பெறுமாப்போல சரஸ்வதிமஹாலுடன் தொடர்பு கொண்டதாலேதான் எனக்கும் பெருமை ஏற்பட்டதாக நான் மனத்தில் கருதுகின்றேன்.

திறப்பாளரின் வேலை மகாநாட்டிலே மிகவும் சுலபமானதுதான், மகாநாட்டில் பேசப்போகின்ற பேரறிஞர்களின் சொற் பொழிவுகளை எல்லாம் நாம் எல்லோரும் கேட்டு மகிழ்வோம் என்பதாகச் சொல்லி விட்டு உட்கார்ந்துவிடலாம்; ஆனால், தொடக்கத்திலே நான் சில பொதுவான விஷயங்களை மட்டும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அன்பர்களே! இன்று நாம் காணுகின்ற யுகமானது அணுயுகம். அணுக்குண்டு யுகம் என்றுகூடச் சொல்லுவார்கள். அதாவது விஞ்ஞான முன்னேற்றத்தில் மிகவும் முன்னேறிக் கொண்டேயிருக்கும் காலத்திலே பழையகால நூல்களைப்பற்றியோ, பழையகாலப் பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றியோ நம்மில் அனேகர் உதாசீனமாக இருப்பது சகஜமே.

ஒரு ஆங்கில எழுத்தாளர் மிகவும் அழகாக இந்தக்கால மனோபாவத்தைப் பற்றி We are in an age which is searching for supermen in their looking glasses என்று

குறிப்பிட்டிருக்கிறா அதாவது தன்னைவிடப் பெரியவர்கள் யார்? என்று தேடுகின்றார்கள் இப்பொழுது இருப்பவர்கள் ஆனால் தங்களுடைய முகம் பாரக்கும் கண்ணாடிகளில் தான் யார் பெரியவர்கள் என்று பாரக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்

இதற்கு உதாரணமாகச் சமீபத்தில் வெளிவந்திருக்கும் ஒரு ஆங்கிலப் புத்தகத்திலுள்ள கருத்தை இங்கு வெளிப்பிட விருமபுகிறேன் சென்ற யுத்தத்தில் ஆகாய விமானம் ஓட்டுவதிலேயே மிகவும் கெட்டிக்காரர் என்ற பெரும் புகழுடன் பணிசெய்த ஒருவர் நான் உலகம் முழுவதும் சஞ்சாரம் செய்து பார்த்திருக்கிறேன் எல்லா இடங்களுக்கும் போய் இருக்கிறேன் இந்த உலகத்திற்கு வெளியே கூட ஒரு நகரம் இருக்குமானால் நான் போய் இருப்பேன் இவ்வளவு இடங்களுக்கும் நான் போய் இருந்தபோதிலும் எந்த இடத்திலும் கடவுள் எனது கண்ணில் தென்பட வில்லை அவர் எங்குதான் இருக்கிறார் என்றே புரியவில்லை என்பதாக அந்தப் புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் இதனால் கடவுள் இல்லை என்று அகிவிடுமா? கடவுள் இல்லை என்ற கருத்தை மறைமுகமாக வலியுறுத்துபவா போலவே அவர் அந்தப் புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பதால்தான் நான் சொல்லுகிறேன் இங்கு இருக்கும் விதவான்களுக்கு எல்லாம் ஒரு விஷயம் ஞாபகம் இருக்கும் இதே விதமாகத்தானே காரைக்காலம்மையாரும்

வானத்தான் எனபாரும் என்கமற் றும்பாகோன்தான்
தானத்தான் எனபாரும் தாமளன்க — ஞானத்தான்
முனநஞ்சத் தாவிருண்ட மொய்யொளியோ கண்டத்தான்
எனநெஞ்சத் தான் என்பன யான்

என்று குறிப்பிடுகிறார்கள் ஆனால் நிச்சயமாக கடவுள் இருக்கிறார் என்பதை அம்மையார் வலியுறுத்தியிருப்பதை நாம் எல்லோருமே மறந்துவிட முடியாது

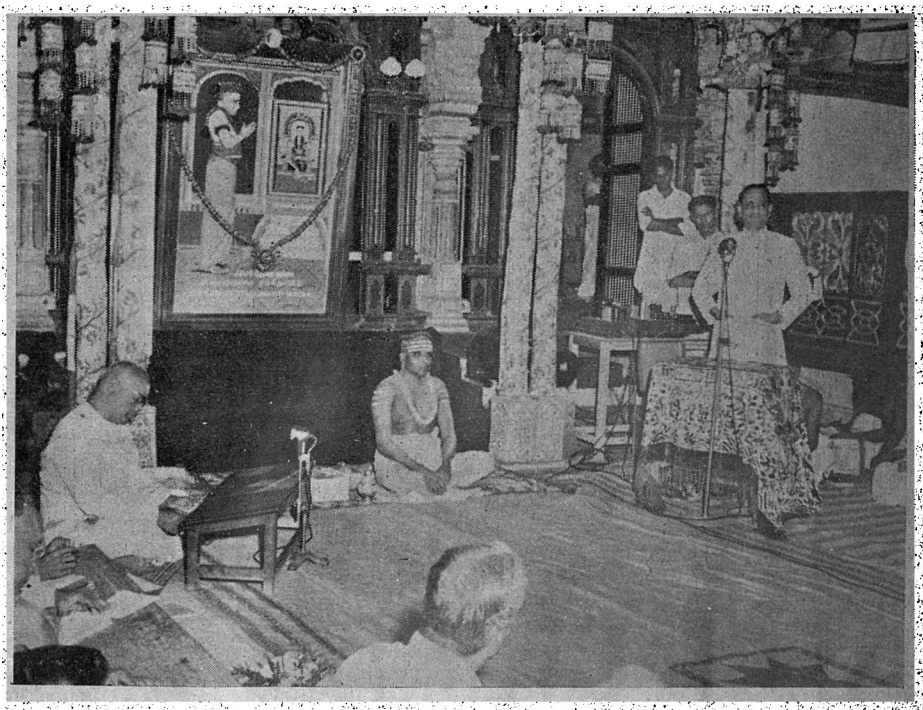
ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்டதாகக் கூறப்படும் திருமந்திரத்திலுள்ள பல கருத்துக்கள், இந்த அணுயுகத்தில்

கண்டுபிடிக்கப்படும் பல விஞ்ஞானவுண்மைகளுக்கு மிக ஒத்ததாகவே உள்ளன இன்று நவீன விஷயங்கள் என்று எண்ணப்படுவன எல்லாம் இந்தநாட்டுக்குப் புதியன அல்ல பண்டைக்காலத்திலே நமது முன்னோர்கள் கண்டுபிடித்த உண்மைகளே அவை என்று அறிவுறுத்துகிறதுபோல இருக்கிறது

திருமூலருடைய திருமந்திரம் பழைய காலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்டதாகச் சொன்னபோதிலும் அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பல விஷயங்கள் நவீன விஷயங்களாகும் இப்பொழுது இருப்பவர்களுக்கு வழிகாட்டியான பெரிய தத்துவங்கள் பல அதிலே புதைந்து இருக்கின்றன விஞ்ஞானத்துறையிலே முன்னேற்றம் அடைந்து விட்டோம் ஆகையால் இது நமக்குத் தற்காலத்தில் பயன்படாது என்று நினைப்பது மிகத்தவறு இதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன

தற்காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற முன்னேற்றம் வெறும் சரீர முன்னேற்றந்தான் இன்னும் சொன்னால் இயந்திர முன்னேற்றம் அவ்வளவுதான் ஒரு குள்ளன் உயர்மான ஒருவனுடைய தோளமீது ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு அந்த நெட்டையனைவிட நான்தான் உயர்மானவன் என்று சொல்லிக்கொண்டால் அது எப்படியிருக்குமோ அவ்வாறேதான் விஞ்ஞான முன்னேற்றத்தைக்கொண்டு நாம் உயர்ந்து விட்டதாக எண்ணுவதும் ஆனால் நம் எல்லோருடைய வாழ்க்கையும் மிக்க கீழாகத்தான் போய்க்கொண்டிருக்கின்றது அந்தக்காலத்தில் விஞ்ஞானத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் எவ்வாறு உயர்ந்து நின்றான் என்பதற்குத் திருமூலர் போன்றவர்களே சான்றுகளாக இருக்கின்றார்கள் அவர்களால்தான் நாம் இன்றைக்கும் பெருமை அடைகிறோம் அம்மகான்களால் சுற்றிவிடப்பட்ட சமூக சைக்கிள்தான் இன்றும் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது என்னலாம்

தொடக்கநாள் விழாவில்
திரு. S. கோபால் ஐயர் திறப்புரை நிகழ்த்துதல்.

1936—37-ம் வருஷத்திலே சரஸ்வதி மஹால் நூல் நிலையத்தில் ஒரு வேடிக்கையான சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அப்பொழுது 'India office' லண்டனில் இருந்தது. அந்தக் காரியாலயத்திலிருந்து தஞ்சை நூல் நிலையத்தில் இருந்த பழங்கால எட்டுச்சுவடிகளின் நகல் வேண்டுமென்று அடிக்கடி பல மனுக்கள் வரும். பெரும்பாலான மனுக்களில், நம் நாட்டின் பழைய புராணங்களான பாரதம், இராமாயணம் ஆகிய நூல்களில் குறிப்பிடப்படும் சண்டைகளில் எந்தவிதமான ஆயுதங்கள் உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன; அந்தப் பகுதிகளை மாத்திரம் நகல் எடுத்து அனுப்பும்படியாகக் கேட்டிருந்தார்கள். நானும் அம்மாதிரி பல பகுதிகளை எட்டுச்சுவடிகளிலிருந்து எடுத்து, ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்த்து அவர்களுக்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

சென்ற மகாயுத்தத்தில் பல விசித்திரமான ஆயுதங்களெல்லாம் உபயோகிக்கப்பட்டன என்பதை நாம் அறிவோம். அந்த ஆயுதங்களில் பெரும்பாலானவைகள், நம் சரஸ்வதி மஹால் நூல் நிலையத்திலிருந்து அனுப்பப்பட்ட எட்டுச்சுவடிகளின் நகல்களில் குறிப்பிட்டிருந்தபடியே செய்யப்பட்டன என்றால் யாரும் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். ஆனால் அதற்குப் பிறகு என்ன நடந்தது என்பதைக் குறிப்பிட்டால் அந்த உண்மை புலனாகலாம்.

யுத்தம் ஆரம்பித்துச் சுமார் ஒருவருடம் ஆனவுடன் எங்களுக்கு வேறு ஒரு உத்தரவு வந்தது. அதாவது “இனிச் சரஸ்வதிமஹால் நூல்நிலையத்திலிருந்து பழங்காலத்தில் இந்தியாவில் உபயோகிக்கப்பட்ட ஆயுதங்கள் என்னென்ன என்பதை எட்டுச்சுவடிகளில் இருந்து மொழிபெயர்த்து யாருக்கும் அனுப்பக்கூடாது; முன்பு அனுப்பப்பட்ட மனுக்கள் எல்லாம் ஐரம்மன் தேசத்திலிருந்தே நூல்நிலையத்திற்கு அனுப்பப்பட்டன; லண்டன் ஆபீஸிலிருந்து அனுப்பப்படவில்லை” என்று அதில் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள்.

இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? ஐரம்மானியர்கள் லண்டன் ஆபீஸிலிருந்து எழுதுவது போல எங்களது நூல்நிலையத்திற்குப் பல கடிதம் எழுதி எங்கள் நூல்நிலையத்திலிருந்த பல எட்டுச்சுவடிகளின் நகல்களைப் பெற்றுக் கொண்டுவிட்டார்கள்; அதனை அடிப்படையாகக்கொண்டு பல ஆயுதங்களையும் செய்து விட்டார்கள் என்பதுதான். இதனை நான் தற்போது சொன்னாலுங்கூட நீங்கள் ஒருக்கால் வேடிக்கையாக இருக்கிறது என்று எண்ணி விடலாம். ஆனால் இதே கருத்தை, சர்ச்சில் அவர்கள் தாம் எழுதிய ஆறு புத்தகங்களிலும் வெளியிட்டிருக்கிறார். குறிப்பாக இரண்டாவது பகுதியில் (Volume II) இந்திய நாட்டுப் புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருந்த பல விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு ஹிட்லர் பைத்தியக்காரத்தனமாகப் பல பல ஆயுதங்களைப் பண்ணிக் குவித்துவிட்டார் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இப்படியாக அந்தக்காலத்தில் அறிவின் நுட்பங்கொண்டு மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கொண்டே, சிந்தித்துச் சிந்தித்துப் பல உண்மைகளை நம் நாட்டிலுள்ள பல பெரியார்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

“Parady” என்ற பெரிய விஞ்ஞானி ஒருவர் ஐரோப்பாதேசத்தில் இருந்தார். அவர் சாதாரணமான சிறிய குடிசையிலே இருந்தவர். அவர் பல ஆராய்ச்சிகள் செய்து பல உண்மைகளை வெளியிட்டிருக்கிறார். சிலபேர் அவரிடம் சென்று, தாங்கள் அவருடைய நூல்நிலையத்தைப் பார்க்க வந்திருப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள். அவர் ஒரு தட்டில் இரண்டு மூன்று கருவிகளைப் போட்டுக் கொண்டுவந்து வைத்து “இதுதான் என்னுடைய நூல்நிலையம்; இதைத்தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை” என்பதாகக் குறிப்பிட்டார்.

இப்படித்தான் நம் நாட்டிலிருந்த பல மகரிஷிகள் அன்று மரத்தடியிலே உட்கார்ந்து கொண்டு உண்மைகளைக் கண்டு பிடித்தார்கள். இப்பொழுது ஒரு கல்லூரி ஏற்படுத்த

வேண்டுமென்றால் பல்கலைக்கழக (யூனிவர்ஸிட்டி) நிர்வாகிகள், ஐந்துலட்சம் ரூபாய்கள் டெபாஸிட் கட்டவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அக்கல்லூரிக்கு ஒரு லாபரெடரி கட்டவேண்டும் என்று சொன்னால் அதில் மூன்று லட்சம் ரூபாய்க்குச் சாமான்கள் வாங்கி வைக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இன்றைக்கு நம்முடைய இந்திய நாட்டிலே பன்னிரண்டு பிரதேசங்களில் எலெக்ட்ரோ கெமிக்கல் இன்ஸ்டிடியூட்டுகள் ஆரம்பிக்கப்பட இருக்கின்றன. அவை எதற்காக என்று உங்களுக்குத் தெரியும். ஒரு உலோகத்தை மற்றொரு உலோகமாக மாற்றுவதற்கு மின்சார சக்தி மிகவும் அவசியம். ஆகவே மின்சார சக்தியைச் சேகரிப்பதற்காகவும், அதையொட்டி வேறு பல ஆயுதங்களையும் இயந்திரங்களையும் கொண்டு பரீட்சைகள் நடத்தவும் ஏற்பாடு செய்து வருகிறார்கள்.

9 ஆதிகாலத்தில் இதே விஷயங்களைப் பல சித்தர்கள் செய்யவில்லையா? எங்கள் நூல் நிலையத்தில் 'ஆனந்தநந்தன்' என்ற ஒரு புத்தகம் இருக்கிறது. அதில் பல சித்தர்கள் அந்தக் காலத்தில் எப்படி செம்பைப் பொன்னாக்கி வந்தார்கள் என்பதற்கும் பல வழிகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தக் காலத்தில் பல சித்தர்கள், உட்கார்ந்த இடத்திலேயே இருந்து கொண்டு, அணுச்சக்தியின் இரகசியத்தை எல்லாம் கண்டுபிடித்து, அவற்றை எவ்வாறு வைத்திய சாஸ்திரத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என அறிந்தார்கள். வைத்திய சாஸ்திரத்தைப் பல துறைகளிலும் விருத்தி செய்திருக்கிறார்கள். அந்தப் புத்தகத்தில் ஆயிரம் பக்கங்களுக்கு மேல் இருக்கின்றன. நாங்கள் அதனை ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்த்திருக்கின்றோம் தமிழிலும் மொழி பெயர்த்திருக்கிறோம். மூலம் சமஸ்கிருதத்தில் இருக்கிறது. "அணுவை எப்படித் துளைப்பது? எப்படி அதனைத் தயாரிப்பது?" என்பதற்குரிய பலவழிகள் அதில் நன்கு விளக்கமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒரு உலோகத்தை மற்றொரு உலோகமாகச் செய்ய அவர்கள் தங்கள் சரீரத்திலேயே மின்சாரத்தை அடக்கி வைத்திருந்தார்கள். ஒரு ஆசாமியை அவர்கள் கையால் தொட்டாலேபோதும். அந்த ஆசாமி உடனே உயிர் இழப்பான்; இது நம்பக் கூடிய விஷயமாக இல்லையே என்று பலர் கேட்கலாம். இப்படியே எங்கள் நூல்நிலையத்திற்கு வந்தவர்கள் என்னிடம் கேட்டார்கள். நான் அப்பொழுது அவர்களிடம் ஒன்று கேட்டேன் "அமேசன் நதியில் மின்சாரத்தைத் தனது உடலிலேயே சேர்த்துவைத்துக்கொள்ளும் ஒருவகை மீன் இருக்கிறது என்று சொல்வதை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா? அந்த மீன் ஒருவர் காலில்பட்டால் போதும்; அவருடைய கால் உபயோகமற்றதாக ஆகிவிடுகின்றது என்று சொல்லப்படுகிறதையும் நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?" என்று. அவர்கள் அதனை நம்புவதாகச் சொன்னார்கள். அதனை நம்ப முடியுமானால், அந்தக் காலத்தில் இந்நாட்டிலிருந்த பல சித்தர்கள் தங்கள் கைகளிலேயே மின்சாரத்தைச் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை ஏன் நம்பமுடியாது என்று கேட்டேன்.

இதைப்போல் பல உதாரணங்களை நான் உங்களுக்குக் கூற முடியும். விஞ்ஞானம் பெருமை அடைந்திருக்கிறது என்று சொல்லுகின்றோம். விஞ்ஞானத்தின் சாரத்தான் மெய்ஞ்ஞானம். மெய்ஞ்ஞானத்தின் சாரமே திருமந்திரம் என்று சொல்லலாம். அது ஒரு பெரிய கடல். பொருள்காணமுடியாத பெரிய கடல். இதில் நான் இறங்கி வியாக்யானம் செய்ய விரும்புவது, மண் பொம்மையைக் கொண்டு கடல் ஆழத்தைக் கண்டுபிடிக்க ஆரம்பித்தது போலத்தான் ஆகும். கற்றல், கேட்டல் ஆகிய இரண்டும் வாய்ந்த பெரிய வர்கள் இதில் நிறைந்திருக்கும் தத்துவங்களை எடுத்துச்சொல்லப்போகிறார்கள்.

ஆனால் ஒரு விஷயத்தைமட்டும் இங்கு எடுத்துச் சொல்லிவிடுகின்றேன். உலகமெல்லாம் நம்முடையபெருமையை உணரவேண்டுமானால் - இந்தத் தேசத்திலேயே உள்ள பல

பகுதி மக்களுக்கும் தமிழர்களுடைய பழம் பெரும் நூல்கள் பயன்படவேண்டுமானால், இந்தத் திருமந்திரத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கவேண்டும். அதற்கு அறிகுறியாகவே இவ்வாண்டு இவ்வாதினத்தின் வெளியீடாகத் திருமந்திரத்தின் சாராம்சத்தினைத் தாங்கி ஆங்கிலத்தில் ஒரு புத்தகம் வெளிவருகிறது. இது மிகவும் பாராட்டப்படவேண்டியதான விஷயம். திருமந்திரமாகிய பழத்திலுள்ள சாற்றைப் பிழிந்து கொடுப்பதுபோல அப் புத்தகம் ஆங்கிலத்தில் மிக அழகாக எழுதப் பட்டிருக்கிறது.

திருமூலரைப்பற்றி நமக்கு எவ்வளவு தெரியுமோ அவ்வளவுதான் அதன் சாராம் சத்தை ஆங்கிலத்தில் எழுதியவரைப்பற்றியும் தெரிகின்றது. இப்புத்தகத்தில் அவரைப்பற்றி யாதொன்றும் குறிப்பிடப்படவில்லை. பெயர் வெளியிடவேண்டாம் என்று அவரே சொல்லி விட்டார்கள் என்று அறிகிறேன். அதை எழுதியவர் யாராக இருந்தபோதிலும், அவர் தமிழையும் ஆங்கிலத்தையும் கரைத்துக் குடித்த பெரியாராகத்தான் இருக்க வேண்டும்

என்பது அதிலுள்ள பலபகுதிகளைப் படித்துப் பார்ப்பதிலிருந்தே நமக்குத் தெரிகிறது. விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக்குச் சாதகமான பல விஷயங்கள் திருமந்திரத்தில் இருக்கின்றன. ஆண்டுதோறும் இங்கு நடக்கப்போகும் திருமந்திர மாநாடுகளைப் போலவே, திருமந்திரத்திலுள்ள பல கருத்துக்களும் நூல்வடிவாக இவ்வாதினத்திலிருந்து வெளியிடப்படும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

இவ்வாதினமும், ஆதினத்தின் 21-வது குருமகாசந்நிதானமாக இங்கே வீற்றிருக்கின்ற குருமூர்த்திகள் அவர்களும் சைவத்திற்கும் தமிழகத்திற்கும் செய்துவருகிற சேவைகள் பாராட்டுதலுக்கு உரியன. இதே பணியை அவர்கள் தொடர்ந்துசெய்து, உலக மக்கள் யாவரும் உய்ய வழிகாட்டுவார்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இம்மாநாட்டிலே கலந்து கொள்ள எனக்கும் ஒரு வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு எனது மனப்பூர்வமான நன்றியைக் குருமகா சந்நிதானத்திற்கு மீண்டும் தெரிவித்துக்கொண்டு எனது பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

“ஊனுடம்பின் பிறவிவிடம் தீர்ந்துலகத் தோர்உய்ய
ஞானமுதல் நான்குமலர் நல்திருமந் திரமாலை
பான்மைமுறை ஓராண்டுக்கு ஒன்றாகப் பரம்பொருளாம்
ஏனையி றணிந்தாரை ஒன்றவன் தான் எனஎடுத்து ”

“முன்னியஅப் பொருள்மாலைத் தமிழ்மூவா யிரம்சாத்தி
மன்னியமூ வாயிரத்தாண்டு இப்புவிமேல் மகிழ்ந்திருந்து
சென்னிமதி அணிந்தார்தந் திருவருளால் திருக்கயிலை
தன்னில்அணைந் தொருகாலும் பிரியாமைத் தாளடைந்தார் ”

—திருமூலர் புராணம்.

தலைமையுரை :

திரு. எஸ். இராமசுவாமிநாயுடு அவர்கள்

முன்னாள்மேயர், சென்னை.

திருக்கயிலாய பரம்பரை வழித்தோன்றலாம் திருவாவடுதுறை ஆதினத்தின் இருபத் தொன்றாவது குருஞானப் பெருந்தகையாராக எழுந்தருளியிருந்து, சைவச்செங்கோல் ஓச்சித் திருவருள் பாலிக்கும் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குரும்காசந்ரி தானம் அவர்கள் பொன்னார் திருவடிகளுக்கு அடியேன் தலைவணங்கித் தாழ்மையுடன் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளும் நனிகலந்த வணக்கம். இத்திருமந்திர மாநாட்டில் பங்கு கொள்ளவந்திருக்கும் சித்தாந்தச்செந்நெறியும் சிவயோகப் பயிற்சியும் மிக்க பெருமக்கள் அனைவருக்கும், மற்றும் உள்ள சீரடியார் கட்டும் அடியேனுடைய மிகத்தாழ்மையான வணக்கம் உரியதாகுக.

அடியேனுக்கு இந்த நாள் ஒரு தெய்வத் திருநாள்; புனிதம் நிறைந்த பொன்னாள்; மறைகின்ற ஞானமும் மறக்க முடியாத ஓர் பெருநாள்; மூலபண்டாரத்தை வந்தித்து வாழ்த்துகின்ற முதல்நாள்.

இந்த மூன்றாவது திருமந்திர மாநாட்டு விழாவிிற்குத் தலைமை தாங்குக என்று ஆணை பிறந்தது. ஏதும் அறியாமல் திகைத்தேன்: மயங்கினேன்; அச்சம் கொண்டேன். ஏன்? அரிய திருமந்திரத்திற்குப் பேருரை காண, சிவயோகப் பயிற்சியாளரும், சைவசித்தாந்தப் பெருநெறியை முற்றிலும் உணர்ந்தோரும், வடமொழிப் பயிற்சி வல்லுநரும், தமிழ் இலக்கண இலக்கியம் கற்று உணர்ந்த அறிஞரும், மற்றும் பிறவகையில் பெரும்புலமை வாய்ந்த ஆன்றோர்களும் முன்னின்று முயன்றுகொண்டிருக்கின்றனர். இந்நிலையில் அடியேன் இப்பொறுப்பினை எவ்வாறு ஏற்று ஆற்றுவதற்கு இயலும் என்ற உணர்ச்சி என்னைப் பெரிதும் கவ்விக்கொண்டது. பிறகு ஒருவாறு தேற்றம் கொண்டேன்; தெளிந்தேன். முன்பிறனியில் செய்த முது தவத்தின் பயனை போலும்,

இப்பிறவியில் பெறுவதற்கு அரியதாகிய பெரும் பேறு பெற்றேன் என எண்ணி மகிழ்ந்தேன். ஆண்டவனுடைய அருளால் நம் குருஞான மணிகளார் அடியேனை ஏழையன் என்றும் எண்ணுது ஏற்று அருள் பாலித்தனர்.

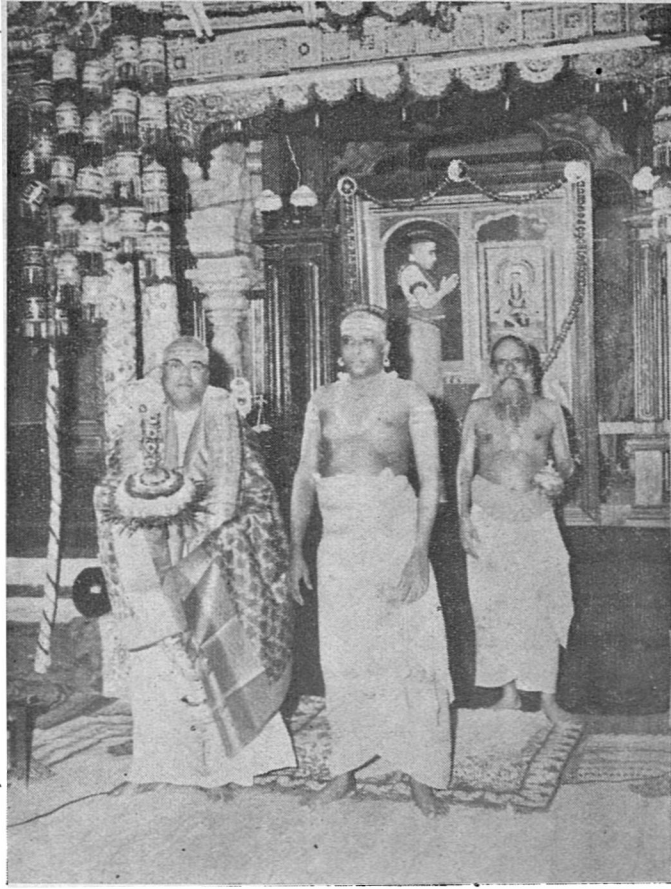
திருமூலதேவர் வாழ்ந்தருளிய இத்திருவாவடுதுறையிலேயே திருமந்திரமாநாடு ஆண்டு தோறும் நடைபெறுவது சாலப் பொருத்தம். இத்தகைய சீரிய முறையில் திருமந்திரவிழா பிறிது எங்குமே நடைபெறவில்லை என்றே கூறுதல் வேண்டும். ஆகவே அடியேனுக்குப் பேசும் வாய்ப்புக் கிடைத்ததும் திருவருட் பேறே என்னலாம்.

“ திருவடி வைத்தென் சிரத்தருள் நோக்கிப்
பெருவடி வைத்தந்த பேர்நந்தி தன்னைக்
குருவடி விற்கண்ட கோணைமீ கோவைக்
கருவழி வாற்றிடக் கண்டுகொண் டேனே ”

என்ற பாசரம் அடியேனுடைய நீனைவுக்கு வருகிறது. திருவடிப்பேறு பெற்றமையினாலே அடியேன் திருவடிஞானமுங்கூடச் சிறிதளவு பெற்றேன் என்று சொல்லலாம்.

அப்பர்சுவாமிகள், “ பன்னிய செந்தமிழ் அறியேன் ” என்று கூறுவாராகில் அடியேன் போன்றவன் தமிழின் அருமை பெருமை அனைத்தையும் எங்ஙனம் அறிதல்கூடும்? தண்ணூர் தமிழளிக்கும் தண்பாண்டி நாட்டானாகிய சிவபெருமான் தமிழ் இன்பம் பெறவேண்டி, அப்பருக்கும், சம்பந்தருக்கும் மிழலையம்பதியில் நாள்தோறும் பொற்காசு அருளித் தமிழ் மாலை சூடி, அவ்விருவர்களின் உள்ளக் கோயிலையும் தனக்கே உறைவிடமாக்கிக் கொண்டார் என்று சேந்தனார் பாடுகிறார் :-

“ பாடலங்காரப் பரிசில் காசருளிப்
பழுத்தசெந் தமிழ்மலர் சூடி
நீடலங்காரத் தெம்பெரு மக்கள்
நெஞ்சினுள் நிறைந்து நின்றனே ”

ஸ்ரீ-ஸ்ரீ மகாசந்திதானம் அவர்கள்
தொடக்கநாள் விழாத்தலைவர்
திரு. S. இராமசுவாமிநாயுடு அவர்களுக்கு ஆசி அருளுதல்.

இத்தகைய அருந்தமிழை - தமிழன்னையை ஆர்வத்திலே நம்முன்னோர் இவ்வாறு சிறப்பித்துள்ளனர். திருமந்திரம் எனப்படும் தமிழ் மூவாயிரத் திருமுறையை அறிய வேண்டும் என்ற அடியேனுக்கு இருந்த காதல் வேட்கை தான் சிறிதளவு பேசுவதற்குத் துணை செய்கின்றது. மேலும், துறைசையும் தருமையும் அடியேனுடைய தாயகம். அடியேனுக்குள்ள தமிழ்ப்பற்றினையும், சைவப் பற்றினையும், அன்பு நீர் பாய்ச்சி வளர்த்த திருமடங்கள். தாயினும் சாலப்பரிந்து பாவியேனுடைய ஊனினை உருக்கி, உள் ஒளிபெருக்கி ஆட்கொண்ட இடங்கள் அவையே.

திருமூலரே, இறைவன் தமது புகழைத் தமிழிற் புலப்படுத்துமாறே தன்னைப் படைத்தான் என்று கூறுகிறார்.

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்ச் செய்யுமாறே”

என்கிறார். அடியேன் பேசப்புகும் சொற்களின் குற்றம் குறைகளைக் களைந்து நல்லனவற்றை நாடிக்கண்டு சிவஞானச்செல்வர்கள் நல்லாசி வழங்கும்வண்ணம் வேண்டுகிறேன்.

திருமூலநாயனார் தமது சிவாநுபவத்தில் கண்டவாறு திருவாய்மலர்ந்தருளிய அரும் பெரும் சிறப்பினை உடையது; மேலும் தமிழ் உலகிற்கு இருகண்மணிகள் போன்று, அரிய பெரிய தத்துவப்பொருள் நிறைவினை எல்லாம் தன்னுள் ஒருங்கே கொண்டு, உயர்வு ஒப்பு உளது எனக் கூறுதற்கு அரியதாய் விளங்குவது திருமந்திரம். இத்திருமந்திரத் திருமுறையினிடத்து நீடித்த காலமாய் அடியேன் வைத்திருந்த சிற்றறிவின் பெரும்பற்றே அறிஞர் பெருமக்களாகிய உங்கள் திருமுன்னிலையில் நின்று, பேருரை காண்பதற்குப் பேரருள் நோக்குப் பாலித்தருள்க என்று குருமகா சந்நிதானம் அவர்களை வேண்டிக்கொள்ளப் பிடர் பிடித்து உந்தியது. அத்திருமந்திரப் பேருரை யாற்றுவதற்கு வேண்டுவன விரைவில் நிகழும் என்பது உறுதி.

சமயச்சார்பற்றது நமது தேசம். எம்மதமும் சம்மதமே என்ற ஒரு பொதுநோக்கினைக் கொண்டது நம் அரசு. ஆகவேதான், பண்டு திருமடங்கள் செய்த திருப்பணியை இன்றும் இடையறாது செய்ய முற்படுகின்றன. சைவமும், தமிழும் தழைத்தினிது ஓங்க ஐநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் இந்தத் திருமடத்தில் ஆசாரிய ஞானபானுவாக விளங்கியருளிய ஸ்ரீ நமசிவாயமூர்த்திகள் தேடிவைத்த அருள் விளக்கம் நம் தெய்வத் தமிழ் உலகத்தைச் செந்நெறியில் நிலைக்கச்செய்து வருகின்றது.

இன்றைய இருபத்தோராவது குருமகா சந்நிதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக சுவாமிகள் ஞானபீடத்தில் எழுந்தருளியான ஐந்து ஆண்டுகளாகத் தமிழும், சைவமும் செழித்தோங்கச் செய்து வரும் செம்மையான பணிகள் பல்லாற்றினும் சிறந்து திகழ்கின்றன என்று சொல்லலாம்.

பக்தசிரோமணிகள் உய்யும்வண்ணம் நம் ஞானசாத்திரங்கள் யாவற்றையும் அச்சிட்டு இலவசமாகவே வழங்கி அருளுகின்றார்கள். அவர்கள் திருவுள்ளத்துச் சுரக்கின்ற அன்பும், அருளும் சிவநேசச் செல்வர்களைச் சூழ்ந்து நிற்கின்றன. அரன் நாமத்தை நாள்தோறும் அனைவரும் நவின்று போற்றிப் பணியுமாறு செய்துவருகின்றனர்.

அருந்தமிழ் மூவாயிரம் அருளிய திருமூல தேவநாயனாருக்கு, ஆண்டுதோறும் நிகழ்கின்ற திருநாளில் தனிச்சிறப்புச் செய்யப்பெறுகிறது. நம் குருஞான வள்ளலார் ஞானபீடம் ஏறிய பின்னரே இத்திருமந்திரமானாடு நடைபெறுதற்குத் துவங்கியது. இனிமேல் இந்த மாநாடு தொடர்ந்து நடைபெறும். இத்திருவிழாவிலே எளியவரும் இனிது படித்து அறிந்து உவக்கும்வண்ணம் ஆங்கிலம், தமிழ் முதலாய் மொழிகளில் அற்புத வெளியீடுகள் ஆக்கித் தந்துள்ளனர்.

திருமுறைகள் பன்னிரண்டில் பத்தாவது திருமுறையாகத் திகழ்வது தமிழ் மூவாயிரம்

என்ற திருமந்திரம் ஆகும். திருத்தொண்டத் தொகையில் நம்பியாரூரர் திருமூலமுனிவரை,

“ நம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன் ”

என நாவார இசைத்து உள்ளம் உருகிப் பரவியிருக்கின்றனர். “ நம்பிரான் திருமூலன் ” என்று சிறப்பு அடைமொழி தந்து பாடியிருக்கும் பெருமை போற்றுதற்கு உரியது. இதனால் திருமூலர் ஞானகுரவர். என்பதை நன்கு உணரலாம்.

நம்மனோர்க்குக் கிடைத்துள்ள செந்தமிழ் ஞான நூல்களுள், திருமூலர் திருமந்திரம் ஒன்றே பழைமையும், புகழும் வாய்ந்தது. அதன்பின் ஞானாமிர்தம், சிவஞானபோதம் முதலிய அடுத்து அமையற்பாலன, திருமந்திரம் ஆகமசாரம்; முதலில் ஆகமங்கள் ஒன்பது வகையாகப் பாகுபடுத்தப்பட்டு, பின் அவற்றிலிருந்து இருபத்தெட்டு ஆகமங்கள் விரிந்து தோன்றலாயின என்பது,

“ ஆகமம் ஒன்பான் அதிலான நாலேழு ”

என்னும் திருமூலர் திருமொழியினால் நன்கு விளங்குகின்றது. திருமந்திரம் உயரிய மந்திர நூல்.

வேதம் என்னும் ஞானநூலும் இறை இயல்பு உணர்த்தும் இறைவன் நூல்களே யாயினும் முறையே அவை பொது எனவும் சிறப்பு எனவும் கொள்ளப்பட்டன. ஆயினும் இவ்விருவகை நூலின் பொருள் ஒருமை காணும் அருட்பெரியோர்க்கு விழுமிய நோக்க மெல்லாம் ஒன்றேயாம்.

“ வேதமொ டாகமம் மெய்யாம் இறைவன்நூல்
ஒதும் சிறப்பும் பொதுவுமென் றுள்ளன
நாதன் உரையவை நாடில் இரண்டந்தம்
பேதம(து) என்பர் பெரியோர்க்கு(கு) அபேதமே ”

என்னும் திருமந்திர மெய்யுரைகளாலேயே இனிது விளங்காநிற்கும்.

மந்திரம் என்பதற்குத் தன்னை மனத்தி னால் நினைப்பவருக்குத் துன்பத்தை நீக்கி

இன்பம் தருவது என்று பொருள் உரைப்பர். மந்திரம் என்னும் சொல் வடமொழியில் “ திரண்டு வடிவம் எடுத்த கருத்து ” எனப் பொருள்படும். எனவே, இடையரு நினைப்பி னால் புந்தியில் நிகழும் ஆழ்ந்த உண்மைத் தோற்றங்களே மந்திரங்களாகற்பாலனவாம்.

ஆரூரருக்குப் பின்னர்த் தோன்றிய நம்பி யாண்டார் நம்பியும், திருமூலரைப் “ பிரான் ” என்று வியந்து போற்றுகின்றதோடு அவரது வரலாற்றையும் விளக்குகின்றார் :

“ குடிமன்னு சாத்தனூர்க் கோக்குலம்
மேய்ப்போன் குரம்பைபுக்கு
முடிமன்னு கூனற் பிறையாளன்
மன்னை முழுத்தமிழின்
படிமன்னு வேதத்தின் சொற்படி
யேபரவிட்டு(டு) என்உச்சி
அடிமன்ன வைத்த பிரான்மூல
னுகின்ற அங்கணனே ”

இங்ஙனம் சுருக்கமாகக் கூறிய வரலாற் றினைச் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தில் விளக்க மாக எடுத்து ஒதியுள்ளார்,

திருமுறைகளுக்கு எல்லாம் காலத்தால் முற்பட்டது “ தமிழ் மூவாயிரம் ”. அங்ஙன மிருக்க அதனைப் பத்தாவது திருமுறையாக அமைக்கத் திருவருள் நம்பியாண்டார் நம்பி களை இயக்குவானேன் என்றால் அது கி. பி. 13-ம் நூற்றாண்டில் மெய்கண்ட சிவாசாரிய சுவாமிகளால் செய்யப்பட்ட, சிவஞானபோத நூலை நோக்க வெளியாம்.

சிவஞானபோதப் பன்னிரண்டு குத்திரங் களும், பன்னிரண்டு அமைப்பைப் பொருந்தி யிருக்கின்றன. பிரமாணவியலில் கூறப்பட்ட மூன்று குத்திரங்களும் முதல் மூன்று திரு முறைகளையும், இலக்கணவியலில் கூறப்பட்ட மூன்று குத்திரங்களும் 4, 5, 6 திருமுறை களையும், சாதனவியலில் கூறப்பட்ட மூன்று குத்திரங்களும் 7, 8, 9 திருமுறைகளையும், பயனியலில் கூறப்பட்டுள்ள மூன்று குத்திரங் களும் 10, 11, 12 திருமுறைகளையும் பொருந்த அமைந்துள்ளமை உணரத்தக்கது.

சிவஞானபோதம் பத்தாங்குத்திரமாகிய,

“ அவனே தானே யாகிய அந்நெறி
ஏகனாகி இறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடும் வல்வினை இன்றே ”

என்பது.

“ ஊனுடம்பின் பிறவிவிடம் தீர்ந்துலகத்தோருய்ய
ஞானமுதல் நான்குமலர் நல்திருமந்திரமாலே ”

என்று சேக்கிழார்பெருமான் திருமூலநாயனார் புராணத்தில் கூறியதற்கு இணங்கவே அமைந்துள்ளது. தமிழ் மூவாயிரத்தின் பொருள் அமைதியை நோக்கியே நம்பியாண்டார்நம்பிகள் திருமந்திரத்தைப் பத்தாம் திருமுறையாகத் தொகுத்து அமைத்துள்ளார் என்று போதருகின்றது.

“ தமிழ் மூவாயிரம் ” என்பதே திருமூலர் நூலுக்கு இட்ட பெயர் எனத் தெரிகிறது.

“ மூலன் உரை செய்த மூவாயிரம் தமிழ் ”

என்ற சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளானும்,

“ முன்னிய அப்பொருள்மாலே
தமிழ் மூவாயிரம் சாத்தி ”

என்ற சேக்கிழார்பெருமான் திருவாக்கானும் அறியலாம்.

பழைய வரலாற்று வழக்கினைக்கொண்டு பார்க்கும்பொழுது மூலனுடைய உடலிற் புகுந்தபின் செய்யப்பட்டது தமிழ் மூவாயிரம் ஒன்றே. இது நிகழ்வதற்கு முன்னம் உபதேசம் முப்பது, மந்திரம் முந்நூறு என்ற இரண்டு நூல்களைச் செய்துள்ளார் திருமூலர். அவ்வாறிருக்க இதற்குமட்டும் திருமந்திரம் எனப் பெயர் வருவானேன் என்னின்.

“ நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப ”

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு இணங்க, நிறைமொழி மாந்தராகிய திருமூல நாயனாரால் சிவபெருமானது திருவருட்குறிப்பு

என்னும் ஆணையால் மறைபொருள் கூற்றுக் களையுடைய செய்யுட்களால் தமிழ் மூவாயிரம் ஆக்கப்பட்டிருப்பதால் “ மந்திரம் ” என இது பெயர்பெற்றது.

திருமூலதேவநாயனருடைய வரலாற்றில் சேக்கிழார்பெருமான், “நந்தி திருவருள் பெற்ற நான்மறை யோகிக ளொருவர் ” “ அணிமாதி வருஞ்சித்தி பெற்றுடையார் ” “ தவமுனிவர் ” “ சைவநெறி மெய்யுணர்ந்தோர் ” என்று கூறும்புகிறார்.

தமிழ் மூவாயிரத்தின் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளில்,

“ தந்திரம் ஒன்பது சார்வு மூவாயிரம்
சுந்தரன் ஆகமச் சொன்மொழித் தானே ”

என்று கூறப்பட்டிருப்பதால், திருமூலருடைய இயற்பெயர் “ சுந்தரநாதர் ” என்று அறியக் கிடக்கின்றது.

திருமூலருடைய கால ஆராய்ச்சி இன்னும் முற்றும் முடிந்தபாடில்லை. ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரும் போகும் என்று ஒரு சாரார் கூறுகின்றனர். பிறிது ஒரு சாரார் கி. மு. 2100-க்கு முன்னர் இருக்கவேண்டும் என்று வரையறுக்கின்றனர். ஆயின் இவ்வாராய்ச்சியில் அடியேன் ஈடுபடுதற்கு விரும்பவில்லை.

“ தப்பிலா மன்றில் தனிகூத்துக் கண்டபின்
ஒப்பில் எழுகோடி யுகம் இருந்தேனே ”

“ இருந்தேன் இக்காயத்தே எண்ணிலி கோடி ”

என்ற திருமந்திரப்பாடல்களின் பகுதிகளால் பல்லாண்டு இவர் உயிர் வாழ்ந்தனர் என்பது மட்டும் தெளிவு.

“ சந்ததமும் இளமையோடு இருக்கலாம் ”

எனத் தாயுமானார் கூறியது கருதற்பாலது.

திருமூலதேவர் பொன்னம்பலத்தையும் சிலபாடல்களில் கூறியுள்ளமையான் தில்லைமாநகரில் அந்த அம்பலம் அமைக்கப்பெற்ற பின்னரே இந்நூலை இயற்றியிருத்தல்வேண்டும்

என்பது ஒருதலை. தில்லையம்பலத்தில் கூத்தப் பெருமானுக்கு அம்பலம் அமைத்து அதற்குப் பொன்வேய்ந்தவன் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்த பல்லவ வேந்தனாகிய சிம்மவர்மன் ஆவன். எனவே தில்லைப் பொன்னம் பலத்தைத் தம் நூலில் கூறியுள்ள திருமூல நாயனார் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலாதல் ஆறாம் நூற்றாண்டிலாதல் இந்நூலை இயற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும் என்று அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ் ஆராய்ச்சி விரிவுரையாளர் சதாசிவ பண்டாரத்தார் அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார்.

இன்னும் பலர் பலவாறு சாற்றுகின்றனர். எங்ஙனமாயினும், திருமந்திர நூலின் பழமையையும் பெருமையையும் அடியேன் போற்று கிறேன். ஒளவையார் பாடியுள்ள,

“தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் - கோவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவாசகம் என்று உணர்”

என்பதிலிருந்து திருக்குறள், திருநான்மறை, தேவாரம், முனிமொழி, திருக்கோவையார், திருவாசகம் இவையெல்லாம் உயரிய - ஒத்த - இணையிலா உண்மைப்பொருள் ஒன்றையே குறிப்பன எனக்கொள்ளலாம்.

திருமூலரது திருமந்திரத்தில் உள்ள தந்திரங்கள் ஒன்பது.

முதல் தந்திரத்தில் மெய்யுணர்ச்சிக்குச் சாதனமாக அமையும் நல்லொழுக்கு நிலைகளை வற்புறுத்தும் பாக்கள் அடங்கியுள்ளன.

இரண்டாம் தந்திரத்தில் சைவ புராணங்களிலும் ஆகமங்களிலும் பண்டைய இதிகாசங்களிலும் வழங்கும் இன்றியமையாத சிற்சில சரிதங்களின் மெய்ப்பொருள் உணர்த்தப்பெறுகின்றன. கடவுளினது ஐந்தொழிலும் ஆன்மாக்களினது கூறும், கடவுளை வழிபட்டு உய்யும்வழியினிடத்து உண்டாகின்ற

வழுஉக்களும் ஒருவாறு இதில் விளக்கப்பட்டு உள்ளன.

மூன்றாம் தந்திரம் யோகத்தின் வழியையும், பேறுகளையும், சாதனங்களையும், சித்திகளையும் கூறுகின்றன.

நான்காம் தந்திரம், பேரறிவிற்குத் தலைமைச் சாதனமாகிய மந்திர யோகத்தின் பிரிவுகளையும், அப்பிரிவுகளைப் பற்றும் உபாசனை வேற்றுமைகளையும், அந்த வேற்றுமைகளையடுத்து அகவுணர்ச்சி எய்தும் திரிபுகளையும் விளம்பும்.

ஐந்தாம் தந்திரம், சைவசமயத்தின் பகுதிகளையும், பாதங்களாகிய படிக்களையும், மார்க்கங்களாகிய வழிகளையும், அந்த வழிகளின் இறுதி நிலைகளையும், கடவுளின் அருட்டிருமேனி ஆன்மாக்கள் தோறும் பதியும் பல முறைகளையும், ஒதுக்கற்பாலனவாகிய சமயப் பாகுபாடுகளையும் பகர்கிறது.

ஆறாம் தந்திரம், சமய நெறி நிற்க முந்து வோர் குருவின்திருவருள் எய்திப் பிற பற்றுக்கள் அற்றுத் தவநெறி கடைப்பிடித்தற்கான தெளிவுநிலைகளை விளக்குகிறது.

ஏழாம் தந்திரம், அத்தெளிவு கைவந்த சீரியோரை அகவழிபாடு புறவழிபாடுகளாகிய அருட் பழக்கத்தில் நேரே இறக்கிப் பழகச் செய்து, அந்நிலையில் உறும் இடையூறுகளைக் களைந்து தனது நிலையில் நிற்கும் ஆற்றலையும் அறிவிக்கின்றது.

எட்டாம் தந்திரம், ஆகமாந்தத்தின் நுண்ணிய அகவுணர்ச்சிபழகக் கருவிகளாகிய பதினெட்டவத்தைகள், ஆறத்துவாக்கள் முதலிய வற்றின் இலக்கணங்களையும், அவ்வுணர்ச்சி பெருகப் பெருகத் தழைக்கும் மெய்ப்பேறுகளின் பாகுபாடுகளையும், அப்பேறுகளைப் பெறும் தவங்களில் நேரும் இடையூறுகளினின்றும் நீங்கி அடையும் துறைகளையும் வெள்ளிடைமலைபோல் விளக்குகின்றது.

ஒன்பதாவது தந்திரம் இறுதித்தந்திரம். பஞ்சாக்கரத்தின் உட்பிரிவுகளையும், அவைகளின் மெய்ப்பொருள்களையும், அம்மெய்ப்பொருள்களை ஊன்றி இடைவிடாது நினையும் ஆன்மாவின் அகவுணர்ச்சி மேலீட்டினால் அவ்வான்மாவின் புந்தியிற் பொழியும் இறைவனது இன்னருட் பெருவெள்ளத்தின் தன்மைகளையும், அத்தன்மைகளைச் சார்ந்து அந்தப் பேரின்பவீட்டை அணுகும் அவ்வான்மாக்களுக்குப் புலப்படும் பற்பல காட்சிகளையும், பேரின்பவீட்டின் இறுதி இயக்கத்தையும் உரைத்து முடிக்கிறது இப்பகுதி.

திருமந்திரத்தில் காணப்படுகிற தந்திரம் ஒவ்வொன்றிற்கும், அத்தியாயங்கள் அநேகம் உள. அந்த அத்தியாயங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விஷயத்தை விளக்க அமைந்ததாயினும், அவ்விஷய வரம்பு மீறாது, அவ்வத்தியாயம் முடிவு பெறுதல் மிகவும் அரிது. காரணம் என்னையோவெனில் திருமுலர் துறையற்ற திருவருட்பெருஞ்சோதியை அகக்கண்டு கொண்டு கண்டு, பேரின்பவீட்டு வெள்ளத்தில் முழுகியவராதலானும், சாதன முறைகளிலும், சோதனை நெறிகளிலும் இடையறாப்பயிற்சியினால் எள்ளளவேனும் குழப்பமின்றி உழந்து முப்பதார்த்தங்களின் இயற்கைகளை நனவு கனவு துயில் என்னும் மூன்று நிலைகளிலும் ஒருங்கே உற்று நோக்கி உணர்ந்தவராதலானும், மெய்யுணர்வின் மேலீட்டினால் பொய்யுணர்வின் வெறுமையினின்றும் அகன்றவராதலானும் அவர் தாம் பகர்ப்புகும் ஒவ்வோர் அத்தியாயவிடயத்தையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் உரைக்கவேண்டி வெள்ளெனச் சுருக்கமாய்க் கூறி முடிப்பதுமன்றி, அவ்விடயத்தின் இறுதிப்பயனையும், அவ்விடயத்தைச் சார்ந்து ஒழுகும் ஏனைய விடயங்களின் தொகுதியையும் பயனையும் சொல்லாமல் விடுவதில்லை.

“வழுதலை வித்திடப் பாகல் முனைத்தது
புழுதியைத் தோண்டினேன் பூசணி பூத்தது
தொழுதுகொண்டோடினர் தோட்டக் குடிகள்
முழுதும் பழுத்தது வாழைக் கனியே”

என்று ஒரு பாடல் உள்ளது.

சாதாரணமாக இதற்குப் பொருள் பார்த்தால் வழுதலை வித்திட அதாவது கத்தரிவிதை போடப் பாகல் முனைத்தது என்றும், புழுதியைத் தோண்டினேன் பாகல் பூசணியாக மாறிப் பூத்தது என்றும், இதனைக்கண்டு அஞ்சி அந்தத் தோட்டக்காரர்கள் ஓடிவிட்டார்கள் என்றும், பிறகு பார்த்தால் அது பூசணியும் அல்ல வாழைக்கனியாகப் பழுத்து நின்றது என்றும் பொருள் கொள்ளப்படும். ஆனால் இதன் உண்மைப்பொருள் என்ன என்று சிறிது பார்த்தால் அந்தப் பாடல் எவ்வளவு நேரத்தியாக அமைக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்பது விளங்கும்.

வழுதலை வித்திட என்றால் யோகாப்பியாசம் செய்ய என்று பொருள், பாகல் முனைத்தது என்றால் வைராக்கியம் பிறந்தது என்றும் புழுதியைத் தோண்டினேன் என்றால் தத்துவ ஆராய்ச்சிகளைச் செய்ய என்றும், பூசணி பூத்தது என்றால் சிவம் வெளிப்பட்டது என்றும், தோட்டக்குடிகள் ஓடினர் என்றால் இந்திரியாதி விடயங்கள் அதனைக் கண்டு ஓட்டம் பிடித்தன என்றும், வாழைக்கனி என்றால் ஆன்மலாபம் என்றும், முற்றும் பழுத்தது என்றால் நன்றாகச் சித்தித்தது என்றும் பொருள் கொள்ளப்படும்.

“தட்டான் அகத்தில் தலையான மச்சின்மேல்
மொட்டா யெழுந்தது செம்பால் மலர்ந்தது
வட்டம் படவேண்டி வாய்மை மடித்திட்டுத்
தட்டான் அதனைத் தகைந்து கொண்டானே”

இதில் தட்டான் என்றால் ஜீவன் என்றும், அகத்தில் என்றால் உடம்பில் என்றும், மச்சின்மேல் என்றால் கபாலத்தில் என்றும், மொட்டாய் என்றால் அரும்பைப்போல என்றும், செம்பால் என்றால் செம்மைத்தன்மை என்றும், வட்டம் என்றால் பிரணவம் என்றும், வாய்மை என்றால் பஞ்சாக்கரம் என்றும், அதனை என்பதற்கு அந்த அமுதப்பாலை என்றும், தகைந்து கொண்டான் என்றால் தடுத்ததுத் தன்னுடையதாக்கிக் கொண்டான் என்றும் பொருள் வைத்துப் பார்த்தால் இதன் அருமை நன்கு விளங்கும்.

இப்படியாகத் திருமூலர் கூறியுள்ள அரிய உண்மைகள் எல்லாச்சமயத்தினர்களும் எத்தகைய வேறுபாடும் இன்றி எஞ்ஞான்றும் நினைவிற்கொண்டு ஒழுகத்தக்க பொதுவான அறிவுரைகளாகும். திருமந்திரத்திற்கு முழுதும் இஞ்ஞான்றும் எவரும் பேருரைகள் கண்டா ரில்லை; எனினும் சமயஞானப் பயிற்சி மிக்க பேரறிவாளர் ஒரு சிலர் ஒரு சில நூறு பாடல் களுக்குப் பேருரை வரைந்து சென்றுள்ளனர்.

அடியேனுடைய சிற்றறிவுக்கு உண்மை ஏதும் விளங்கவில்லை. விளங்க வேண்டின், குருவினிடத்து உபதேசம் பெற்று, சமயத் துறையில் நின்று முறைபோகிய முனிவர்கள் திருவடிகளைத் தொழுது, பலநாள் தவம் கிடந்து பாடம் கேட்கவேண்டும். இல்லையாயின் முற்றிலும் அறிவது கடினமே.

ஆதினச் சார்பில் அமைந்துள்ள நூல் நிலையத்தில், யோகாப்பியாசத்தைப் பற்றிய நூல்கள் பல இருக்கின்றன. அவற்றை மொழி பெயர்த்து வெளியிடுவது நன்று. திருவரு ளின் பயனால், இந்த ஆதினத்தின் பேராதரவில் பெரும்புலவர்களும், வித்துவான்களும், மகா வித்வான்களும், முழுத்த முதிர்ந்த சிவஞானம் பெற்றவர்களாகத் திகழ்கின்றார்கள். இவர்களிடத்துப்பெரும்பொறுப்பையளித்து ஞான முதிர்ந்த பெரியவர்கள்பால் சென்று, அவர் தம்முடன் இருந்து, அறிந்து, மெய்ப்பொருள் பெற்று அதன்பயனாகத் திருமந்திரத்திற்குப் பேருரை காணுமாறு செய்திடல் வேண்டும். குறிப்பாக மகாவித்வான் தண்டபாணி தேசிக ரவர்களும், வித்துவான் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார் அவர்களும், த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்களும் நமது பாராட்டுதலுக்கு உரியவர் கள் ஆவர்.

சிறப்பாக, த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் இடையறாது செம்மையாகவும், செழுமையாகவும் மெய்யறிவுக்கண்கொண்டு, ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசநிதானம் அவர்கள் திரு வருட்கருணையினால் ஆக்கியுள்ள சித்தார்த்தப் பேருரைகள் எண்ணிலடங்கா, அவர்களைப்

போற்றுகின்றேன். எழுத்தறிவும், மெய்யறி வும் நிரம்பப்பெறாத அடியேன் நீண்டநேரம் பேச விரும்பவில்லை. சிவஞானச் செல்வப் பெரியோர்களுடைய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டு இன்பம் துய்த்துத் திளைக்கவே வேட்கை கொண்டுள்ளேன்.

யோகத்தைப்பற்றிக் கூறியதும், இன் றைய செய்தித்தாளில் வெளியான அற்புத நிகழ்ச்சி எனக்கு ஆனந்தத்தை அளித்தது. கோவையில் நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் நிரம்பிய அருணாசல அடிகளார் என்ற யோகி கள் பதினான்கு நாட்கள் ஏழு அடி ஆழமுள்ள குழியில் பத்மாஸன சமாதியில் இருந்து உண வின்றி உள்ளிருந்தவாறே ஒளிபெருக்கியின் வழியாகச் சமயவுரையும் நிகழ்த்தி வெற்றி கண்டுள்ளார். இக்காலத்திலும் இவ்வாறு செய்ய இயலும் என்ற சாதனையைக் காட்டி யிருக்கிறார் எனின், பண்டு முற்றும் துறந்த முனிபுங்கவர்கள் எவ்வாறு இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது கருத்துக்கும் எட்டாத உச்ச நிலையில் இருக்கின்றதன்றோ?

உயரிய ஒப்பிலாத் தத்துவப் பொருளை உணர்வதற்கு எளியேனுக்கு முற்றிலும் இயலாது எனினும் பொதுவாகச் சில பாடல் களுக்குப் பொருள் விளங்குவது போல் அறிகின்றேன். இதனை ஒரு மயக்கம் என்றே எண்ணுகிறேன். அடியேன் அப்படி அறிவ தாக உள்ள ஒரு சில கருத்துக்களையும், பாடல் களையும் கூறி அமைய விரும்புகிறேன்.

ஆன்ம ஆற்றல் என்ற உள்ளொளி பெற்றுப் புலனடக்கம் கொள்ளாதற்கு இனிய துணையாவது இறைவழிபாடேயாம் என்னும் சீரியகருத்தை,

“தானே புலன் ஐந்தும் தன்வசம் ஆயிடும்
தானே புலன் ஐந்தும் தன்வசம் போயிடும்
தானே புலன் ஐந்தும் தன்னில் மடைமாறும்
தானே தனித்தெம் பிரான்றனைச் சந்தித்தே”

என்னும் திருமந்திரம் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

இதைத்தான் அப்பர்பெருமான் அழகாகக் கூறுகின்றார் :

“ ஆட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஆடாதாரே
அடக்குவித்தால் ஆரொருவர் அடங்காதாரே
ஓட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஓடாதாரே
உருகுவித்தால் ஆரொருவர் உருகாதாரே
பாட்டுவித்தால் ஆரொருவர் பாடாதாரே
பணிவித்தால் ஆரொருவர் பணியாதாரே
காட்டுவித்தால் ஆரொருவர் காணாதாரே
காண்பாரார் கண்ணுதலாய்காட்டாக்காலே ”

“ அவனருளே கண்ணாகக் காணின் அல்லால்
இப்படியின் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன்
இவன் இறைவன் என்றெழுதித் காட்டொனாதே ”

என்று பிறிதோரிடத்திலும் அறிவிப்பர்.

செல்வச்செருக்கால் ஓடியலைபவரையும்
இளமை இன்பத்தில் ஓடித்திளைப்பவரையும்
அடங்கவைத்துத் தம்பால் இழுத்து உருக
வைத்து, பாடுவோரையும் பணியவைத்து,
அறவாழ்விற்கு அரிய உரம் அளித்து அருளைத்
தருவது சமய வாழ்வே, இத்தகைய அமைதி
நிறைந்ததான அருள்வாழ்விற்கு அழைத்துச்
செல்லுகிற அருள்நெறிகளோ எண்ணற்றன.
பழம்பெரும் காலத்திலிருந்தே நம்மைப் பண்
படுத்த முன்னிற்பது சைவநெறியாகும். உலக
வரலாற்றுக்கெல்லாம் முன்னையதும் இன்றைய
விஞ்ஞானத்திற்கு ஏற்றத்துடனும் எழிலுட
னும் ஒன்றிரிப்பதும் இறை என்பதை,

“ முன்னேப் பழம்பொருட்கும்
முன்னேப் பழம்பொருளே
பின்னேப் புதுமைக்கும்
பேர்த்தும் அப்பெற்றியனே ”

என்ற மணிவாசகப் பெருமானின் மணிவாக்
கால் அறியலாம்,

நம்பெரும் சைவ சமயத்து அடிப்படைக்
கொள்கையாக முப்பொருள் உண்மை முன்
னிற்கின்றது.

“ பதி பசு பாசம் எனப் பகர் மூன்றில்
பதியினைப் போல் பசு பாசம் அனாதி ”

என்பது திருமந்திரம். தாயுமானாரும்,

“ என்று நீ அன்று நான் உன் அடிமை அல்லவோ ”

என்ற அடியில் சத்காரியவாதத்தைச் சுருக்கி
அடக்கிச் சமயக்கருத்தை அறிவிக்கிறார்.

இறைவனை எவ்வண்ணம் எத்தினாலும்,
அவ்வண்ணத்திலேயே ஈசன் அருள்புரிவான்
என்ற உண்மையை,

“ எப்பரிசாயினும் ஏத்துமின் ஏத்தினால்
அப்பரிசு ஈசன் அருள் பெறலாமே ”

என்ற அடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

தலந்தோறும் சென்று வணங்கி வழி
படுவாராகில் நெஞ்சத்துள் இறைவன் கோயில்
கொள்வான் என்பதை,

“ நாடும் நகரமும் நற்றிருக் கோயிலும்
தேடித் திரிந்து சிவபெருமான் என்று
பாடுமின் பாடிப் பணிமின் பணிந்தபின்
கூடிய நெஞ்சத்துக் கோயிலாக் கொள்வனே ”

என்ற பாடல் விளக்குகின்றது.

திருமந்திரப் பாடற்பகுதிகளிலே காண்
கின்ற பேருண்மைகளைத் தமிழகத்தில் பழ
மொழியாகப் பேசி வருகின்றனர். குறிப்பாக,

“ நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் ”

“ ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் ”

“ ஆர்க்கும் இருமின் அவர் இவர் என்னன்பின் ”

“ சிவனோடு ஒக்கும் தெய்வம் தேடினும் இல்லை ”

இவைபோன்ற இன்னோரன்ன பல உண்மை
களை, திருமந்திரம் கற்றறியாதவரும் அறிந்தவர்
சொல்லக்கேட்டு வழக்காற்றில் அமைத்துப்
பேசுகின்றனர்.

முதல் தந்திரத்திலே உபதேசவாயிலாகக்
கூறும் உண்மைகள் யாவற்றையும் மக்கள்
இன்று ஊன்றிப் படித்து உய்யும் வழியை
அடைய வேண்டுவது மிகவும் இன்றியமை
யாதது. எல்லாமக்கட்கும் பொதுவாகவுள்ள
யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை,
இளமை நிலையாமை, புலால் மறுத்தல், அன்பு

உடைமை, நடுவுநிலைமை, வாய்மை, அவா அறுத்தல், புறங்கூருமை, கள்ளாண்ணுமை, அன்பு, கல்வி, கேள்வி, தானம், அரசாட்சி முறை, அந்தணர் ஒழுக்கம் முதலான அறங்கள் பலவற்றை எடுத்து இனிது இயம்புவதால் எல்லோரும் படித்து இன்புறுதல் வேண்டும். அவ்வாறு செய்திடின நம்முடைய நாடும் நற்றமிழ்நாடு என்று போற்றப்படும்.

இந்நூலிலுள்ள அருமை பெருமைகளை எடுத்துக் கூறி, தமிழ்நாட்டில் யாவருக்கும் இந்நூல் பயன்படுமாறு செய்யவேண்டியது சிவஞானச் செல்வர்களின் இன்றியமையாத கடமையாகும். சிவஞானப்பேற்றில் திளைத்த செல்வர்களாகிய உங்கள் முன்னிலையில் அறியாமையின் காரணமாக அடியேன் கூறிய மொழிகளை அன்புப்பெருக்கால் அமைதியுடனும், பொறுமையுடனும் கேட்டருளின மைக்கு வணக்கமும் நன்றியும் உரித்தாகுக.

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள், பேரின்ப நெறியை நாடி நுகர்ந்து இன்புறு தற்கு விரும்பும் பிறநாட்டு மக்களுக்குப் பயன் படும்வண்ணம் ஆங்கிலத்திலும், தமிழறிந்த யாவரும் படித்து உய்யும்வண்ணம் தமிழிலு மாகத் திருமந்திர முன்னுரை என்னும் தனி நூல் இன்று வெளிவருமாறு செய்த பெருந் தகைமைக்கு அடியேன் தமிழ்ப்பெரு மக்க ளின் தொண்டன் என்ற நிலையில் பலமுறை வாழ்த்தி வணங்குகிறேன்.

எண்ணுதற்கும் அரிய இந்த வாய்ப்பினை அடியேனுக்கு அருளிய ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் அவர்களுக்கு மீண்டும் வணக்கத் தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு இவ்வளவில் அமைகின்றேன்.

நம்பிரான் திருமூலன் திருவடிகள் வாழ்க.

நமச்சிவாய மூர்த்தி திருவடிகள் வாழ்க.

வாழ்க உலகெலாம்.

“ஒன்றவன் தானே இரண்டவன் இன்னருள்
நின்றனன் முன்றினுள் நான்குணர்ந் தான்ஐந்து
வென்றனன் ஆறு விரிந்தனன் ஏழும்பர்ச்
சென்றவன் தானிருந் தானுணர்ந் தெட்டே.”

முதல்தந்திரம் :

‘உபதேசம்’

திரு. க. வச்சிரவேல் முதலியார் அவர்கள் B. A., L. T.,

கணித ஆசிரியர், பச்சையப்பன் உயர்நிலைப்பள்ளி, காஞ்சிபுரம்.

அருள்வடிவாகச் சபையில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்களுக்கும், மாநாட்டுக்கு விஜயம் செய்திருக்கின்ற அன்பர் பெருமக்களாகிய சிவநேசச் செல்வர்களுக்கும் எனது வணக்கத்தை முதற்கண் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

அடியேன் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானத் தினது திருவருள் ஆணையின்வண்ணம், திருமந்திரம் என்ற ஞானநூலின் முதல்பகுதியாக இருக்கின்ற உபதேசம் என்பதைத் தொடக்கமாகவுள்ள முதலாம் தந்திரத்தைப்பற்றிச் சில கருத்துக்களைச் சுருக்கமாகச் சொல்ல முற்படுகின்றேன். தலைவர் அவர்கள் திருமுலரைப் பற்றியும், திருமந்திரத்தின் ஒன்பது தந்திரங்களும் என்னென்ன கருத்துக்களை உடையனவாக இருக்கின்றன என்பதைப் பற்றியும் நன்கு சுருக்கமாகச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்ன கருத்துக்களிலேயே ஒரு சிலவற்றை எடுத்துக்கொண்டு சற்று விரிவாக நான் பேச வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கின்றேன்.

முதல் தந்திரம் என்று தொடங்குகின்ற பகுதியில் இருபத்துநான்கு தனி அத்தியாயங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் முதலாவதாக இருக்கின்ற அத்தியாயம் உபதேசம் என்று சொல்லப்படும். உபதேசம் என்ற பகுதியைக் கவனித்துப் பார்த்தால், சிவாகம நூல்களிலே ஈடுபட்டு, சமயப்பெரியோர்களின் திருமுன்னிலையில் இருந்து, அவர்கள் சொல்லக்கேட்டு, கேட்டபின் உணர்ந்த பொருள் அனைத்தையும் ஒன்றாகத் தொகுத்து உரைக்கின்ற பாகம் எப்படியிருக்குமோ அப்படியே இந்த உபதேசம் என்ற பகுதி அமையப்பெற்றிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

திருமுறைகள் பன்னிரண்டில் பத்தாவது திருமுறையாகத் திகழ்வது தமிழ் மூவாயிரம்

என்ற திருமந்திரம் ஆகும். இந்த நிலையில் பத்தாவது திருமுறையாக இருக்கக்கூடிய இந்தத் திருமந்திரம் என்ற பெரிய நூலுக்கு முதல் பாகமாக அமைந்திருப்பது உபதேசம் என்ற இப்பகுதி. இதிலே ஈடுபட்டவர்கள் இதனைச் சொல்லக் கேட்டறிந்திருக்கின்றேன். அதனாலேயே நூலினுடைய முழுப்பயனை, அது னுடைய சாரமாக- பிழிவாக எடுத்துக்கொண்டால் அந்தப் பிழிவை இந்தப் பகுதியிலுள்ள முப்பது திருப்பாடல்களிலே காணலாம். இந்த முப்பது திருப்பாடல்களிலே சொல்லப்படுகிற கருத்துக்களை எல்லாம் ஒருவர் அனுபவத்திலே பெறுவதற்கான வழிகளை, இந்தப் பகுதிக்குப் பின்னே வருகின்ற பகுதிகளில் காணலாம்.

பொதுவாக நாம் நம்முடைய உள்ளங்களிலே ஒருகருத்தை வைத்துக்கொள்ளலாம். பன்னிரண்டு திருமுறைகளில் திருமந்திரம் பத்தாம் திருமுறையாக அமையப்பெற்றிருக்கின்றது. முதல் பதினொரு திருமுறைகளில் பத்தாந்திருமுறை நீங்கலாக, முதல் ஒன்பது திருமுறைகளும், பதினொராம் திருமுறையும் தேவர் வடிவமாக அமைந்தவை. பன்னிரண்டாவது திருமுறை நாயன்மார்களுடைய உண்மை வரலாற்றையும், அவர்கள் காட்டிய செந்நெறியையும் விளக்குவதாக அமைந்தது. இவற்றில் பத்தாவது திருமுறை சாத்திர வடிவமாக இருக்கின்றது என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். நாம் அடையவேண்டிய நெறி, நாம் கடைசியாக அடைய விரும்பவேண்டிய நிலை, அதற்கு நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்கம், நாம் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய பல உண்மைகள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே சொல்லக்கூடிய நூலாக இத்திருமந்திரம் அமைந்திருப்பதை எல்லோரும் மனத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிக்கொள்ளுகிற பொது சாத்திரம் வேறு; திருமுறைகள் வேறு

என்று நாம் சொல்வதற்கு இல்லை. அவை இரண்டும் நெய்யும் பாலும்போலக் கலந்தவை.

சிவானந்த அனுபவ மேலீட்டினாலே உள்ளம் கிளர்ந்து பாடப்பெற்றவைகள்தாம் திருமந்திரப்பாடல்கள் எல்லாம். பாடல்களின் வாயிலாகக் கிடைக்கின்ற அனுபவங்களை எல்லாம் வரிசைப்படுத்தி - கோவைப்படுத்திப் பார்த்தால் இறைவன் எல்லாமாய் எங்குமாய் வீரவி நிற்கின்றான் என்று பாடுபவர்களின் உண்மைகளை உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

உண்மைத் தத்துவத்தினை விளக்குகின்ற போது, பகுத்தறிவு பேசும் அறிவுடையோர்களுக்கும் பொருந்தும் வகையில் - சமயத்தைக் குறை கூறுவோர்களுங்கூட ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க வகையில் பல கருத்துக்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அப்படி இந்த உலகத்திற்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள தொடர்பு விளக்கப்படுகிறது. விரிவான இந்த உலகம் முழுவதிலும் ஈசன் கலந்து நிற்கின்றான்; பார்க்கின்ற பொருளாகவும், பார்க்கப்படுகின்ற பொருளாகவும் அவனே விளங்குகின்றான் என்று பரம்பொருளின் தத்துவம் விளக்கப்படுவது கவனிக்கற்பாலது.

சுப்ரபேதம் என்ற பகுதியிலே மிக முக்கியமாகச் சொல்லப்படுகிறது என்னவென்றால் உணர்த்துகிறவனாகவும், உணரப்படுகின்றவனாகவும் விளங்குபவன் ஈசன்தான். கடவுளுடைய உணர்வு தானே எல்லாவற்றையும் உணர்ந்து, உணர்த்துவதாகவும் இருக்கிறது. ஒரு பொருளை நாம் உணரவேண்டுமானால் உணர்ந்துகொள்ளுகிறவன், உணரப்படுகின்ற பொருள், உணர்த்துகின்ற பொருள் ஆகிய மூன்று இருக்கவேண்டுமென்பது ஆராய்ச்சிபூர்வமாக நம் சைவசித்தாந்தத்தில் சொல்லப்படுகிற உண்மை. கடவுளுடைய உணர்வு தானே எல்லாவற்றையும் உணர்ந்து உணர்த்துவதாக இருக்கின்ற - உணர்வு தத்துவமாக விளங்குகின்ற ஒரு பொருளாகவும், உணர்வு எதனாலும் உணரமுடியாத பொருளாகவும் இருக்கின்றது.

இப்பொழுது நாம் பேசுகிறவர்களை ஒரு உவமையாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். கேட்கின்றவர்களை உணருகிறவர்களாக வைத்துக் கொள்ளலாம். நம் எதிரிலே இருக்கின்ற ஒலி பெருக்கி நான் பேசுவனவற்றையெல்லாம் வாங்கி ஒலியைப் பெருக்கி உங்களுக்கு எல்லாம் அளிக்கிறது. நீங்கள் நான் சொல்லுகின்ற கருத்துக்களையெல்லாம் கேட்டு மகிழ்கிறீர்கள். ஆனால் என்னதான் அழகாக நான் பேசினாலும் இந்த ஒலிபெருக்கியினால் நான் கூறுகின்ற திருமந்திர உண்மைகளை உணர்ந்து கொள்ள முடியுமா? உணர முடியாது. அது போலவே ஐடப்பொருள்கள் இருக்கின்றன. நாம் உணர்ந்து கொள்ளுகின்றோம் என்று நினைக்கிறோமே, நமக்கு உணர்த்துகின்றவர்களும், உணர்த்தப்படுவதற்குச் சாதனமான நூலும் இருக்கவேண்டும். அதனை நாம் அறிந்து கொள்வதற்கு இந்த உடம்பு வாய்க்க வேண்டும். இவைகளையெல்லாம் உடன் கூட்டுகிறபோதுதான் நமக்கு அந்த ஆர்வமானது எழுகின்றது. ஆகையால் நமக்குப் பொது அறிவு உண்டாகிறபோதுதான் நாம் அறிவோம் என்று பெரியவர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள். இந்த உடம்பும் உடம்பிலே இருக்கின்ற கருவிகளும் நமக்கு வந்தபோது நாம் அறிவுவிளக்கம் பெறுகின்றோம், ஆகையால் அந்த அறிவு விளக்கத்திலே வந்தவன் ஆண்டவன்.

நமக்குள் இருந்து நம்மை எல்லாம் உருக்கி உலப்பிலா ஆனந்தத்தைக் காட்டுபவன் ஆண்டவன். உயிராகிய நாம் உண்மைப்பொருளை உணராதவகையில் மறைப்பது மலம் என்று சொல்லப்படுகிற களிம்பு. மனத்திலே இருக்கிற அழுக்காறு, அவா, வெகுளி போன்றவைகள் மலம் என்னும் அறியாமை ஆகும் என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த அழுக்காறு இருப்பதனாலேதான் நாம் உண்மையிலேயே எதை நன்கு உணர்ந்துகொள்ள வேண்டுமோ, அதனை உணர்ந்து கொள்ளாது ஐடமாக இருக்கின்றோம். அறிவு விளக்கம் வரும்போது நமக்கு வேறாக உள்ள பொருள் அனைத்தையும் அறிய முற்படுவதை விட்டு

நமக்குள்ளேயே இருக்கும் பொருளை அறிய முற்படுகிறோம். நமது கருத்துக்களை எல்லாம் வெளியிலே போக விட்டு, வெளிப்பார்வை கொண்டு - தூரப்பார்வைகொண்டு வெளியிலிருக்கின்ற பொருள் அனைத்தையும் அறிய முற்படுவதை விட்டு, உள்ளுக்குள்ளேயே இருக்கின்ற பொருளை உணர்ந்து கொள்ளச் செய்கின்ற ஞானப்பார்வை நமக்கெல்லாம் ஆசான்மூர்த்தியின் வழியாகத்தான் கிடைக்க வேண்டும்.

வெளிப்பொருள்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டே போகின்ற விஞ்ஞானிகளுக்குங்கூட விளங்காத பொருளாக இருப்பது கடவுள் தத்துவம். இப்படிச் சாதாரண அறிவினால் வெளிப்பொருள்களையே அறிந்து அறிந்து காலத்தைப் போக்கும் அறிவினால் அறியப்படாத ஓர் பொருளாக விளங்குவது கடவுள். எவனும் இனி வெளிப்பொருள்களைப்பற்றியே அறிந்துகொண்டு போவதில் பிரயோஜனமில்லை. நாம் யார்? நாம் எப்படி வந்தோம்? என்பதாக தன்னைத்தானே விசாரம் செய்துகொள்ள எவன் ஆரம்பிக்கின்றானோ அவனால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அறியக் கூடிய பொருளாக நெருங்கிவருவன் ஈசுவரன். எவன் ஒருவன் தன்னை உணர்ந்து, உடம்பை உணர்ந்து, அறிவிற்கும் அப்பாற்பட்ட உணர்வாக இருக்கின்ற ஒன்றை அடைகின்றானோ அவனால்தான் பரம்பொருளை நன்கு அறிந்து கொள்ளக்கூடும்.

பொருள்களை எல்லாம் அறிந்துகொள்ளக் கூடிய அறிவு எது? எது? என்று தன்னை நோக்கி அறிகிற ஒரு உணர்வு இருக்கிறதே அந்த உணர்வு ஆண்டவனால்தான் கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. வெளியே செல்லுகிற உணர்வை உள்நோக்கிச் செலுத்துகிறவனாக இருப்பவன் ஆண்டவன்தான். உள்நோக்கு அமையப்பெற்றுச் சிந்திக்கக்கூடிய ஒருவனது சிந்தையில்தான் அருள் நோக்கம் - திருவருள் நோக்கம் பிறக்கிறது. இந்த அருள் நோக்கம் பிறந்தவுடன் ஆனந்த நிலையும், தன்னிலும் மேம்பட்ட பரம்பொருளை உணர்ந்ததினால்

பேரானந்தத்தை அடைகின்ற தன்மையும் உண்டாகிறது. இப்படிப்பட்ட இந்தப் பெரிய நிலையிலே கொண்டுவந்து வைப்பதற்கு நம் ஆண்டவன் குருமுகத்திலே வந்து நின்று, அவர் உலகத்திலே இருக்கிற சுத்த ஆன்மாவான ஜீவன் முத்தர் ஒருவரை இடமாகக் கொண்டு, இந்த உயிர்களுக்கு எல்லாம் தன்னை நோக்கிச் செல்லுகின்ற ஒரு பெருநெறியைக் கொடுத்து, அந்த ஞானநெறியிலே இருக்கிற தலைவன் அறிவித்த திருவருளில் தோய்ந்து நிற்கிற ஒரு நிலையை அறிவிக்கிறேன் என்று இந்த உபதேசப் பகுதியிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. முதல் பாட்டு:

“ விண்ணின் நிழிந்து வினைக்கிடாய் மெய்கொண்டு
தண்ணின்ற தானைத் தலைக்காவல் முன்வைத்து
உண்ணின் றுருக்கியோ ரொப்பிலா ஆனந்தக்
கண்ணின்று காட்டிக் களிம்பறுத் தானே ”

என்பதாகப் பாடுகிறார் திருமூலர். கடவுள் நம்முடைய மனத்திலே உள்ள களிம்புகளை எல்லாம் அறுத்து, ஆசான்மூர்த்தியின் வாயிலாகவே ஒப்பிலா ஆனந்தம் கொடுக்கிறார்.

எப்படி ஈஸ்வரன் நம்முடைய மனத்திலுள்ள களிம்புகளையெல்லாம் அறுத்து எறிகிறான்? செம்பு போன்ற பதார்த்தத்தைத் தேய்த்துத் தேய்த்து வைத்துக் கொண்டிருந்தால்தான் அது பரிசுத்தமாக எப்பொழுதும் இருக்கும். அதைப்போலவே நாமும் கடவுளுடைய நாமத்தைச் சொல்லிச் சொல்லி நமது உள்ளத்தில் மாசுபடியாதவண்ணம் பரிசுத்தமாக இருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுவது நமது கடமை.

திருமூலதேவர் சிறந்த ஞானி. அவர் சிவயோகத்தின்வாயிலாகச் சிவஞானப் பேற்றை அடைந்து அந்த ஆனந்த பரவசத்தினால் தான் அடைந்த இன்பநிலைகளையெல்லாம்,

“ யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் ”

என்ற பேரவாவோடு உலகத்துக்குத் திருமந் திரம் வாயிலாகப் பல உண்மைப்பொருள்களை எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்.

சிவஞானம் என்பது வெளியிலிருந்து கிடைக்காதது; உள்ளிருந்தே கிடைப்பது. மனத்தின் இயல்பு தன்னுடைய கரணங்களின் உதவியினால் வெளியில் இருக்கும் பொருள் களையே அறிந்துகொள்ள முற்படுவது ஆகும். ஆனால் ஐம்புலன்களின் பார்வையை உள்முகமாகத் திருப்பினால் பதி உண்மைப்பொருள் களை நம்முள்ளேயே நாம் எல்லோரும் காணலாம். வெளியிலே ஈசுவரன் இருப்பதாகத் தேடி அலைந்து ஏமாந்து போகும் மனத்தை, உள்ளேயே தீரத் தீர விசாரித்துப் பார்க்கச் செய்தால் உண்மைப் பரம்பொருளை எளிதில் கண்டு கொள்ளலாம்.

“வேயின் எழுங்கனல் போலே இம் மெய்யெனும்
கோயிலிருந்து குடிகொண்ட கோன் நந்தி”

என்று திருமூலர் பாடியிருக்கிறதைப் பார்க்க வேண்டும். சிவஞானம் உயிரினிடத்திலேயே இருக்கிறதென்றால், உயிரினிடத்தில் தோன்றக் கூடிய மலம் ஏன் இயற்கையிலேயே போக வில்லை? என்ற கேள்வி எழும்பும்.

சூரிய காந்தக்கல் பஞ்சை எரிக்கும் தன்மையை உடையதுதான். இருந்தாலும் சூரிய காந்தக் கல்லினிடத்தில் பஞ்சை வைத்தால் பஞ்சு எரிந்து போவதில்லை; ஆனால் சூரியனுடைய ஒளியில் சூரியகாந்தக்கல்லைப் பிடித்து, அடியில் தோன்றும் ஒளியிடையே பஞ்சை வைத்தால் பஞ்சு பொசுங்கிவிடுகிறது. அதைப் போலவே உயிரின் பக்கத்திலேயே மலம் இருந்தும் மலத்தைப் போக்க அதனால் முடிய வில்லை. சூரிய ஒளிபோன்ற ஞானசிரியனின் அருட் பார்வையும், அருள்வாக்கும் இருக்குமேயானால் உயிர் சிவஞானத்தைப் பெற்று மலங்களை அழித்துவிடுகின்றன. இதைத்தான் திருமூலர்,

“சூரிய காந்தமும் சூழ்பஞ்சும் போலவே
சூரிய காந்தம் சூழ்பஞ்சைச் சுட்டிடா
சூரியன் சந்திதி யிற்சுடு மாறுபோல்
சூரியன் தோற்றமுன் அற்ற மலங்களே”

என்று வெகு அழகாகச் சொல்லுகிறார்.

இந்த வகையிலே சிவஞானத்தை ஆசான் மூர்த்தமாக அனுபவித்து நின்று, இறைவன் உண்டுபண்ணின ஆனந்தநிலையிலே இந்த உயிரை வைத்து, இன்புறுத்தி, மீள இந்தப் பிறவிக்குக் காரணமாக இருக்கிற மலங்கள் பற்றுவண்ணம் செப்கிறேன் என்ற ஒரு முடிவை வைத்துக்கொண்டு அதற்கான கருத்துக்களையெல்லாம் அடுத்தடுத்து முறையாக எடுத்துச் சொல்லி, முத்திநிலையை எய்தும் ஒரு ஞானானந்த நிலையை எப்படி ஆன்ம சோதனையினாலே பெறலாம் என்றும் விளக்குகிறார் திருமூலர்.

வெளிப்பார்வையின் மூலம் பெறுகின்ற உணர்வெல்லாம் பொறி உணர்வு - மன உணர்வு; அதற்கு மேம்பட்டது தத்துவ உணர்வு; தன்னுத்தானே விசாரித்துக்கொள்ளுவதன் மூலம் அதனைப் பெறலாம் என நமது ஸ்ரீ கோபால ஐயர் அவர்கள் சொன்ன நிலையிலே சொல்லுகிற முறைகளை எடுத்துச் சொல்கின்றார். அப்படிச் சொல்கின்றபோது முடிந்த முடிபு என்னவென்று சொன்னால் சிதாகாசத்திலே ஒன்றி நிற்கின்ற ஆனந்த தாண்டவந்தான். ஆனந்தக் கூத்திலே பிறந்து ஆனந்தத்திலேதான் முடிவாகிறது இந்த உபதேசம் என்றபகுதி. இது.

“விண்ணின் நிழிந்து வினக்கிடாய் மெய்கொண்டு”

என விண்ணிலே தொடங்கி,

“வேதம் துதித்திடப் போய் அடைந்தார் விண்ணே”

என்று விண்ணிலேயே முடிகிறது.

சித்தாந்தத்திலே முதலிலே இருக்கின்ற முதற்பொருள் நடனம். முதல்வன், ஆசான் மூர்த்தமாக அனுஷ்டித்துநின்று. உயிரை உயர்த்தி, இந்தத் தத்துவங்களினின்றும் பிரித்து மீள, அந்தச் சிதாகாச நடனம் என்ற ஒரு ஆனந்த நடனத்தை அவர்களுடைய மெய்யுணர்வுள்ளே வரும்படியாக வைத்து, அந்தச் சிதாகாசத்திலே ஒன்றி நிற்கும்படியான ஒரு நிலையை இந்த உயிருக்கு உண்டு

பண்ணுகிறான் என்று ஒரு முதலும் முடிவும் இன்றி, அந்தாதித் தொடையாக “விண்” என்று ஆரம்பித்து, “விண்ணே” என்று முடிக்கிறார். இவ்வண்ணம் உபதேசப்பகுதி முப்பது பாக்களும் சிறந்த வகையிலே நமீக்கு அமைந்திருக்கின்றன.

அதோடுகூட ஒரு கருத்து, நடனத்தைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டும் என்று விரும்புகின்றேன். அதாவது திருமூலர் இங்கு வருவதற்கு முன்னே அற்புதத் தாண்டவத்தைத் தரிசித்தார்; அதன் பிறகுதான் இங்கு வந்தார் என்று பெரியபுராணத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அப்படித் தரிசித்தபோது, எந்தவகையிலே தரிசித்தார் என்பதைச் சேக்கிழார் சொல்லியிருக்கிறார்.

“ எவ்வுலகும் உய்யஎடுத்
தருளியசே வடியாரைச்
செவ்வியஅன் புறவணங்கிச்
சிந்தைகளி வரத்தினைத்து
வவ்வியமெய் யுணர்வீன்கண்
வரும்ஆனந்தக் கூத்தை
அவ்வியல்பில் கும்பிட்டுஅங்கு
ஆராமை அமர்ந்திருந்தார் ”

என்பது திருப்பாடல். ஒலிபரப்புதலை ‘ப்ராட் காஸ்டிங்’ என்று சொல்லுகிறோம். பேசுகிற ஒலி மற்றெல்லாவற்றையும்விடப் பேர் ஒலியாகச் சென்று செயற்படுகிறது. நான் பேசுகின்ற ஒலி காற்றில் பரப்பப்பட அதனை நீங்கள் உணர்ந்து என் கருத்துக்களை உங்களுடைய மனதிலே ஒருவாறு ஏற்றுக் கொள்கிறீர்கள். அது இப்பொழுது நிகழ்கிறது. ஆனால் ஒலி பரப்புகிறபோது நான் பேசுகிற ஒலியை மின் அலையாக மாற்றுகிறார்கள். அது எங்கே செல்கிறது என்றால் காற்றுக்கு மேம்பாடாக நம் முடைய பெரியோர்கள் “ஆகாசம்” என்று ஐந்தாவது பூதமாகச் சொல்லுகின்ற ஈதரில் தான் பரவுகிறது. ‘ரிஸிவ் ஸெட்’ வீட்டிலே வைத்திருந்தால் அந்தக் கருவி மின் அலையை வாங்கி, அதை மீள ஒலி அலையாகத் தருகிறது. அதனாலே காற்றுக்கும் மேம்பட்டு நிச்சலமாக இருக்கிறதென்று சொல்லப்படுகிற ஈதரில் ஒரு

அசைவு உண்டு. அதற்கு ட்ரான்ஸ்மிட்டர் கொண்டுபோகிறது. ரிஸிவ்ஸெட் அங்கிருந்து கொண்டு வருகிறது. இந்தப் பூதாகாசமெல்லாம் கடந்து, எல்லாப் பொருள்களுக்கும் இடம் அளித்து உயிருடைய அறிவையும் ஊடுருவி நிற்கக்கூடியதாக உள்ள ஆண்டவனுடைய பேருணர்வு அல்லது ஞானம் அல்லது சக்தி என்று சொல்லுகிற அவனுடைய ஞானசக்தி அந்த ‘ஈதர்’ போல் இருப்பது ஒன்றி, அந்தச் சக்தியிலே ஒரு இயக்கம். அந்த இயக்கம் தான் ஞானமாக இருந்துகொண்டிருப்பது. அது உலகத்தை இயக்குகின்றபோதுதான் தோற்றம் நடு இறுதி ஆக மூன்று வகையாகிறது. உயிரின் அறிவைப்பற்றி இயக்குகின்ற போது திரோதானம் அனுக்ரகம் என்று இரு வகையான தொழில் ஆகின்றது. மலத்தைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கும் உயிர்கள் மலத்திலிருந்து விடுபட்டு ஆனந்தக்கூத்தை அனுபவிக்கிறபோது இன்பமாக இருக்கிறது. ஆகையால், அந்தக் கூத்தைச் சிவஞானிகள் தரிசிக்கிறபோது ஆனந்தக் கூத்தாக - தனு கரண புவன போகங்களையெல்லாம் கடந்து தனித்து நிற்கின்ற இறைவனுடைய உணர்விலே ஒன்றி இறைவன் தருகிற பேரின்பமாக அனுபவிக்கிறார்கள்.

முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து எந்த இடத்திலே பேரானந்தம் இருக்கிறதோ, அந்த ஆனந்தத்தைப் பெற, ஞானகுருவின் திருமேனியைக் கண்டு, அவரது திருநாமம் செப்பி, அவர் அருள்வாக்கைக் கேட்டு, அத் திருவுருவையே சிந்தித்து இருக்கவேண்டும் என்கிறார் திருமூலர். ஈசுவரனது திருவடிநிழலை அடைவதற்குரிய வழி என்ன என்பதையும் அமைத்துக்கூறும் நல்ல உபதேசமாக அமைந்திருக்கின்றது முதல் பகுதி. அந்த உயர்ந்த நெறிக்கு அழைத்துப் போவதற்காக அடிப்படையான சிற்சில கருத்துக்களையும் ‘உபதேசம்’ என்ற பகுதிக்குப் பின்னர் முதல் தந்திரத்திலேயே திருமூலர் வெளியிடுகிறார். அவற்றை அதிகமாக விளக்கிச் சொல்ல விரும்பவில்லை. குறிப்பாக நிலையாமையை உணர்கின்றபோது - செல்வம் நீங்கி வறுமை

வரும்போது எல்லாருக்கும் ஞானம் பிறப்பதைப் பார்க்கின்றோம். அணுகுண்டு கண்டு பிடிக்கப்பட்டதினால், உலகத்தின் நிலையாமையை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது. அதனால் மக்களிடத்தில் பரபரப்பு உண்டாவதையும் நாம் பார்க்கின்றோம். இப்படி உயிர் போகின்ற காலத்தும், செல்வம் போகின்ற காலத்தும், அதனால் உறவினர்கள் எல்லாம் நம்மை உதறிவிட்டுப் போகின்ற காலத்தும் ஞானம் வருகின்றது. உலகப் பொருள்களின் மீது இச்சையை விட்டு, நாம் யார்? நாம் ஏன் வந்தோம்? இந்த உலகத்தின் உண்மையான இயல்பு என்ன? என்பதைப்பற்றி விசாரிக்க ஞானம் பிறக்கும். இந்த உலக இயல்புக்கு ஏற்பத் திருமூலரும் யாக்கை நிலையாமையை உணர்த்தி, செல்வம் நிலையாமையைக் கூறி, இளமைநிலையாது என்பதை அறிவுறுத்தி, அதற்கு மேலாகத் தவநெறியில்

வாழ்ந்தற்கு விரும்புகின்றவர்கள் என்ன என்ன முறைகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்துகிறார். அரணைக் காண்பதற்கு அன்பு வேண்டும் என்றும், அறிவு மயமாக நிற்கின்ற அவனைக் காண்பதற்கு அறிவுவேண்டும் என்றும், கல்வி கேள்வி வேண்டும் என்றும், நடுவுநின்று ஞானம் பெறுகிறதன்மை அமையப்பெறுதல் வேண்டும் என்றும், பூர்ண ஞானநிலை எய்தக் கள்ளுண்ணாமை அவசியம் என்றும் முறையாகக் குறிப்பிட்டு, திருமந்திரத்தின் முதல் தந்திரத்தை முடிக்கிறார் திருமூலர். சைவசித்தாந்தத்தின் கருத்துக்கள் இந்தத் திருமந்திரப் பாடல்களில் புதைந்து கிடக்கின்றன என்னலாம். இவற்றை எல்லாம் நாம் ஞான குருவை அடுத்துநின்று, கேட்டு இறைவன் திருவருளைப் பெறவேண்டும் என்ற அளவில் அடியேன் சொற்பொழிவை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

“மாணிக்கத் துள்ளே மரகதச் சோதியாய்
மாணிக்கத் துள்ளே மரகத மாடமாய்
ஆணிப்பொன் மன்றினுள் ஆடும் திருக்கூத்தைப்
பேணித் தொழுதுஎன்ன பேறு பெற்றாரே.”

இரண்டாந்தத்திரம் :

‘அதோமுக தரிசனம்

திருவாவடுதுறை ஆதீன மகாவித்துவான்

திரு. ச. தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள்

தமிழாராய்ச்சித்துறை விரிவுரையாளர், அண்ணாமலைநகர்.

அருள் வடிவாய் இங்கு வீற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்களுக்கும், மற்றும் பெரியோர்களுக்கும் வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

உலகத்திலே ஆசை என்ற ஒன்று மனிதனைப் பல்வேறு வழிகளில் அழைத்துச் செல்கின்றது. அந்த ஆசையின் அளவுக்கு எல்லையில்லை என்பதை விஞ்ஞானத்துறையிலுள்ளவர்களும், மெய்ஞ்ஞானத்துறையிலேயுள்ள பெருமக்கள் அனைவரும் நன்றாக அறிவார்கள். அதனைப்பற்றி, திரு. கோபால ஐயர் அவர்கள் நன்றாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஆசையை அடக்கி, ஐம்புலன்களையும் வென்று, தன் உடலை ஒதுக்கித்தள்ளி, தன்னந்தனியாகச் சிந்தித்திருக்கும் நிலையிலிருந்து பலசித்தர்கள் அறிவுக்கும் எட்டாததான உண்மைகளை ஒருமனப்பட்டு ஒன்றிலே தோய்ந்துநின்று அனுபவித்திருக்கின்றார்கள். அந்தநிலையிலே உணருகின்ற அளவுக்குப் பல உபாயங்கள் உண்டு. அங்ஙனமன்றிப் புதுப் புத்தகங்களால் விளக்கப்படுகிற விஷயங்களைத் துணையாகக் கொண்டு, கருவிகளைச் சாதனமாக வைத்து உணருகின்ற அறிவுதான் முடிந்த அறிவு என்று, சிலர் பெரும்பயனை அடைந்ததுபோல எண்ணி ஏமாந்துபோகிறார்கள்.

இந்த நிலையிலே, அறிவின் அளவுக்கு ஒன்றி இருந்து, உணர்ந்த ஒன்றினாலே உணருகிற உணர்ச்சிமாட்டு நின்று இறைவன் திருவருள் ஆட்சியிலே கொண்டு செலுத்துகிறதே மேம்பட்டதான நிலை. அதற்கு ஆன்மாவை அடிப்படையாகக்கொண்டு கல்வி கேள்வி ஆகியவைகளைச் சாதனங்களாக - துணையாக வைத்துக்கொண்டு, அனுபூதிகளை அடைந்த போது - அனுபூதி நிலையிலேயே சிதாகாசப் பொருளாய் விளங்கிநிற்கின்ற பரம்பொருளின் தன்மையோடு ஒன்றுகின்றபோது அனைக

அற்புதங்கள் நிகழ்கின்றன; அற்புதங்களும் நீடிக்கின்றன. அந்த அனுபூதி மகான்களும், அதனைத் தாம் நிகழ்த்தியதாக எண்ணுவதும் இல்லை; தாம் கண்டதாகச் சொல்லிக் கொள்வதும் இல்லை. தம்மைக் கருவியாகக்கொண்டு திருவருள் அவற்றை நிகழ்த்துவதாக எண்ணி, பாச நினைவை அகற்றிவிட்டு, பரம நிலையிலேயே நிற்கிறார்கள்.

இம்மாதிரியான பல அற்புதங்களை அந்தக் காலத்தில் பல சித்தர்கள் செய்துவந்தார்கள் என்றும், குறிப்பாகக் கையிலேயே மின்சாரத் தினைச் சேகரித்து வைத்துக்கொண்டார்கள் என்றும் திரு. கோபால ஐயர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதனைக் கேட்டபோது அடியேனுக்கு 1928-ம் ஆண்டில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி நினைவிற்கு வருகின்றது; அடியேன் கண்ணால் கண்ட அக்காட்சியை எங்கள் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் அருள் விளக்கம் பெற்றிருக்கிற இந்தப்பேரவையில் அறிவிக்காமல் இருக்க முடியாது. அது என்னவென்றால் கஞ்சமலைச் சுவாமிகள் என்ற சித்தர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பேசுகின்ற பேச்சை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியாது. இந்த அனுபூதிமகான் நாகை தாலுகாவில் நாயுடுவம்சத்திலே பிறந்த ஒரு பெரியவருக்கு இருந்த காக்கை வலிப்பு நோயை மிக அற்புதமாகக் குணப்படுத்தியதையே குறிப்பிடுகின்றேன். பலர் அந்தப் பெரியவருக்குள்ள காக்கைவலிப்புநோயைக் குணப்படுத்துவதற்காக எங்கெங்கோ ஓடித் திரிந்து பணத்தைச் செலவழித்தார்கள். யாராலும் அதைக் குணப்படுத்த முடியவில்லை. அந்நிலையிலேதான் இந்தச் சுவாமிகள் அதனைக் குணப்படுத்தினார்கள்.

கஞ்சமலைச் சுவாமிகள் பெண்களைப் போல் நகைகளைப் போட்டுக்கொண்டு பேதா

பேதமற்ற நிலையிலே திருவருள் இன்பத்தில் திளைப்பவர்கள். அவர் அந்த நோயாளியின் வீட்டிற்கு வந்து, அம்மாள் கட்டியிருக்கும் சேலையைக்கேட்டார்கள். சுவாமிகள் யாரிடம் எது கேட்டாலும் அதை அவர்கள் கொடுக்க மறுப்பது வழக்கம் இல்லை. அவர் கேட்ட சேலையைக் கொடுத்தபோது அந்த அம்மா ஞடைய காக்கைநோய்க் கணவர் உள்ளே காக்காய் வலிப்பால் துடித்துக்கொண்டிருந்தார். அதனை நினைந்த அம்மாளின் கண்களில் கண்ணீர்வெள்ளம் பெருகியது. சிவனடியார் மனமோ அந்த அம்மாளின் கண்ணீரின் காரணத்தை அறிந்துவிட்டது. உடனே அவர்கள் “ஏன் அம்மா வருந்துகின்றீர்கள்” என்று கேட்டார். அந்த அம்மாள் தன் வருத்தத்தின் காரணத்தைச் சொல்ல, உடனே அடிகள் விபூதி வாங்கி வரச்சொல்லி, அதனை அந்த நோயாளி உடலெல்லாம் பூசி, காறிக் காறித் தன் வாயின் எச்சில் கோழையை அவர்மேல் துப்பினார்; அவரைப் போட்டு உருட்டினார். அந்த அனுபூதி மகானின் வாயெச்சில் பட்ட மாத்திரத்திலே நோய் விலகிவிட்டது. இன்றும் நோய்நீக்கம்பெற்ற அவர் நன்றாக உயிரோடு இருக்கிறார். ஆனால், அந்த அடிகள்மாத்திரம் கூத்தார் என்ற ஊருக்குப் பக்கத்தில் அடங்கி விட்டார்கள். இது 1928-ம் ஆண்டில் நடந்தது. இதுபோலப் பல சித்த புருஷர்கள் நாம் முத்திரிலே எய்த, அற்புத நூல்களைச்செய்து ஞானக் கருவூலங்களாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்த சித்த பரம்பரையில் வந்தவர்களுக்குத் தலைவராகத் திருமுலரைச் சொல்லலாம். இவர் பெரிய சிவயோகி. இந்தச் சித்த ஞடைய நூலிலே இரண்டாம் தந்திரத்திலுள்ள “அதோமுக தரிசனம்” என்ற பகுதிபற்றி உரையாற்ற ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகா சந்திரானம் அவர்களின் அருள் ஆணை பிறந்திருக்கிறது.

இரண்டாம் தந்திரத்திலே அதோமுக தரிசனம் என்பதை அடிப்படையாகக்கொண்டு குருமகாசந்திரானத்தின் ஆணையின் வண்ணம் இரண்டாந்தந்திரம் முழுவதையும் ஒருவாறு சுருக்கிப்பேசு முற்படுகிறேன்.

திருமந்திரம் ஒன்பது தந்திரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி ஒவ்வொரு தந்திரத்திலும் இருக்கக்கூடிய பொருள்களைத் தொகுத்துப் பார்த்தால், அவைகள் ஒன்பது பகுதிகளுக்குள் அடங்கக் கூடியதாக இருக்கின்றன. அந்தமுறையில் இரண்டாந்தந்திரமும் ஒன்பது பகுதியாக அமைந்திருக்கிறது என்பதைச் சிறப்பாக ஒருவாறு நோக்கலாம்.

முதல்பகுதி என்பது வரலாற்றின் அடிப்படைத் தத்துவங்களைக் கூறுவது: அதில் நாற்பத்து மூன்று பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

இரண்டாவது பகுதி ஆதி சிருஷ்டியைப் பற்றிக் கூறுவது. இறைவன் சங்கார காலத்தில் இவ்வுலகத்தைப் படைத்தருளும் தன்மை முப்பது திருப்பாடல்களால் இப்பகுதியில் சொல்லப்படுகிறது.

மூன்றம்பகுதி இறைவனுடைய பஞ்ச சிருத்தியங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது. இறைவன் தாயும் தந்தையுமாக இருந்து இவ்வுலகையெல்லாம் காத்து ரட்சித்துக் கிருபை செய்கின்ற அடிப்படைத் தத்துவமும், கற்றறிந்த விஞ்ஞானிகளுங்கூட அறிந்துகொள்ள முடியாதபடி கரு உற்பத்தி விபரமும் இப்பகுதியில் விவரிக்கப்படுகிறது.

நாலாவது பகுதி மூவகைச் சீவவர்க்கங்களைப்பற்றியது. ஐந்தாவது பகுதி பாத்திரம், அபாத்திரம், திர்த்தம் முதலியவைகளின் விளக்கம். ஆறுவதுபகுதி திருக்கோயிலைப் பற்றியது.

ஏழாவது பகுதியில் அதோமுகதரிசனம் பெறப்படுகிறது. உன்முக தரிசனமும், அதற்கான நிலைமையும் அறிவிக்கப் பெறுகின்றது இந்தப் பகுதியில்.

எட்டாம்பகுதி சிவநிர்தை, குருநிர்தை, மயேசுரநிர்தை முதலியவைபற்றியும், பொறையுடைமைபற்றியும் விளக்குகிறது.

ஒன்பதாம்பகுதியில், பெரியாரைத் துணைக் கோடல்வேண்டும் என்பதுபற்றி விளக்கப் படுகிறது.

இப்படியே ஒன்பது தந்திரங்களிலுள்ள ஒவ்வொரு தந்திரத்தின் பொருள்களும் தொகுக்கப்பட்டால் ஒன்பது பகுதிகளுக்குள் அடங்கும் என்பது அறிவுடை மக்களின் ஆராய்ச்சிக் கண்களுக்குத் தெரியும். புராண தத்துவங்களைப்பற்றிப் பேசும்போது திருமூல தேவர் எப்படித் தெரிவிக்கிறார் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

சிலர் எங்களிடம், 'உங்கள் புராணங்கள் எல்லாம், சமயத்தின் அடிப்படைத் தத்துவத்தை விளக்குகின்ற வெறும் கதைகள்தாம் என்பதை ஒத்துக்கொள்ளுங்கள், நாங்கள் உங்களை மன்னித்து விடுகின்றோம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். நன்றாகச் சமய சாஸ்திரங்களை ஊன்றிப்படித்தவர்களுங்கூட 'இறைவனின் தத்துவத்தை விளக்கப் பல புராணங்களின் வரலாறுகள் இருக்கின்றன; தத்துவம் புரிந்தாலே போதும்; புராண வரலாறுகளை உண்மையெனக் கொள்ளவேண்டாம்' என நமது மாணவர்களிடையே பேசி, மாணவர்களின் கருத்தைக் கெடுக்கிறார்கள்.

புராணங்கள் வாயிலாக நாம் பல தத்துவங்களை உணர்ந்துகொள்ளுகின்றோமேதவிர, தத்துவத்தை விளக்கவந்த பொய்க்கதைகள் அவை என்று சொல்வது மிகவும் தவறாகும். புராணங்களின் வரலாற்றையெல்லாம் நாம் மெய்யெனவே கொள்ளல்வேண்டும். திருமூல தேவரும் இலிங்க புராணம், தக்கன் வேள்வி முதலியவற்றை இரண்டாவது தந்திரத்தின் ஆரம்பத்தில் விளக்குகிறார்.

பரமேஸ்வரனது திருமணக்காலத்திலே எல்லோரும் இமயம் நோக்கி வட திசை செல்ல, தென்திசை தாழ்ந்துபோக, அதனைச் சமப்படுத்துவான் வேண்டியே அகத்தியரைத் தென்திசைக்கு அனுப்பிய வரலாற்றை இரண்டாவது தந்திரத்தின் முதற்பகுதியாகிய அகத்தியம் என்பது விளக்குகிறது. இது நடுவுநின்றார்க்கே எதையும் சமன்படுத்தும் சக்தியுண்டு

என்னும் தத்துவத்தைக்காட்டுகிறது. உருவத்தால் சிறுத்த அகத்தியர் பெரிய தேரிலுள்ள அச்சாணியைப் போன்றவர் என்பதை,

“ நடுவுநில் லாதிவ் வுலகம் சரிந்து
கெடுகின்ற தெம்பெரு மானென்ன ஈசன்
நடுவுள அங்கி அகத்திய நீ போய்
முடுகிய வையத்து முன்னிரென் றுனே ”

என்ற பாடலில் விளக்குகிறார்.

புராண வரலாறுகளை விளக்கும்போதே, நமக்கு அதன் தத்துவார்த்தக் கருத்துக்களும் விளங்கும்படியாகக் கூறுகிறார். உதாரணமாக,

“ அப்பணி செஞ்சடை ஆதி புராதனன்
முப்புரம் செற்றனன் என்பர்கள் மூடர்கள்
முப்புரம் ஆவது மும்மல காரியம்
அப்புரம் எய்தமை யாரறி வாறே ”

என்ற பாடலைப் பார்க்கலாம்.

யோகம் பற்றியும் பலபாடல்கள் இருக்கின்றன. ஹடயோகம் போன்றவைகளோ நம்மால் அப்பியசிக்க முடியாதன. பிராண யாமம் ஒன்றினாலேயே கூற்றை உதைக்கும் நிலை பெற்றிடமுடியும்.

இரண்டாவது தந்திரத்தின் நான்காவது பகுதி தக்கன்வேள்வியைப்பற்றிச் சொல்வது.

“ தந்தை பிரான்வெருண் டான்தக்கன் வேள்வியை
வெந்தழ லுடே புறப்பட்ட விண்ணவர்
முத்திய பூசை முடியார் முறைகெட்டுச்
சிந்தினர் அண்ணல் சினம்செய்த போதே ”

என்பதாகப் பாடுகின்றார் திருமூலர். அந்தப் பகுதியின் கடைசியிலேயே,

“ தெளிந்தவர் கலங்கினும் நீ கலங்காதே ”

என்று சிறப்பித்துச்சொல்லி, அதன் பின்னர், பிரளயம், சக்கரப்பேறு என்பதையும் அறிவிக்கிறார். இறைவனிடமிருந்து சக்கரத்தைப் பெற்ற தாமோதரன் அதைச் சுமக்கச் சக்தி இல்லாதவனாக இருந்தமையினால், அதைச் சுமப்பதற்கான ஆற்றலையும் அவருக்கு இறைவனே தரவேண்டி வந்தது. என்பதையும்

அறிவிக்கின்றார். ஆன்மாக்களுக்குச் சிவபெருமான் அருள்புரியும்போது அந்த அருள் அவர்களிடம் தேங்கி நிற்கக்கூடிய சக்தியையும் அவரே கொடுக்கிறார் என்று அறிவிக்கிறார்.

பின்னர் பிரமனும் மாலும் அரணத்தேடி நின்ற வரலாற்றை 'அடிமுடி தேடல்' என்ற பகுதியில் ஒன்பது பாடல்களால் விளக்குகின்றார். அடுத்துச் சிவசக்தியின் தத்துவங்களையும் இவ்வுலகத்தின் சிருஷ்டியைப்பற்றியும், சிருஷ்டிக்கப்பட்ட உலகத்தைக் காத்து நிற்கின்ற நுணுக்கமான கருத்துக்களையும் விளக்குகிறார். அதையொட்டியே 'சங்காரம்' பேசப்படுகிறது.

“ நித்த சங்காரம் உறக்கத்து நீள்முடம்
வைத்த சங்காரமும் சாக்கிரா தீதமாம்
சுத்த சங்காரம் தொழிலற்ற கேவலம்
உய்த்தசங் காரம் பரன்அருள் உண்மையே ”

என்பது திருமுலரது பாடல்.

நம் இறைவன் தாயையும் தந்தையையும் கருவியாக - காரியமாக வைத்துக்கொண்டு பல காரியங்களைச் செய்கிறான்; கிருபை செய்கிறான் என்ற பகுதியை ஆரம்பிக்கிறார்கள். பத்திரிகையிலே படித்தேன்; விஞ்ஞானிகள் கூடக் கருவிலே இருக்கின்ற சிசு ஆண? பெண்ண? என்று அறிவதற்குப் பெருமுயற்சி எடுத்துக்கொண்டார்கள் என்று. அதுவும் கருவியின் சாதனத்தினாலேதான் அதன்மேலே இருக்கிற ஜவ்வைக்கொண்டு ஆண் என்றும் பெண் என்றும் நிச்சயித்துச் சொல்லக்கூடும் என்ற செய்தி வந்திருக்கின்றது. திருமுலர் தாய்க்கும் தந்தைக்கும் தெரியாமலேயே சிருஷ்டிக்கப்படுகிற சிசுஉற்பத்திபற்றி மிக விளக்கமாகப்பேசி, அறிவின் எல்லையிலேயே அந்த சிசு ஆண? பெண்ண? என்று அறியலாம் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

“ ஆண்மிகில் ஆணாகும் பெண்மிகில் பெண்ணாகும்
பூணிரண் டொத்துப் பொருந்தில் அனியாகும்
தாண்மிகு மாகில் தரணி முழுதாளும்
ஆண்வசம் மிக்கிடில் பாய்ந்ததும் இல்லையே ”

என்ற இந்தத் திருப்பாடலுக்கு நான் பொருள் சொல்லத் தேவையில்லை. பிறந்த குழந்தை எத்தனை வயது இருக்கும் என்று ஜாதகத்தைப் பார்க்கவேண்டாம்; அதையும் அப்போதே சுவாசிக்கின்ற அளவுகொண்டே தெரிந்து கொள்ளலாம் என்கிறார்.

“ பாய்ந்தபின் அஞ்சோடில் ஆயுளும் நூருகும்
பாய்ந்தபின் நாலோடில் பாரினில் எண்பதாம்
பாய்ந்திடும் வாயுப் பகுத்தறிந் திவ்வகை
பாய்ந்திடும் யோகிக்குப் பாய்ச்சலு மாமே ”

அதாவது ஐந்துமாத்திரையளவு சுவாசம் ஓடுமேயானால் 100 வயது; நான்கு மாத்திரையளவு ஓடினால் 80 வயது என்று இப்படி அறியலாம்; இது உனக்கு அல்ல யோகிக்கு என்றும் சொல்லிவிடுகிறார். இல்லறத்தினின்று செவ்வையாக வாழ்வதற்கும், இல்லறத்தை இன்பகரமாக - வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்கும் உரிய வழிகளைப் பல பாடல்களிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

காசிக்கும் ராமேஸ்வரத்திற்கும் சென்று தவம்செய்து பெற்ற பிள்ளை பொட்டையாக - குருடாகப் பிறப்பதையும் பார்க்கிறோம். இந்த ஊனம் எப்படி ஏற்படுகின்றது என்பதை இன்றைக்கு விஞ்ஞானிகளுக்கூட ஆச்சரியப் படத்தக்கவகையில்,

“ மாதா உதரம் மலம்மிகின் மந்தனும்
மாதா உதரம் சலம்மிகின் மூங்கையாம்
மாதா உதரம் இரண்டொக்கில் கண்இல்லை
மாதா உதரத்தில் வந்த குழவிக்கே ”

என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

பின்னர் பாத்திரம், அபாத்திரம் என்று பிரிக்கப்படுகிறது. சிவ ஞானிகளுக்கு ஈந்தால் பரமுத்தி, சித்தி, பரபோகம் யாவும் பெறலாம். ஆனால் அபாத்திரங்களுக்கு ஈவது கூடாது. அப்படி ஈந்தால் அது “ கோல வறட்டைக் குனிந்து குளகிட்டுப் பாலைக்கறந்து பருகுவதே ஓக்கும் ” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

திருக்கோயில் பூசனைமுறை சரிவர நடைபெருவிட்டால் மன்னர்க்குத் திங்கு வரும்;

வாரிவளம் குன்றும்; காசினியில் கன்னங்களவு மிகுந்திடும் என்று குறிக்கிறார். குருவை நிந்திப் பவர்களுக்கும் சிவனை நிந்திப்பவர்களுக்கும் நரகமே கிடைக்கும் என்று சொல்லி முடிக்கிறார். புண்ணியபாவம் இரண்டிலே நம்பிக்கையுள்ளபடி பண்படுகிற இந்திய நாட்டு மக்களுக்குச் சொர்க்கம் நரகம் என்ற பயனை அகற்றவே முடியாது. ஆகவே சிவன், குரு, மயேசுரன் ஆகிய மூன்று பேரையும் நிந்திக்கிறவர்களுக்கு இடம் நரகந்தான் என்கிறார். நாம் வாழவேண்டுமானால் பொறையுடைமை அவசியம் என்று சொல்லி, அதற்குமேல் தக்க பெரியோர்களை அடுத்து நிற்கவேண்டும் என்றும், பெரியாருடன் கூடல்தான் பேரின்பம் ஆகும் என்றும் கூறி முடிக்கிறார். இவ்வளவு கருத்துக்களும் 212 பாடல்களால் இரண்டாம் தந்திரத்தில் விளக்கப்படுகிறது.

அடியேன் இதுகாறும் பேசியதெல்லாம் இரண்டாம் தந்திரத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்களை எடுத்துக்காட்டவே. வரலாறுகள்

தத்துவங்களைக் காட்டுவதற்காக எழுதப் பட்டிருக்கின்றன என்று அரசியல்வாதிகளைப் போலச் சமயவாதிகளுங்கூடப் பிரசாரம் செய்வது சரியல்ல. பல மகான்கள் இந்தநாட்டிலே தவத்தின் பெருமையால் செய்து காட்டிய அற்புதங்கள் - அவர்கள் வரலாறுகள் யாவும் உண்மை. அதில் பல அடிப்படைத் தத்துவங்கள் அமைந்து கிடக்கின்றன அல்லாது இப்பொழுது எழுதப்படுகிற புனைகதைகள், நாவல்களைப் போலத் தத்துவங்களை விளக்க அமைக்கப்பட்ட கட்டுக்கதைகள் அல்ல அவை. இந்தக் கருத்து, தென்னிந்திய சைவ நாட்டிலே நிலைபெற்றிருக்கவேண்டும் என்று கூறி அடியேன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். அனுபவமலையாக ஆக்கிய குருமகா சந்திரதானத்தின் பேரருளுக்கு அடியேன் என்றென்றும் கடமைப்பாடுடையேன் என்று தெரிவித்துக் கொண்டு, நமசிவாயமூர்த்திகளின் திருவருளுக்கு நமஸ்காரம் தெரிவித்துக்கொண்டு அடியேன் அமருகிறேன். வணக்கம்.

“செய்தான் அறிவன் செழுங்கடல் வட்டத்துப்
பொய்யே உரைத்துப் புகலும் மனிதர்காள்;
மெய்யே உரைக்கில் விண்ணோர் தொழச்செய்வன்
மைதாழ்ந் திலங்கு மணிமிடற் றேனே.”

மூன்றந்தந்திரம் :

‘ அட்டாங்க யோகம் ’

சித்தாந்தப்புவர்மணி

பாலகவி, திரு. வே. இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள்

ஆசிரியர் ‘செட்டிநாடு’ தேவகோட்டை.

கண்ணுதலும் கண்டக்கறையும் கரந்தருளி, முண்ணிடையில் மாக்கள் மலமகற்ற எழுந்தருளி, சைவச் செங்கோல் ஓச்சி வரும் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் அவர்கள் திருவடிக் கமலங்களுக்கு வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, அன்புடைய பெருமக்களாகிய உங்களுக்கும் நன்றி செலுத்திக் கொண்டு, திருமந்திரத்திலுள்ள மூன்றந் தந்திரத்தின் முதற்பகுதியாகிய அட்டாங்க யோகம் என்பதுபற்றிப் பேச எழுந்து நிற்கிறேன்.

யோகத்தைப்பற்றிய கூறுபாடுகளைப் பலர் பலவகையில் எடுத்துக் காட்டினார்கள். இன்று நாட்டில் யோகத்தைப்பற்றி அறிந்தவர்கள் பல பேர். ஆனால் அனுபவத்தில் அதன்படி நிற்கின்றவர்கள் ஒருவரைக்கூட காணமுடியாதென்று சொன்னால் அதை யாருமே மறுக்க முடியாது. உடற்பயிற்சி என்ற முறையிலே வேண்டுமானால் இருக்கலாம். ஆனால், யோக நிலை பழக்கத்தில் இல்லை. யோகம் என்கிற பெயரை வைத்துக்கொண்டு இன்று நாட்டில் பல வகையான யோகாசனப் புத்தகங்கள் வெளிவருகின்றன. இவையெல்லாம் ஓரளவுக்கு நன்மையே பயக்கின்றன என்றாலும் ஆதிகாலத்திலிருந்த யோகநிலையை அடைந்திட யாரும் முயற்சிசெய்யவில்லை.

திருமூலரது திருமந்திரத்திலே மூன்றாம் தந்திரத்தின் முதற்பகுதி அட்டாங்கயோகம். திருமந்திரத்திலுள்ள மூவாயிரம் பாடல்களில் யோகத்தைப்பற்றி விளக்க 335 பாடல்கள் இருக்கின்றன. அட்டாங்க யோகம் நான்கு பாடல்களால் விளக்கப்படுகிறது. யோகாசனப் பயிற்சிக்கு இன்றியமையாத இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணாயாமம் முதலியனவும் பின்னர் பேசப்படுகின்றன.

திருமூலர், யாவருக்கும் நன்கு விளங்க மிக அழகான பாடல்களில் தன் கருத்தைச் சொல்கிறார். யோக நிலையை அடைய விரும்புகின்றவர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நெறிகளையெல்லாம் விளக்குகிறார்.

“ கொல்லான் பொய்கூறுள் களவிலான் எண்குணன்
நல்லான் அடக்கம் உடையான் நடுச்செய்ய
வல்லான் பகுந்துண்பான் மாசிலான் கள்காமம்
இல்லான் இயமத் திடையில்தின் றுனே ”

என்கின்றார் திருமூலர். யோகத்திலே பயிற்சி பெறவேண்டுமென்று கருதுகின்றவன் இந்த வகையான நெறிகளையெல்லாம் நாம் உடையவனாக இருக்கின்றோமா என்று முதலிலே சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். குறைபாடு இருக்குமானால் அவன் யோகத்திற்குத் தகுதி உடையவன் ஆகான். இந்நெறிகளைக்கொண்டு பார்த்தால் இன்று யோகிகள் என்று சொல்லுகிறவர்களிலே எவ்வளவுபேர் தேறுவார்கள் என்று நீங்களே முடிவுசெய்துகொள்ளலாம். தீயனவற்றை விடுதலே இயமம் ஆகும், நல்லனவற்றைக் கொள்வது நியமம் ஆகும். எது நியமம் என்று திருமூலர் சொல்லுகிறார் :-

“ தவம்செபம் சந்தோடம் ஆத்திகம் தானம்
சிவந்தன் விரதமே சித்தாந்தக் கேள்வி
மகம்சிவ பூசையொண் மதி சொல்லீர் ஐந்த
நிவம்பல செய்யின் நியமத்தன் ஆமே ”

இந்த நல்ல கொள்கைகளை உடையவன் நியமத்தில் நிற்பவன் என்று சொல்லுகிறார். பிராணாயாமத்திலே இப்பொழுது ஈடுபடாதவர்கள் யாருமே இல்லை. பெரும்பாலோர் பிராணாயாமம் செய்கிறார்கள். அது செய்யாதவர் சைவர் அல்லர். பிற மதத்தவர்களும் பிராணாயாமம் செய்வதை நாம் பார்க்கிறோம். பிராணாயாமத்தின் அடிப்படையை நீனைந்து

பார்த்தால் அவ்வளவும் சிந்திக்கவேண்டிய இடத்திலேதான் இருக்கிறது. பிராணயாமம் என்பதை எடுத்துச் சொல்லுகின்றபோது தேசிகர் அவர்கள் மிக அழகாகச் சொல்லிக் காட்டினார்கள். அதைத் திருமூலதேவர் 'ஒரு அழகான பாடலில் கூறுகிறார்:

“ஐவர்க்கு நாயகன் அவ்வூர்த் தலைமகன்
உய்யக்கொண்டேறும் குதிரைமற் றென்றுண்டு
மெய்யர்க்குப்பற்றுக் கொடுக்கும் கொடாதுபோய்ப்
பொய்யரைத் துள்ளி விழுத்திடும் தானே”

அதாவது குதிரையில் ஏறும்போது அடங்காத குதிரையாக இருந்தால் ஏறியவனை அது கீழே தள்ளிவிடும். அடங்கிவிட்டாலோ அது அவன் செலுத்துகிறவழியே நடக்கும். இந்த உவமையை வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால் ஐம்புலன்களையும் அடக்கவல்ல குதிரைதான் பிராணயாமம்; அதனை அடக்கிவிட்டவனை ஐம்புலன்களையும் வென்றவன். அடங்காதவர் களுக்கு இப் பிராணயாமம் கெடுதியை விளை வித்துவிடும் என்று அழகாகக் குறிப்பிடுகிறார். நாமோ நமக்குள்ள புலன்களின்வழியே நாம் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம். ஆனால் ஞானிகளோ புலன்களை விட்டவர்கள் அல்லர்; ஐம்புலன்களை அடக்கி அதனைத் தன்வழியே செலுத்தினவர்கள். நாம் செல்கிறவழி அவர்கள் செல்கிறவழி ஆகிய இரண்டுக்கும் இது தான் வேறுபாடு. ஐம்புலன்களை அடக்கித் தன்வழியில் கொணர்ந்தவர்களே ஞானிகள். சேக்கிழார்சுவாமிகள் திருநீலகண்டநாயனாரை,

“வென்ற ஐம்புலனால் மிக்கீர்”

என்று சிறப்பித்துக் சொல்வதைப் பார்க்கலாம். ஐம்புலன்களையும் அடக்கப் பிராணயாமந்தான் இன்றியமையாதது. மூச்சை ஏற்றி இறக்கிப் பிராணயாமம் செய்யப்படுகிறது. மூக்கைக் கையினால் தொடுவது, எடுப்பது என்பது பிராணயாமம் ஆகாது. காற்றை உள்ளே அடக்கி. விடும் கால சம்ஹாரம் தெரிந்து செய்கிறவர்களுக்குத்தான் யமனை உதைக்கும் கருவியாகப் பிராணயாமம் இருக்கும். நமது மூச்சுக் காற்றைக் கட்டுதலே

பிராணயாமம். மூச்சை அடக்கினால் மனமும் அடங்கும். அதனை மாறி மாறிப் பாய்ச்சினால் மனஒருமைப்பாடு உண்டாகும்.

பிராணயாமத்தைப்பற்றி நம் சிவஞான சுவாமிகள் குறிப்பிடுகின்றபோது யோகத்தில் சரியை, யோகத்தில் கிரியை, யோகத்தில் யோகம், யோகத்தில் ஞானம் நான்கு வகையாகப் பிரித்துக்கொண்டு, இயம்பு நியமம் ஆதனம் பிராணயாமம் என்னும் நான்கும் யோகத்தில் சரியை என்றும், பிரத்தியாகாரமும் தாரணையும் யோகத்தில் கிரியை என்றும், தியானம் யோகத்தில் யோகம் என்றும், சமாதியோகத்தில் ஞானம் என்றும் குறித்துக்காட்டினார்கள். பிரத்தியாகாரம் தாரணை என்று சொல்லப்படுகிற இரண்டும் எங்கெங்கோ செல்கிற மனத்தை அங்கங்கெல்லாம் செல்லவிடாது தடுத்து ஒருமுகப்படுத்தலே ஆகும்.

புலன்களை அவ்வவற்றுக்கு உரிய செயல்களைப் புரியாது தடுத்து, மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தவே பிராணயாமம் உதவுகிறது.

“கோண மனத்தைக் குறிக்கொண்டு கீழ்க்கட்டி
வினாத்தண் டூடே வெளியுறத் தானேக்கிக்
காணக்கண் கேளாச் செவியென் றிருப்பார்க்கு
வாணர் அடைக்கும் வழியது வாமே”

என்கிறார் திருமூலர்.

திருப்பெருந்துறையிலே முனிபுங்கவர்கள், காணக்கண் அதாவது பொருள்களைப் பார்த்தும் பார்க்காத விழித்த கண்ணுடையவர்களாகவும் கேட்டற்கு உரிய செவியிருந்தும் கேளாததன்மை உடையவர்களாகவும் இருந்தார்கள் என்று கூறப்படுகிறது.

நமக்கெல்லாம் யோகத்தைப்பற்றிக் கூறுகின்ற திருமூலரும் சிறந்த சிவயோகி ஆவார். அவரே தன்னைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்:

“இருந்தேன் இக்காயத்தே எண்ணிவி கோடி”

என்பதாக. எண்ணியிரம் ஆண்டு வாழ்ந்தார் நமது திருமூலதேவர்.

இப்படிப் பல காலம் தியானத்திலிருந்து அது முற்றி, அதே சமாதியாக 'ஆகும்போது அதற்குமேலே ஒருபடி: அதாவது அறிவினாலே அறியமுடியாத - அறிந்தாலும் பிறருக்கு எடுத்துக் காட்ட முடியாத ஞானம் வந்துசேரும்; பயில்வார்களுக்கு முற்றின பகுதியாக வருவது ஞானம், ஆன்மா, மலம் நீங்கி யோகத்திலே அடங்கி ஆசாரியர்கள் காட்டுகிற நன்னெறியிலே நின்று, இறைவன் திருவடிப் பேற்றையே நினைந்து தியானித்தால் அதனால் சமாதியானம் உண்டாம். அந்த ஞானம் பெறுவதற்கேற்ற சிறந்ததொரு வாய்ப்பை, நம்மைவிட அறிவிலே உயர்ந்து, உலகியல் வாழ்விலே சிக்குருது நல்ல முறையிலே சிறந்த சிவநெறி வாழ்க்கையை நடத்திக்காட்டி வருகின்ற ஒருவராலேதான் அளிக்கமுடியும் என்ற குறிப்பை நமக்குக் காட்டுகிறார். நம்மிடமுள்ள தீயனவற்றையெல்லாம் விட்டு, நல்லனவற்றைக்கொண்டு, பிராணாயாமத்தில் மனம் அடங்கி விடலாம். மலத்தின் இயல்பு சும்மாய் இரர்து. அடங்கிய மனத்திலே வேறொரு பொருளை அடக்கி, அந்த மனமும் அடக்கிய பொருளும் ஒரே நிலையை அடையப் பயிற்சி வேண்டும் என மிக அழகாகத் திருமந்திரத்தில் எண்பத்துமூன்று பாடல்களால் விளக்கப்படுவதைப் பார்க்கிறோம்.

இரண்டாம் தந்திரத்தைப்பற்றிப் பேசிய திரு. தேசிகரவர்கள் ஒவ்வொரு தந்திரத்திலும்

உள்ள பொருள்களை ஒன்பது பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம்; திருமந்திரமும் ஒன்பது தந்திரங்களாக விளக்கப் படுகிறது என்று குறிப்பிட்டார்கள். அந்த முறையிலே இந்த மூன்றாம் தந்திரத்திலுள்ள இருபத்தொரு தலைப்புக்களும், பொருள்வகையில் சேர்த்துப் பார்த்தால் ஒன்பது பகுதிகளுக்குள்ளே அடங்கும். அட்டாங்கியோகத்தை ஆண்டவன் திருவருள் பெற்ற பெரியவர்கள் மிக எளிய முறையிலே திருவாய்மலர்ந்தருளியிருக்கின்றார்கள். அதனை நாம் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவதற்குக் குருமூர்த்தியின் திருவடியைப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டியது இன்றியமையாத கடமை என்பதைத் திருமூலரே தெரிவித்துள்ளார் என்ற அளவிலே என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இந்நேரத்திலே என்னுடைய உள்ளத்தை விட்டுப் பிரியாது இடையருது நிற்கின்ற நமசிவாயமூர்த்திகளையும், சிவஞானசுவாமிகளையும், அவர்கள்வழியே உருப்பெற்று எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானத்தின் திருவடிகளையும் நினைந்து இங்கேவந்து இந்த மகாநாட்டிலே பங்கெடுத்துக்கொள்ள கருணைபாவித்த ஸ்ரீலஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் அவர்களுடைய பொன்னார் திருவடிகளுக்கு என்னுடைய மனமொழி வணக்கத்தை மீண்டும் செலுத்தி, உங்கள் அனைவரையும் வணங்கி அமர்கிறேன்.

அந்நெறி இந்நெறி என்னுது அட்டாங்கத்து
அன்னெறி சென்று சமாதியிலே நின்மின்
நன்னெறி செல்வார்க்கு ஞானத்தில் ஏகலாம்
புன்னெறி யாகத்திற் போக்கில்லை யாகுமே."

இரண்டாம்நாள் பேருரைகள்

தலைமையுரை :

திரு. எஸ். இராமசுவாமிநாயுடு அவர்கள்

முன்னாள் மேயர், சென்னை.

கருணையுள்ளம் நிறைந்த ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குரு மகாசந்நிதானமவர்களுக்கு அடியேனுடைய இதயபூர்வமான வணக்கத்தை முதற்கண் அறிவித்துக்கொள்கிறேன். இன்று இங்கு கூடியிருக்கின்ற சிவநேசச்செல்வர்கள் பெருவாரியாகக் காணப்படுகின்றார்கள். நேற்று காணப்பெறாதவர்கள் இன்று காணப்பெறுகிறார்கள். அவர்களிலே பெரும்பாலானவர்களுடைய பேரவையின் நிலையை அறிந்துகொள்வதற்கு வேண்டிய வழிகளெல்லாம் பலகாலும் நான் பெற்றிருப்பதிலே அவர்களுக்கும் என்னுடைய வணக்கத்தையும் நன்றியறிதலையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மேலும், நாயன்மார்கள் திருக்கூட்டத்திலே ஆண்களுக்கு மட்டுந்தான் இடம், பெண்களுக்குங்கூட உண்டு என்பதை அறிவிக்கும் முறையிலே காரைக்காலம்மையார்வழியிலே வந்தவரைப் போல் இக்கூட்டத்திற்கும் ஒரு அம்மையார் வந்திருப்பது பாராட்டுதற்குரியது. ஆகவே, அந்த அம்மையாருக்கும் என்னுடைய வணக்கத்தைக் கூறிக்கொள்கிறேன்.

இம்மாநாட்டின் நேற்றைய பேரவையில் பேசியபோது மெய்யறிவை உணர்வதற்கு வேண்டிய வழியை இறைவன் அருள் பெற்றாலன்றி - குருவின் அருள்பெற்றாலன்றி அறிந்து கொள்ள இயலாது என்று எண்ணினேன்; அதோடுமட்டுமல்லாமல் மேலெழுந்தவாரியாக நான் கேட்டறிந்தவையெல்லாம் உங்களால் கூறினேன்.

இன்று இவ்விழாவிற்குத் தலைமைவகிக்க வேண்டுமென்று குருமகா சந்நிதானம் அவர்களுடைய பெரும் கருணை நிறைந்த ஆணையானது பிறந்தது என்பதை நான் ஒருசில

நிமிஷங்களுக்கு முன்னால்தான் அறிந்தேன். ஆனால், நேற்று ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்களிடம் விடைபெற்றுச் செல்லவேண்டும் என்று விரும்பிக் கேட்டுக்கொண்ட காலத்தில் 'இன்று அமர்ந்து நாளை செல்க' என்று அவர்கள் எனக்கு ஆசி பகர்ந்தார்கள். ஆனால், நானும் போக விரும்பியது உண்மையாக இருந்தாலும் எனக்கு இங்கே இருக்கவேண்டுமென்ற பேராசையானது பிடர் பிடித்து இழுத்து நின்றது என்று சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால், மகாமகோபாத்யாய பட்டம் பெற்று, ஆரியமும் தமிழும் கண்டறிந்து பேரறிஞராக விளங்கும் சைவசித்தாந்த சரபம் நமது ஈசான சிவாசாரிய சுவாமிகளை அறியாதவர்கள் அறியாதாரே என்று சொன்னால் அது உண்மைதான். ஆனால், அவர்களை முற்றிலும் அறிந்தவனென்று சொன்னாலுங்கூட அதுவும் அறிவுடைமை ஆகாது. அவரை அறியுமாறு செய்த ஒருசம்பவம் ஒருகாலத்தில் நிகழ்ந்தது.

தருமை ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்நிதானம் அவர்கள், சிவாசாரியார் அவர்கள் பேசுங்காலத்தில் அழைத்துச் சென்று தனியாகப் பக்கத்தில் அமர்த்தி, பேச்சைக்கேட்டு மெய்குளிர அருள் செய்தார்கள். அதற்குப் பின்னர் அவர்கள் அறிவுரைகளைக்கேட்டு மகிழவேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கு இருந்தாலும், அவ்வப்போது நிகழ்கிற பேச்சுக்களை செய்தித்தாள் வாயிலாக அறிவேனையல்லாது நேரில் கேட்டு மகிழ்வதற்கு வேண்டிய பேறு பெற்றேன் இல்லை. அவர்கள் பேச்சைக் கேட்பதற்குப் புண்ணியம் செய்யவேண்டும் என்று நமது மகா வித்வான் சொன்னார்கள்; அது உண்மைதான். ஆகவே, அந்தப் புண்ணியத்தின் பயனாகத் தான் இன்று ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குரு மகா சந்நிதானம் அவர்களின் திரு முன்னிலையிலே அவருடைய

பேச்சைக்கேட்கும் திருவாய்ப்புக் கிடைத்தது பற்றி நான் மகிழ்கிறேன். அவர்கள் பேச வேண்டிய பேச்சும் அதிகமாக இருக்கிறது. மேலும் கேட்டு மகிழவேண்டும் என்று நீங்களும் விழைந்திருப்பதாக அறிகின்றேன். அதற்கு அடுத்தாற்போல் நமது வைணவ சிவ நேசர் ஸ்ரீசிவாலாசாரியார் அவர்களும், புகழ் படைத்த திரு. தேவசேனாபதி அவர்களும் பேசுவார்கள்; அவைகளையும் கேட்கவேண்டுமென்ற விருப்பம் எனக்கும் உண்டு. ஆகையினால், தலைமையுரை என்ற தலைப்பின் கீழே நீண்ட நேரம் பேசுவதற்கு இல்லாத இந்த அளவிலே ஒரு சில கருத்துக்களைமட்டும் நான் இங்குக் குறிப்பிடுவதற்கு விரும்புகிறேன்.

ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்களின் அருளாலேதான் நான் நேற்றும் 'திருமந்திரம்' என்ற ஒன்றைப்பற்றிப் பேசுவதற்கோ அதைத் தொட்டுப் பார்ப்பதற்கோ வாய்ப்புக் கிடைத்தது என்று கூறினேன். அதைப்போல் இன்றும் தொடர்ந்து கிடைக்கிறது. நானே தனித்திருந்து புத்தகத்தைப் புரட்டிப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தேன். ஆனால், இன்று சிவாசாரியார் அவர்கள் பேச வேண்டிய பேச்சானது உயர்ந்த பேச்சாக இருக்கிறது. நான் அந்தப் பேச்சைக் குறித்துத் தலைமையுரையில் ஒன்றும் சொல்ல விரும்பவில்லை. ஏனென்றால் திருமந்திரம், மந்திரங்கள் சக்கரங்கள் பற்றிய விஷயம் அடங்கிய ஒரு நூல் என்று நம் மகாவித்துவான் அவர்களே குறிப்பாக எடுத்துக் கூறினார்கள். 910, 911, 912 ஆகிய எண்ணுள்ள பாட்டுக்களைமட்டும் நான் அவர்களுக்கு இப்பொழுது விண்ணப்பித்துக்கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

ஆனந்தம் ஒன்றென் றறைந்திட ஆனந்தம்
ஆனந்தம் ஆ-ஈ-ஊ-ஏ-ஓமென் றைந்திடம்
ஆனந்தம் ஆனந்தம் அஞ்சும தாயிடும்
ஆனந்தம் அம்-ஹரீம்-அம்-கூம்-ஆம் ஆகுமே.

மேனி யிரண்டும் விளங்காமல் மேற்கொள்ள
மேனி யிரண்டு மிக்கார விகாரியா
மேனி யிரண்டும் ஊ-ஆ-ஈ-ஏ-ஓ என்னும்
மேனி யிரண்டும் ஈ-ஓ-ஊ-ஆ-ஏ-கூத்தே.

கூத்தே சிவாய நமமசி வாயிடும்

கூத்தே -ஈ-ஊ-ஆ-ஏ-ஓம்-சிவாயநம வாயிடும்

கூத்தே-ஈ-ஊ-ஆ-ஏ-ஓம்-சிவாயநம வாயிடும்

கூத்தே-இ-ஊ-ஆ-ஏ-ஓம் நமசிவாய கோளொன்றும்
வாதே.

இந்தப் பாட்டுக்களைப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். பொருள் விளங்கவில்லை. அதை உங்களிடத்திலே சொல்லவேண்டும் என்று நினைத்தேன். மந்திரத்தினுடைய பெருமையைப்பற்றியெல்லாம் அவர்கள் சொல்வார்கள். நாம் கேட்கின்ற ஒலி எல்லாம் மாயையின் காரியமாகிய ஒலிதான். இன்னிசைப் பாட்டுக்களைக் கேட்கிறோம். அந்தச் சொற்கள் எந்த வகையில் அமைந்திருக்கின்றன, உலகத்திலே வான வெளியிலே எப்படி அண்டங்களெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக இயங்குகின்றது என்பதைப்பற்றி நினைக்கும்போதெல்லாம் - பூமியிலே வளருகிற உயிர்களும் மற்றைய பொருள்களும் எவ்வாறு அந்த ஒலித்தன்மையை அடைந்து பிறகு வளர்கின்றது என்று நினைக்கும்போதெல்லாம் அந்த ஒலியின் சக்தி விளங்குகிறது. அந்த ஒலி, பேச்சொலி ஆனந்தமாக சிறப்புப் பெறுகிறது. அவைகளையெல்லாம் மாயை என்று வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவை அருள்நாத ஒலி அல்ல. அருள்நாதம் சிவஞானப் பேற்றால் பெறவேண்டும். அந்த ஒலி சாதாரண அளவிலே ஒரு பெரிய மகிழ்ச்சியிலே இருக்கை.

மேற்கண்ட பாட்டுக்களின் பொருளைப் பற்றி ஸ்ரீ ஈசான சிவாசாரியார் அவர்களிடத்திலே நேரில்கேட்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை. அந்தப் பாடல்களின் மந்திரக் கருத்துக்களை அவர்களிடமிருந்து அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். இதனைப்பற்றிக் கூறுவதற்கு அவர் ஒருவராலேதான் இயலும் என்று அவருடைய பேச்சுக்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்த அறிஞர்கள் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன்; அவருடைய ஒளி நிறைந்து விளங்குகின்ற பேச்சுக்களையெல்லாம் தொகுத்துச் சுருக்கி வெளியிட வேண்டும். அவருடைய பேச்சுக்களையெல்லாம் அவரைக்கொண்டே ஒன்றுசேர்த்துத்

தொகுத்து, அதை அவர்கள் பதிப்பிக்குமாறு செய்தால், அது உயர்ந்ததொருபயனைத் தரும் என்று அடியேன் எண்ணுகின்றேன்.

இன்று இருக்கிறகுழந்தையிலே, இறைவன் திருவருளால் நமசிவாயமூர்த்தியின் வடிவமாக எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகா சந்தானம் அவர்கள் முன்னிலையிலே பேசுவதாக இருப்பதால், அவர்கள் பேச்சு, தெய்வப் பேச்சாகத்தான் இருக்கும்; தெய்வ மணம் கமழும்; இறையருள் சுரக்கும். சிவஞானப்

பழத்தைப் பிழிந்து நல்ல சாறுகக் கொடுக்கப் போகிறார்கள். அதில் நானும் திளைக்க விரும்புகிறேன் என உங்களிடம் சொல்லிக்கொண்டு, என்னுடைய அறிவுக்கு எட்டாத இந்தப் பாடல்களை அவர்களுக்கு முன்னால் சமர்ப்பணம் செய்துகொண்டு, இந்த மந்திரங்களைப் பற்றி அருள் விளக்கம் தெரிவிக்க வேண்டும், என்று அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு, மகா சந்தானம் அவர்களுக்கும் வணக்கம் செலுத்திக்கொண்டு என்னுடைய தலைமையுரையை இந்த அளவோடு நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

“போற்றுகின் நேன்புகழ்ந் தும்புகல் ஞானத்தைத்
தேற்றுகின் நேன்சிந்தை நாயகன் சேவடி
சாற்றுகின் நேன்அறை யோசிவ யோகத்தை
ஏற்றுகின் நேன்எம்பி ரான்ஓர் எழுத்தே.”

“திருவம் பலமாகச் சீர்ச்சக்க ரத்தைத்
திருவம் பலமாக ஈராறு கீறித்
திருவம் பலமாக இருபத்தைஞ் சாக்கித்
திருவம் பலமாகச் செபிக்கின்ற வாறே.”

நான்காந்தந்திரம் :

‘திருவம்பலச்சக்கரம்’

சித்தாந்த சரபம், மகாமகோபாத்தியாய

சிவமூர்த்தி ஈசானசிவாசாரியார் அவர்கள்

பழநி.

ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்களுக்கும், முனிபுங்கவர்களுக்கும், இதர பெரியோர்களுக்கும் என் வணக்கம். திருவம்பலச்சக்கரம் என்பது நாலாந்தந்திரத்திலுள்ள பல பகுதிகளில் ஒருபகுதியின் தலைப்பு. அதனைப் பற்றிப் பேசுமாறு ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்களிடமிருந்து கட்டளை பிறந்திருக்கிறது. அதனைப் பல பிரகாரமாகப் பேச வேண்டியிருக்கின்றது. திருவம்பலச் சக்கரம் என்பது எல்லா மந்திரங்களையும் சாரும் சமய சாஸ்திரப் பொருளைத் தன்னகத்தேகொண்டு விளங்குவது. மந்திரங்கள் என்பன தன்னைத் தியானிப்பவர்களைச் சம்ஸாரக் கடலிலிருந்து கரையேற்றுவதற்கு.

திருமூலர் எழுதிய நூலுக்குத் திருமந்திரம் என்று பெயர் அமைந்திருப்பதிலிருந்தே இம் மந்திரத்தை யார் மனனம்பண்ணுகிறார்களோ அவர்களுக்குச் சம்சாரக்கடலிலிருந்து தப்பிக்க வழி தோன்றும் என்பதும், சித்தாந்த உண்மைகள் பலவும் இதனிடத்தில் கொண்டு விளங்குகிறது என்பதும் புலனாகும். இந்தத் திருமந்திரத்தின் நடுப்பகுதியிலே திருவம்பலச்சக்கரம் என்பது அமைந்திருக்கின்றது. ஆகம சாஸ்திரங்களெல்லாம் கூறுகின்ற உண்மைச் சிவஞானத்தில் உய்ப்பிக்கும் சிறந்த நூல் இது. அறிவுக்கு அறிவாக விளங்கும் பரம்பொருளின் தரிசனத்தைத் தான் அனுபவித்து, தான்பெற்ற இன்பத்தை உலகோரும் பெற்று இன்பம் அடைவான் கருதியே இந்நூலினைத் திருமூலர் ஆக்கினார் என்ற வரலாறு நாம் எல்லோருமே அறிந்துகொள்ளத் தக்கது. மாயையில் தன் சுய அறிவை இழந்திருக்கிற உயிரை மீட்டுச் சிவனிடத்தே சேர்ப்பிப்பது இந்த நூலின் சிறந்த தன்மை. மீட்டு இங்கு வாரா நிலையைக் கூட்டி வைப்பது இது. சாஸ்திரம் காட்டுகிற முடிபே முடிபாகக்கொண்டு, அங்கம் மறை

நியாயம் முதலியவற்றையெல்லாம் கொண்டு தான் காட்டுகிற முடிபே முடிபாகச் சிலர் கூறினார்கள் என்றால், பலர் ஒரு நியாயமும் இல்லாமல் ‘என் கடவுளே கடவுள்’ என்று கூறக்கூடும். ஆகவே எந்தவிதமான நியாயமும் இல்லாமல் கூறுகின்றதைக் காட்டிலும் பல நியாயங்களை எடுத்துக்காட்டி உரைக்கின்ற முடிபே பலர் சிந்தனைக்கும் ஏற்றதாகும். மாயா மலங்களில் சிக்குண்டவர்களுக்குச் சிந்தனையில் எழுகின்ற பல ஆட்சேபணை சமாதானங்களையெல்லாம் நியாயப்படி எடுத்துக் காட்டி, அம்மையோடு அப்பகைப் பரம்பொருளைக் காணும் வழிநெறிகளைக் காட்டி, மக்களுக்கு எதிலும் கலக்கம் பீதி முதலியன உண்டாகாமல் அழைத்துச்செல்லும் சமய சாஸ்திரக் கருத்துக்களை எல்லாம் தன்னகத்தே கொண்டு இது விளங்குகிறது.

இந்தத் திருவம்பலச் சக்கரம் என்று சொல்லுகிற ஒன்றற்கு முக்கிய சாதனமாக இருக்கிறது அட்சரம். அந்த அட்சரத்தினால் ஆகிற சக்கரம் திருவம்பலச் சக்கரம். ஆகவே சக்கரத்திற்குச் சிறந்த உறுப்பாக உள்ளது அட்சரம். அட்சரத்தினால் ஆகியது சக்கரம் என்று சொல்லுகிற ஒன்றின் இயல்பு மந்திரத்திற்குத் தொடர்பு உடையது என்பதை நாம் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். அதை எடுத்துப் புலப்படுத்தினால்தான் அந்தக்கருத்து நமது சமயத்தினுடைய முடிவாகவிளங்கும். எழுத்துக்கள் எல்லாம் ஒரு காரணேஸ்வரரால் இயங்குகிறது, என்ற குறிப்பையும் உணர்ந்து, அந்தக் காரணேஸ்வரர்கள் எல்லாம் சிவசக்தியினாலே இயக்குவிக்கப்படுகின்றனர் என்பதையும் உணர்ந்து, ஆகமங்களிலே சொல்லப்படுகின்ற வண்ணம் நம்முடைய அறிவு அறியாமையிலே பரந்து கிடக்கின்றபோது, அறியாமையில் மூடிக்கிடக்கிற ஆன்மாவாகிய

நமக்கு இன்பப்பேற்றிலே மிகவும் விருப்பம் இருக்கின்றது. அறியாமையில் உழல்கின்ற ஆன்மாக்களுக்கு இன்பம் உண்டாகவேண்டுமென்றால் அந்த இன்பம் அறிவிலேயிருந்து தலைப்படவேண்டும். அந்த இன்பத்தைப் பெறுவது நமது லட்சியமாக இருக்கலாம். ஆனால், அந்த இன்பத்தின் அகலம் சுத்த அறிவின் அகலத்தினாலே வாய்க்கப்பெறும். அறிவு நமக்குச் சாராதபோது இன்பப் பேறு நமக்கு இல்லை. அந்தப் பேறு நமக்கு அறிவின் அகலத்தினாலே உண்டாகும். அறிவோடு கூடிய ஆன்மா அறியாமையாகிற ஆணவ மலத்துடன் அபேதமாக இருக்கிறது. அந்தத் தன்மையில் இன்பப்பேற்றை அடைவதற்கு வாய்ப்பு இல்லாமலிருக்கிறது.

அந்தப் பேறு சிவஞானம் வாயிலாகத் தான் சித்திக்கிறது. அந்தச் சிவஞானம் திருவருள் தவத்தால் - அருள்ஞானம் பெறுவதால் கிடைக்கப் பெறுகின்றது. ஆகவே, அருள் ஞானம் என்பதான ஒன்று சிவபெருமானது திருவருள் துணையின்றி ஆன்மாக்களுக்குச் சித்திக்காது. அதற்கு உரிய பல படிக்களாகச் சரியை, கிரியை, யோகம், சமாதி என்பன எல்லாம் நம் சைவசித்தாந்தத்திலே பேசப் படுகின்றன. யோகங்கள் எல்லாம் தத்துவமாகவே பேசப்படுவன. ஏனைய செயல்கள் எல்லாம் பொறிவழியே செயற்படுவன. ஆனால் தவம், பொறிகள் எல்லாம் அடங்கியிருக்கும் தன்மையில் உயிரினால் செயற்படுவது. ஆகவே எல்லாவற்றையும் திருவருள் இயக்குவதாக எண்ணி, தன்னிலையில் அமர்ந்து சிந்திப்பதால் கிடைக்கப்பெறுவது ஞானம்.

ஞானம் அபரஞானம், பரஞானம் என இருண்டுவகை. அபரஞானம் என்று சொல்லுகிற ஒன்று வேதாகமங்களின் வழியாக விளங்குவது. பரஞானம் என்பதான ஒன்று ஆகமங்கள் சொல்லுகின்ற நெறியெல்லாம் கொண்டு சாதனமார்க்கத்திலே குருவின் அருளால், குருபரன் வாயிலாகச் சென்று தியானிப்போர்களுக்கு இறைவன் திருவருளால் சித்திப்பது. குருபரன் காட்டும் வழியே நம்மைச் சாதனை

நெறியிலே கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும். அதன் பயன் திருவருள் வாயிலாக நமக்கு அருள் ஞானமாக உண்டாகும். இந்த இரண்டு ஞானமும் முதலிலே அறிவின் வாயிலாகப் புலப்படுகிறது. இந்த இரண்டு பேற்றினையும் பரம ஞானிகளாக உள்ளவர்கள் சிவபெருமான் வாயிலாகவும் என்போன்றவர்கள் குருபரன் வாயிலாகவும் பெறுவர் என்று சமய சாஸ்திரங்கள் சொல்லும். திருஞானசம்பந்தர் முதலிய பரமாசாரியர்கள் சிவபெருமான்வாயிலாக நேரே ஞானம் பெற்றவர்கள். சிவ சக்தி சிவஞானப்பாலை ஊட்டிய மாத்திரத்திலேயே அவர்களுக்கு எல்லா ஞானமும் ஒருசேர அப்பொழுதே உண்டாகிவிட்டது. நம்மைப் போன்றவர்கள் சிறிது சிறிதாகப் பெறக்கூடிய ஞானத்தை, அவர்கள் நேரே சிவபெருமான் மூலமாக ஒருசேர ஒரேசமயத்தில் பெறுகிறார்கள். இதனை, ஞானப்பால் ஊட்டிய அந்நிலையில் 'உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம் தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தார்' என்று ஞானசம்பந்தரைப் பற்றிச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் கூறியிருப்பதிலிருந்தே உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

ஆன்மாக்களாகிய நாம் எல்லோரும் ஒரு சமயம் உணர்ந்ததைப் பின்னர் மறத்தலும், மறந்த ஒன்றினை உணர்தலும் ஆகிய நித்திய வஸ்துக்களிலே படிப்படியாக குருபரன் வாயிலாக உணரப் பெறுகிறோம். திருஞான சம்பந்தர் முதலான பரமாசாரியர்கள் சிவபெருமானின் அருள் ஞானத்தால் ஒருசேர உணர்வார்கள்.

ஞானம் என்று சொல்கின்ற ஒன்றுதான் சிதாகாசப் பொருள். ஆகாசப் பெருவெளி. நமது சேக்கிழார் சுவாமிகள் சிதம்பர சபையைப்பற்றிப் பேசுகிறபோது ஞானமயமான சபை என்று அதனைச் சொல்லி அச் சபையிலே ஞானசம்பந்தப்பெருமான் நின்று தொழும் காட்சியை வர்ணிக்கின்றார். ஞானசம்பந்தப் பெருமான் சிவஞானம் ஒருசேர உணரப் பெற்றவர், அந்தச் சபையோ ஞானமயமான சபை. இருஇடத்திலும் சிவஞானம் பூர்ணமாக

உள்ளது. ஞானம் ஒன்றுக்கொன்று ஏற்றத் தாழ்வு உடையது அல்ல. ஆகவே திரு ஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையை முன்னிலைப் படுத்திப் பேசுகிற இடத்திலே ஞானமயமான சபை என்று சொன்னால், சபையைக் காட்டிலும் ஞானசம்பந்தப்பெருமானின் ஞானம் குறைவானதாக உணர நேரிடலாம்; அதைப் போலவே ஞானம் என்பதை ஞானசம்பந்த ரோடு சேர்த்துவிட்டால், சபை ஞானக்குறை வுடையதாகத் தோற்றக் கூடும். சேக்கிழார் போன்ற பரம ஞானிகள் அப்படிச் சொல்லு தல் நியாய விரோதமாகும் என்றும் தர்க்க நெறிக்கு ஒவ்வாது என்றும் கருதியேபோலும் “அண்ணலார் தமக்கு அளித்த ஞானமேயான அம்பலம்” என்று சொல்கிறார். ஞானசம்பந்த ருக்குச் சித்தித்தசிவஞானமே, அம்பலத்திலும் ஒளிர்விடுகின்றது என்பதாக – இருவரிடமும் உள்ள ஞானம் ஒன்று என்ற ஐயப்பாட்டுக்கு இடமில்லாததாகப் பேசுகின்றார். சேக்கிழார் போன்ற ஞானிகளின் திருவாயிலே சொற்கள் நியாயவரம்பை அஞ்சலிசெய்துகொண்டுதாமே வரும். ஆகவே, “அண்ணலார் தமக்களித்த ஞானமேயான அம்பலம்” என்னும்போது ஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையாருக்குச் சிவ பெருமானிடத்திலிருந்து பெற்ற ஞானம் எதுவோ அந்த ஞானமாகிய இந்த அம்பலம் என்று சொன்னால் இந்த இரண்டையும் ஒரே ஞானமுடையதாக ஒருமுகமாக நாம் அறிந்து கொள்ளுகிறோம்.

திருவம்பலச் சக்கரம் என்பதிலுள்ள திரு என்றால் என்ன அம்பலம் என்றால் என்ன என்பதை விளக்கவே இவ்வளவு தூரம் பேசினேன், ‘ஞானமேயான அம்பலம்’ என்று அருளிய சேக்கிழார்சுவாமிகளின் வாயிலாகத் திருவம்பலச்சக்கரம் என்பதற்கு ஞானமாகிய சக்கரம் எனச் சொன்னால் பொருந்தும்.

பஞ்ச பூதங்களாகிய பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் ஆகியவற்றில் ஆகாசம் மிகச் சிறந்தது. அந்த ஆகாசம் சதாசிவமூர்தியின் வழியேநின்று இயங்குவதாம். சதாசிவ மூர்த்தியின் ஆணையின் வழித்தாக நின்று

இதர காரணேசுவரர்களெல்லாம் அவ்வழியில் செல்வர், ஆகாசத்திலிருந்து வாயு, தேயு ஆகிய காரணேசுவரர்கள் பரமகாரணராக இருக்கும் சதாசிவ மூர்த்தியின்வழியே நின்று தத்தமக்குரிய காரியங்களைத் தோற்றுவிப்பார்கள். பிரபஞ்சம் எல்லாம் ஒவ்வொரு காரணேசுவர ரால் தோற்றுவிக்கப்படுகிறது. சுத்தமாயை யால், ஞானிகள் பிரபஞ்சத்தைத் தத்துவ மயமாகக் காண்பார்கள். காரணேசுவரர்கள் எல்லாம் மூலப் பொருளிலே ஒடுங்குவர். ஒவ்வொரு காரணேசுவரர்களும் தத்தமக்குரிய எல்லையில் நின்று தொழில் புரிவார்கள். குட்ச மமான தத்துவங்கள் மந்திரங்களின் வாயி லாகத் தொழில்புரியும்.

மந்திரங்கள் வாசக மந்திரம், வாக்கிய மந்திரமென இருவகைப்படும். ஒருபொருளின் பெயராக அமைந்துகிடப்பது வாக்கியமந்திரம். சிவசக்தியே மந்திரமாக அமையப்பெற்றது வாசகமந்திரம். ஒவ்வொரு மந்திரத்திற்கும் எல்லா நாமமுமாக எல்லா நாமமும் சிவனுக் குரியதாக அமையப்பெற்றது வாக்கியமந்திரம். சிவன் என்றசப்தத்திற்கு நிர்மலம் என்பதாகப் பொருள் கொள்ளப்படும். உலகமெல்லாம் அவர் ஆக்கொருயினால் இயக்குவிக்கப்படுகிறது. உலகத்திலுள்ளவற்றையெல்லாம் நாம் எல் லோரும் பொருள்மயமாகக் காண்போம். பரம ஞானிகள் அவற்றை எல்லாம் தத்துவமயமாக வே காண்பார்கள். தத்துவசமூகங்கள் எல்லாம் உலகத்தில் சிருஷ்டிகாலத்தில் தோற்றுவிக்கப் பட்டுப் பிரளய காலத்தில் மறைகின்றன. நம் முடைய அறிவோடு கலந்திருக்கிற அறியாமை யைப் போக்குவதற்குத் தத்துவங்களின் வாயி லாகப் பல காரணேசுவரர்கள் தத்தமக்குரிய எல்லையில் நின்று தொழில் புரிவர்.

ஒவ்வொரு மந்திரங்களுக்கும் அந்தந்தக் காரணேசுவரர்களும் அதற்கு உரியவர்களாக இருப்பார்கள். எல்லா மந்திரங்களுக்கும் பரம காரணர் யார்? அவாந்திர காரணர் யார்? ஒவ்வொரு காரணேசுவரர்களும் அவாந்தர காரணர்கள் என்றும் பரம காரணர்கள் என்றும், பரம காரணர் சிவபெருமானே

என்றும். ஆதலினாலேதான் எல்லா நாமமும் எல்லாப் பெயரும் எல்லாப்பொருளும் அந்தப் பெருமானுக்கு உரியது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஒவ்வொரு தேவர்களுக்கும் அமைந்திருக்கின்ற பெயர்களெல்லாம் சிவபெருமானுடைய உத்தம குணங்களில் ஒவ்வொன்று என்றே பதியப் பெற்றிருப்பதால் ஒவ்வொரு பெயர் வந்தது. இத்தனை தேவர்களுடைய பெயர்களும் பரமேசுவரனிடத்திலேபொருந்தியிருப்பதால் எல்லாத் தேவர்களுடைய பெயரும் சிவபெருமானுக்கு உரியது என்று சொல்கின்றார்கள். எல்லாச் சக்தியும் சிவபெருமானுக்கே உரியது. எல்லாச் சக்தியும் உடையவரான சிவபெருமான் எல்லாப் பெயரையும் பெறுவார். அந்தக் குணங்களுக்குள்ளே ஒவ்வொரு குணங்கள் அமரகுணம் உள்ள தேவர்கள், அந்தந்த குண மகாத்மாதிசயத்தின் ஒவ்வொரு பெயரும் பொருந்துவார்கள். எல்லா வன்மையும்பரமேசுவரன் ஒருவருக்கேபொருந்தும். ஆனால், எல்லாக் குணங்களையும்விட பரமேசுவரனின் சிறந்த குணம் என்ன? ஆணவாதி மலங்களில் தான் தோயாமை, தோய்ந்தவர்களைத் தான் தோயாமலேயே அவர்களைக் கடையேற்றுதற்குரிய சக்தி பரமேசுவரனுக்கு இருக்கிறது. ஆகவே, அதைப் புலப்படுத்தும் மந்திரம் எது? சிவசப்தம். மங்கலம் என்பது அதனுடைய பொதுப்பொருளையும், நிர்மலம் என்பது சிறப்புப் பொருளையும் தரும்.

சிவசப்தம் சொல்கிறபோது ஆணவாதி மலங்களெல்லாம் முன்னமேயே முழுமையும் நீங்குகின்றது. இந்தத் தாத்பர்யத்தைக் கொண்டுதான் "சிவன் எனும் நாமம் தனக்கே உடைய செம்மேனி அம்மான்" என்று சொல்லப்பட்டது. ஏனைய நாமங்கள் ஒவ்வொரு எல்லைவரையில் பொருந்தும். சிவசப்தம் சிவனுக்கே முழுதும் பொருந்தும் என்ற கருத்தால், "சிவன் எனும் நாமம் தனக்கே உடைய செம்மேனி அம்மான்" என்றார். சர்வகுண சம்பன்னரும், சர்வநாமங்கள் உடையவரும், நிர்மலத்தன்மை உடையவரும் ஒருவரே. ஆகவே, சிவம் என்ற சப்தம் சிவனுக்கே உரியது என்று எடுத்துக்காட்டும்.

இந்த நியாயத்தினாலேயே சிவபெருமானிடத்திலே எல்லா அம்சமும் குட்சமமாக அமைந்துகிடக்கிறது. தாத்பர்யம் என்ன? சிவசக்தியினுடைய வழித்தாக நிற்கும் இந்த ஐகத் பரமேசுவரன் வழியாகக் கிடக்கும் என்பது தாத்பர்யம். அது எப்படி கிடக்கும்? இந்த உலகமெல்லாம் அவன் வசம் என்று சொன்னால் அதன் தாத்பர்யம் அவன் ஆணையின் கீழ்ப்பட்டது உலகம் என்பதாம். அந்த பரமேசுவரனின்கீழ் இந்த உலகம் எல்லாம் கிடக்கும் என்றால் அதன் தாத்பர்யம் பரமேசுவரனுடைய ஆணையின் வழியாக இந்த அகில உலகமும் அடங்கிக்கிடக்கும் என்பதாகும்.

ஆணை என்பதற்குத் தாத்பர்யம் என்ன? வடமொழியில் ஆக்ஷை என்பது இங்கே ஆணை என்று சொல்கிறது. சிவஞானபோதம் இரண்டாவது சூத்திரத்தில் 'ஆக்ஷை' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. "ஆக்ஷா சம வேதயா" என்று வடமொழியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆணை சிவசக்தி; சுவாதீனமாக இருக்கும் என்பது தாத்பர்யம். அப்படியானால் அந்தச் சிவசக்தியினிடத்திலே இந்த உலகம் எல்லாம் அடங்கிக் கிடக்கும். அது எப்படி அடங்கிக் கிடக்கும் என்ற லட்சியத்தைப் புலப்படுத்துவது திருவம்பலச்சக்கரம். எல்லா எழுத்துக்களையும் ஒன்றாகச் சிவசக்தி நடத்தும் என்றும், அந்த எழுத்துக்களைக் காரணேசுவரர்கள் நடத்துவார்கள் என்றும் காரணேசுவரர்கள் அனைவரும் தத்தமக்குரிய எல்லையில் நடத்துவார்கள் என்றும், சிவசக்தியினிடத்தில் போய் ஒடுங்கிக் கிடக்கும் சிவசக்தியினாலே செலுத்தப்பெறும் என்றும் தெரிகிறது.

முன்னே நம் தலைவர் அவர்கள் நமக்கு எடுத்துக் காட்டியவாறு எழுத்துக்களை இரண்டு பிரகாரமாகக் கொள்ளவேண்டும். ஒன்று காணப்படுகிற வரிவடிவாக எழுதப்படுகிற எழுத்து. மற்றொன்று உச்சாரணவடிவாகத் தோன்றிய அருள் நாதத்திலே முரண்பட்டா லொழிய நாம் பேசுகிற பேச்சு வாக்கை முன்னுக்கொண்டது. வாக்கு, விவகாரங்கள்

இருக்கிறதே. அவற்றைத் துணையாக்கொண்டு எழுந்தது. இந்த வாக்கு ஒப்புமையிலும் இந்த மந்திரங்கள் சொன்னதும் கேட்பவர் களுக்கு இந்த இரண்டும் ஒன்றாகப் புலப் படுமேயன்றி வேறுபாடு காணாதல் இயலாது. சம்பந்தம் இல்லாமலேயே எழுவது என்று சொல்கிறார் என்பது மத்திர சுத்திப்பிரகரணம் இருக்கிறது. ஆத்ம சுத்தி என்பதற்குப் பொருள் இங்கே மந்திரம் மாயையோடு கலப் பது. இவ்வாறு தனக்கு உரிய தன்மையைப் புலப்படுத்தும் மந்திர சுத்தி, ஆத்ம சுத்தி. மந்திரங்களால் சிவபூஜை பண்ணவேண்டும் என சிவாகமங்கள் சொல்கின்றன. ஆத்மசுத்தி எது? ஆத்மதத்துவங்கள் வாயிலாக அறிவு பெறவேண்டும். மருள் வாயிலாக ஆன்மக் கள் கட்டுண்டு கிடக்கின்றன. இந்த நிலை நீங்கப்பெற்று அருள் பெறுகின்றது. அருள் சேர்ந்து நிற்போர்கள் தன்மையை உணர்தல், அது ஆத்மசுத்தி, ஸ்தானசுத்தி பூஜைசெய்கிற இடம் உலகத்திலே இடம்பெறுவது ஒன்று அல்ல பின் ஏது எனின் இடம் திருவருள் மயமாக அமைந்திருக்கும் தத்துவம். அந்தப் பொருளை உணர்தல் அதன் பின்பு பரமசுத்தி கும் மந்திரத்தை நாம் இதுவரை பேசுகிற பேச்சிலே அந்தப் பேச்சுக்கு வாய்ப்பாக எழுத்து ஒன்று அல்ல. இது திருவருள் நலம் என்ற அருள் நலத்தின் துணைகொண்டு எழுந்தது.

இலிங்கசுத்தி. பூஜிக்கிற பரமேசுவரனு டைய தத்துவம் உலகத்திலே காணப்படுகிற வடிவம் போன்றது. எல்லாம் திருவருள் மயமான வடிவம் என்று லிங்க சுத்தி சிவாக மங்களிலே சொல்லப்படுகிறது. இதையெல் லாம் சண்டேசுவரர் புராணத்திலே சேக்கிழார் சுவாமிகள் இந்த வரம்பிலே நின்று சொல் கிறார், மாய எல்லைக்குள் நின்று சிவபெரு மான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை; அந்த அருள் மயமாக இருக்கிற நிலையிலே பரமேசுவரன் தன்னுடைய பேரருள் தவத்திற்கு இரங்கி “கோணம்” என்ற அந்த வரம்பிலே நின்று பூஜையை ஏற்றுக்கொள்கின்றான் என்று

எடுத்துக்காட்டுகிறது. இந்த ஞான நெறியிலே தரப்படுகிற கிரமத்தை - அந்த அதிகாரத்தைக் கொடுப்பதுதான் சைவத்திலே சிவ தீட்சை. மூன்று மலத்தையும் கெடுத்து, நம்மை ஏது வாக்குவது அந்தத் தீட்சை சப்தத்தினுடைய தாத்தர்யம். ஞான பாவனையினாலே மூன்று மலங்களை நீக்குதல். இந்த நிலையையும் நீங்கப் பெற்றவர்கள்தானே நமக்குத் தர முடியும்? அப்படி நீங்கப் பெற்றவர்கள் யார்? சிவபெரு மான் ஒருவர்தான், அவன்வழித்தாகப் பெற்ற வனும் அத்தகைய நிலையில் வருவான். ஆதலி னாலே நம்முடைய வைதிக சமயங்களில் அப்படி வந்ததே நம் குருபரம்பரை. அத்த கைய குருபரம்பரையில் வந்தவர்கள், பரமே சுவரனே குரு என்றும் கூறி மூன்று பிரகார மாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தமூன்று பிரகாரத்திலே வந்தது குரு மரபு என்று திருமூலரே குறிப்பாக எடுத்துக் காட்டியிருக் கிறார். அந்த முறையிலே வந்திருக்கின்றது. ஞான மயமான சிதம்பரம் ஞானசம்பந்த சுவாமிகள் பெற்றிருக்கிற சிதம்பரம் என்று சேக்கிழார் சுவாமிகள் எப்படிக் காட்டினார் களோ அதனைத் திருமூலர் புராணத்திலும் “வவ்விய மெய்யுணர்வில் வரும் ஆனந்தக் கூத்தைக் கும்பிட்டு” என்று காட்டுகிறார். இந்த இயல்பு தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தில் சிதம்பர தெரிசனத்தின்போது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும் சிந்தையேஆக மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந் தார் என்று குறிப்பிடுகின்றார். ஆதலினாலே தவம் பயந்த சாதகர்களே சிவஞானமான அந்த உண்மையை அங்கேயே விரிவாக உணர்த்திட முடியும்.

அம்பலத்தில் நின்று ஆடும் பெருமானை நாம் தரிசிக்கின்றநிலை வேறு, பரமஞானிகள் தரிசிக்கிற நிலைவேறு என்றும் நாம் நாமாக நின்று தரிசிப்போம் என்றும் சேக்கிழார் சுவாமிகள் குறிப்பிடுகிறார்கள். பரம ஞானிகள் சிவம் வேறு, தாம் வேறு என்ற நினைப்பில் லாமல் அவன் திருவருள்மயமாகச்சிவமாகவே நின்று அவனை வழிபடுகின்றார்கள். திருமூல தேவரும் அவனது திருவருளிலே கலந்து

மந்திரத்தை அமைத்தார். பஞ்சாட்சரம் என்கிற ஐந்து எழுத்துக்களும் சிவபெருமான் திருவடிவில் உடையன என்றும், அவை ஐந்து பூதங்களாக அமைந்தவை என்றும், மந்திரங்கள் இயங்க காரணேசுவரர் இயங்குவர் காரணேசுவரர் இயங்கப் பூதம் இயங்கும் பூதம் இயங்க எழுத்துக்கள் இயங்கும் எழுத்துக்கள் இயங்கச் சிவசக்தி இயங்கும் அதுவே அவரது ஆனந்த நடனம் சிவசக்தி மயமாக இருக்கிற அக்ஷரம் இயங்கத் தத்வ மயமாக இருக்கிற உலகம் இயங்குகிறதென்றும் சொல்கிறார்.

சிவசக்தி இயக்கம் ஒன்றே சிவபெருமானின் திரு உருவ அசைவு. அத்தகைய திரு உருவ அசைவு, சிவ சக்தியின் அசைவு, பஞ்சாட்சர மந்திரம் சிவாய நம: 'சி' என்றால் சிவன், 'வ' என்றால் அருள், 'ய' என்றால் ஆன்மா, 'நம:' என்றால் மல எழுத்துக்கள்; இவைதான் பஞ்சாட்சரத்தின் தாத்தார்யம்.

ஒவ்வொரு எழுத்துக்களும் சிவசக்தி மந்திரம். அதனை நடத்துகிறது சிவபெருமான் அருள். எழுத்துக்களைத் திருவம்பலச் சக்கரம் மாற்றி யமைக்கிறது. பிருதிவி முதல் பஞ்ச பூதங்களுக்கு ஐந்து எழுத்துக்களும் மாறி நின்று சேர்ந்து கிருத்யங்கள் செய்கின்றன. இத்தகைய செயல்கள் எல்லாம் நிகழும் வண்ணம் எழுத்துக்களை மாற்றி யமைக்கிற அமைப்பினாலே எழுத்துக்கள் மாறி, அவற்றை காரணமாகக்கொண்டு காரியமாகக் கீழே உள்ளதை இருக்கிற தத்துவமாகவும் தொழில் படுவதற்கு எழுத்துக்களை மாற்றியமைக்கவே அவற்றின் வழித்தாகவே இருக்கிற தத்துவங்கள் தொழில்படுவதற்கு மந்திரங்களுடைய அமைப்பு நமக்குத் துணையாகும். அதன் எண்ணிக்கை அட்சரங்களுடைய துணையாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்ற கருத்தைத் தலைவர் நமக்குக் காட்டினார்கள். அகரம் உகரம் என்ற இரண்டு எழுத்திலேவைத்துக் காட்டத் தலைப்பட்டு எட்டும் இரண்டும் உருவான சிதம்பரசக்கர வாக்யத்தில் எட்டும் இரண்டும் சேர்ந்துள்ள கருத்தை விளக்குகிறது. பத்து

பொருளிலே அமையாத அது அகரம், உகரம் ஆகிய பொருளும் அவற்றோடு ஏனைய உறுப்புக்களும் தழுவி, ஐந்து கலைகளும் பிரணவமாக அமைந்திருக்கிற உலக இயல்புக்குக் காரணம் பிரணவம் என்பது சிவபெருமான் நேரே இருந்து சுத்தமாயையை இயக்கும் என்று சொல்கிற கருத்தை அகரம் உகரம் என்று சங்கியைகளை எடுத்துக்காட்டி எட்டொட்டும் இரண்டு என்று எடுத்துக்காட்டி இத்தனைபெருமாக இருக்கிறார் பரமேஸ்வரன் என்றபொருளையும் அதுதருகிற அகரம், உகரம் ஒவ்வொரு எழுத்துக்கும் தலைவர் உண்டு என்று கூறி, எழுத்துக்களைச் சமஷ்டி வியஷ்டிப் பிரணவம் இரண்டு வகையாக இருக்கும், தனித்தனியாய்ப் பிரிந்து சென்று பிரணவம் ஒவ்வொரு தேவதைகளைத் தலைவர் இவர்களுல்லாம் சேர்ந்திருக்கிற ஐந்து கலைகளும் ஒவ்வொன்றும் பிரணவத்திற்கு பரமேசுவரன் ஒருவனே என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்து முடிவு கட்டுவதினாலே பரம என்று எடுத்துக் காட்டி எட்டினோடு இரண்டு என்று சொல்கிற ஒன்றுக்கு "பிரணவ பரமேசுவரன்" என்பதனுடைய தத்துவப் பொருளை விளக்கி விட்டால் எழுத்துக்கள் மாறி மாறி மாத்திரையையும் காலத்தையும் உணர்த்தி, கால வேறுபாட்டுக்கு அந்த எண்ணிக்கை வேறுபாட்டாலே வைத்த ஒவ்வொரு எழுத்துக்களும் மாறிநிற்கிற கிரமத்தை மாத்திரை மாற்றுக்கள் என்று பேசப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரம் நடத்தும் ஐந்து பொருளுக்கும் சிவசக்தி ஐந்து பொருள்களையும் உணர்த்துவதுபோல வணக்கம் என்றபொருள் ஒன்று. இன்னும் ஒன்று. அனுபவிப்பது சிவன் ஆதலாலே வந்தது என்று கருதி, பின்பு இவை ஒன்றும் நமக்கு இல்லை எல்லாம் சிவன் பொருட்டு என்கிற தாத்தார்யத்தில் நம: என் பொருட்டு இல்லை. சிவாய சிவன்பொருட்டே என்கிற பொருளில் பஞ்சாட்சரம் அமைந்திருக்கிறது.

நமக்கு வருகிற இன்ப துன்ப அனுபவங்கள் அவனாலேதான். எப்படி வந்தாலும்

பரமஞானிகள் சிவபெருமானால் வந்தது என்று காண்பார்கள். சிவபெருமானின் அருளால் அன்றி ஒன்றும்வந்து பொருந்தா எனத் திரு நாவுக்கரசர் போன்றபெரியார் கூறியிருக்கிறார்.

இதுவரையில் திரு அம்பலச் சக்கரம், நவகுண்டம், பைரவி மந்திரம் முதலியவை களைக் குறித்துப் பேசப்பட்டது. அஜபா, ஜபிக்கப்படாத மந்திரமாக விளங்குவது, அகர

உகரத்தால் சிவம் சக்தி இரண்டும் குறிக்கப் படுகிறது. மகரத்தால் அதினின்று எழும் ஒளி காட்டப்படுகிறது. மந்திர பேதங்களுள்ளே, பஞ்சாக்ஷர மந்திரமும், அதற்கு உரிய பீஜா மந்திரங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. நமக் குள்ளே அமைந்திருக்கின்ற ஞானம், பக்தி, வைராக்யம் இவற்றோடு இறைவனைத் தியா னித்தால் இறைவன் அருள் கைகூடும் என்ற அளவிலே முடித்துக்கொள்கிறேன்.

“புண்ணிய வானவர் பூமழை தூவிநின்று
எண்ணுவர் அண்ணல் இணையடி மந்திரம்
நண்ணுவர் நண்ணி நமஎன்னும் நாமத்தை
கண்ணென உன்னிக் கலந்து நின்றாரே.”

“அரகர என்ன அரியதொன் றில்லை
அரகர என்ன அறிகிலர் மாந்தர்
அரகர என்ன அமரரும் ஆவர்
அரகர என்ன அறும்பிறப் பன்றே.”

ஐந்தாந்தந்திரம் :

‘ஞானம்’

திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவான்

ஸ்ரீ தே. ஆ. ஸ்ரீதிவாஸாசாரியார் அவர்கள்

• கடலூர்.

ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ குருமகா சந்திரானம் அவர்களுக்கும், முனிபுங்கவர்களுக்கும், மற்றும் மெய்யன்பர்களுக்கும் எனது வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எனக்குப் பேசுவதற்குத் திருமந்திரம் ஐந்தாம் தந்திரத்தில் ஞானம் என்ற புகுதி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருமந்திரம் என்ற நூலே சிவபெருமான் அருள்பெற்ற திருமூலர் அருளிய நூல்; ஆதலாலே, எந்தப்பேறும் பெற்றிடாத நான் அதனைப்பற்றிப் பேச என்ன தகுதியுள்ளது என அஞ்சுகிறேன். அந்நூலின் பெயரோ திருமந்திரம் என்பது.

திரு என்ற சொல்லுக்குப் பலபொருள்கள் சொல்லப்படுகின்றன. மிகச் சிறந்த பொருள் எது என்று ஆராய்ந்தால் திரு - வீட்டின்பம், பரமானந்தம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதற்குமேலே பொருள் சொல்ல இயலாது. இது அரியபொருள் என்பதை விளக்கவே திருமந்திரம், திருக்குறள், திருவாய்மொழி என - உண்மைத் தத்துவங்களை அப்படியே எடுத்துரைக்கின்ற நூல்களுக்குப் பெயரிட்டார்கள் போலும் பெரியோர்கள்.

மந்திரம் என்ற சொல்லினுடைய தாத்தார் யங்களையெல்லாம் எனக்குமுன் பேசியவர்கள் வாசாமகோசரமாய் அருளிச் செய்யக் கேட்டார்கள். அதிலிருந்து தெரிவது என்னவென்றால் மந்திரம் என்கிறது ஏராளமான - தனக்கு மேல் எல்லையில்லாததான ஆற்றலைப் படைத்திருக்கின்ற ஒன்று என்பதை அறிகின்றோம். அவ்வாறு ஓர் ஆற்றலைப் படைத்திருக்கின்ற அந்த ஒன்றின் துணையில்லாமல் இறையருளை அடைதல் முடியாதெனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதைக் கேட்டுள்ளோம்.

திரு என்ற வீட்டின்பத்தை அடைதல் எளிதில் இயலாது. ஆகையால், அடைய

இயல்வதற்குப் பக்கபலமாய் இருந்து கொண்டிருப்பது மந்திரம் என நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். இதனால் திரு என்பதில் மந்திரம் என்பதும் சேர்ந்து இருக்கின்றது என்று கொள்ளலாம். மந்திரம் என்ற சொல்லின் பொருளையெல்லாம் முன் பேசியோர் அருளிச் செய்யக் கேட்டோம். இனி அந்த மந்திரம் என்பது நமக்குத் தன் கொள்கையை இன்னதென நிலைநிறுத்திவிட்டது. ஆனால், அதைச் செயல்முறையிலே கொண்டுவருவது எவ்வாறு என்பதுதானே இப்பொழுது வேண்டும். டாக்டர் கொடுத்த ‘ப்ரிஸ்க்ரிப்டன்’ கையில் இருக்கிறது; அதாவது மந்திரம். ஆனால், அதைக் கடையில் கொடுத்து மருந்து வாங்கி அருந்தினால்தானே அதாவது செயலில் இறங்கினால்தானே நோய் நீங்கும்? செயலில் இறங்கி நேரே செல்லமாட்டாமே ஒரு மந்திரம் இருக்குமானால், அந்த மந்திரம் நமக்கு எந்த அளவில் உதவி செய்யவேண்டுமோ, அந்த அளவுக்கு உதவாது போகும். ஆகையால் தான், நமது மூலப்பெருமான் மந்திரம் என்ற நூலினுள்ளே ‘தந்திரம்’ என்று உள்ளே பகுத்துச் செயல்முறைக்கு அம்மந்திரத்தை எவ்வாறு ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், ஸ்வீகரித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் அம்முறைகளை ஒன்பது பகுப்புகளில் ‘தந்திரம்’ என்ற பெயராலே சொல்லிவிட்டார்கள். ஆங்கிலத்தில் ‘தியரி அண்டு ப்ராக்டிஸ்’ என்று சொல்லுவதுபோல், மந்திரமும் தந்திரமும் இதிலே அடங்கியிருக்கின்றது. ‘தியரி’ மாதிரம் இருந்து பயன் இல்லை, ‘ப்ராக்டிஸ்’ முக்கியம். ஒருவன் சாஸ்திர ரீதியாக - ‘ப்ராக்டிகல்’ ஆக அறிந்திருக்கின்றேன் என்றால் அனுபவ ரீதியாக அறிந்திருக்கின்றான் என்று அர்த்தம்.

‘சர்க்கரை’ என்ற வார்த்தையை ஒரு ஏட்டிலே எழுதினால் அதைக் கண்ணாலே

பார்க்கலாம். 'சர்க்கரை' என்ற வார்த்தையை ஒருவரைச் சொல்லச் சொல்லிக் காதாலும் கேட்கலாம். ஆனால் நாக்கில் இனிப்பு இருக்காது. சர்க்கரை என்ற வஸ்துவானது நேரிலே வந்து நாக்கில் விழுந்தால்தான் கண்ணால் பார்த்த சர்க்கரை மந்திரம், காதால் கேட்ட சொல்லாகிய சர்க்கரை மந்திரம் இரண்டும் இனிக்கும். செயல் முறைக்கு எவ்வாறு கொண்டு வரவேண்டும் என்பதைத்தான், அகில உலகத்திலே இருக்கின்ற அனைவரும் இந்த வீட்டின்பத்தை, யான்பெற்ற இன்பம் பெறாக இவ்வையகம் என்பதுபோல - வையகம் முழுவதும் அடைய வேண்டுமென்ற காரணத்தினால் சுத்த அருள்வயப்பட்டவர்களாகிய அவர்கள் அதுபற்றி என்னென்ன சொல்லவேண்டுமோ அவற்றை எல்லாம் தாம் மட்டுமே அனுபவித்த அந்த நிலையோடு நின்று விடாமல், நமக்கும் கொண்டுவந்து ஊட்டுகிறார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் ஒவ்வொரு செய்தியையும் நமக்குக் கொண்டுவந்து ஊட்டும்போதும், அவர்கள் பரவயப்பட்டவர்கள் - சிவத்தின்வயப்பட்டவர்கள் ஆதலாலே, சிவத்தின் அனுமதி கேட்டுத்தான் நமக்குக் கொடுக்கவேண்டும். ஆதலினாலேதான், ஒவ்வொரு ஆண்டும் தாம் சிந்தனையிலே ஊறியிருந்து, அப்பரசிவத்தினிடத்தே அனுமதி பெற்று, அவர் அனுமதி எந்த அளவுக்கு நமக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று தம் முடைய ஞான எல்லையில் தோற்றுவித்ததோ அதைமாத்திரந்தான் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆகையால், நாம் இதிலிருந்து என்ன தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்? திருமூலருடைய ஞானம் முழுதும் இந்த நூலுக்குள் அடங்கியிருக்கிறது என்று நினைத்துவிடக்கூடாது. நமக்கு வேண்டிய ஞானம் எந்த அளவுக்கோ அந்த அளவுக்கு அவரால் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. டாக்டர் கொடுத்த பரிஸ்க் ரிப்பஷனில் எந்த மருந்து எழுதப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த அளவுக்குத்தான் வைத்தியத்தைப்பற்றி அந்த வைத்தியருக்குத் தெரியும் என்று நாம் கருதிவிடக்கூடாது. ஏனென்றால் அவர் ஒரு குறிப்பிட்ட நோயாளிக்கு ஏற்ற

ஒரு மருந்தைக் கொடுக்கிறார். அதைப்போல எந்த அளவுக்கு நமக்கு வேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு - வீட்டின்பத்தை நாம் அடைவதற்கு நாம் எதைக் கொள்கையாகக் கொள்ள வேண்டுமோ அவ்வாறு கொண்டு, எந்தவகையில் தமதாக்கிக்கொண்டு செயல் முறையில் ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டுமோ, அவைகளை யெல்லாம் தொகுத்து ஒரு பிண்டமாக - ஒரு உணவாக - அமுதமாக - இம்மந்திர நூலில் கொடுத்து அருளியிருக்கிறார்கள் என்று நாம் கருதினால் திருமந்திரத்தின் உயர்ந்த பெருமை என்னவென்பது நமது உள்ளத்தில் பதியும், நோயாளிக்கு மருந்து எந்த அளவுக்கு உதவுகிறதோ, அதாவது மருந்தை உட்கொண்ட பிற்பாடு எப்படி வியாதியை அந்த மருந்து களைகின்றதோ, அதைப்போலவே திருமந்திர சாரத்தை ஒருவர் ஸ்வீகரித்துக்கொண்ட பிற்பாடு வீட்டின்பத்தை அது தரும், மருந்தானது நோயாளிக்கு வியாதியைப் போக்கிச் சுகத்தைக் கொடுக்கிறது. அதைப்போல, திருமந்திர சிந்தனை, திருமந்திர சிவயோகங்கள், திருமந்திர ஞானம் ஆகிய எல்லாம் கூடி, நமக்கிருக்கின்ற துன்பம், அல்லது இன்பம் கலந்ததாய் இருக்கிற துன்பம் இதைப் பற்றற ஒழித்து முற்றிலும் இன்ப மயமாகவே ஆகி விடுவதற்கு என்ன துணை செய்யவேண்டுமோ அதில் இம்மிகூடக் குறைவு இல்லாமல் அது செய்கிறது என்பதை நாம் கருத்திலேகொள்ள வேண்டுமென்று அடியேன் விரும்புகிறேன்.

சிவசார்ந்தியம் பெற்றிருக்கின்ற உங்கள் முன்னிலையில் அடியேன் சொல்வதையெல்லாம் உங்களுடைய சொந்தக் குழந்தையின் மழலைச் சொல்லாகக் கருதி, எந்த அளவுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடுமோ அந்த அளவுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்கிறேன். நான் உங்களுக்கு உணர்த்துவதாக எண்ணிவிடாதீர்கள். இருக்கிற விஷயத்தை அப்படி அப்படியே சொல்லிக் கொண்டு போகிறேன். அதிலே புருந்து அது தான் பொருளா? அது சரியா? என்று பார்க்க வேண்டாம். ஏனென்றால், தாய் தன் குழந்தையின் மழலையை ஆராய்ச்சிசெய்யமாட்டாள்.

அதுபோல என் உரையைக் கொள்ளுமாறு உங்களை மீண்டும் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

அடியேன் பேசுவதற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் பொருள் திருமந்திரத்தில் ஐந்தாவது தந்திரம் ஆகும். ஐந்தாவது தந்திரத்தின் கண்ணே நாம் நிற்குகொண்டு முன்னும் பின்னும் நோக்குவோமானால், முன்னே நான்கு தந்திரங்கள், பின்னே நான்கு தந்திரங்கள் இருக்கின்றன. மொத்தம் 9 தந்திரங்களில் இடையே, நட்புநடுவில் இருந்துகொண்டிருக்கிற ஒரு பொருள் இது. ஒரு கூடாரத்தை நான்கு பக்கங்களிலும் இழுத்துக் கட்டியிருந்தாலும் அந்தக் கூடாரத்தை நடுக்கம்பம் தாங்குகிறதுபோல, ஐந்தாம் தந்திரம் தனக்கு முன்னே இருக்கிற நான்கு தந்திரங்களின் கொள்கைகளையும், பின்னே வரப்போகின்ற நான்கு தந்திரங்களின் கொள்கைகளையும் தன்னிடத்திலே இழுத்து நிறுத்திக் கொள்கிற அந்த நடுநிலைமையை உடையது என்பதையும் நாம் கொள்ளவேண்டும். அந்தச் சிறப்பு இந்த ஐந்தாம் தந்திரத்திற்கு இருக்கிறது. எப்படிச் சிவபெருமானுடைய உருவப் பேதங்களிலே முன்னே நான்குக்கும், பின்னே நான்குக்கும் இடையிலே இருக்கிற சதாசிவமூர்த்தம் அருவமும் உருவமுமாகிப் பிணைத்துக்கொண்டிருக்கின்றதோ, அதைப்போலத் திருமந்திரத்திலே இடையிலே இருக்கிற இந்த ஐந்தாம் தந்திரம் சதாசிவ ஸ்வரூபம் போல இருந்துகொண்டு முன்னும் பின்னும் இழுத்துப் பிடித்து இயக்குகின்றது. அட்சரங்கள் இயக்க மந்திரங்கள் நடக்கிறதுபோல், இந்தப் பாகந்தான் நடத்துகிறது என்பது ஐந்தாம் தந்திரத்திற்கு உள்ள கௌரவம். அதை நாம் முன்னே சங்கற்பித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்றும் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள் கருணைநோக்கினால் இந்த ஐந்தாந்தந்திரத்தில் அடியேனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற செய்தி 'ஞானம்' என்ற ஒரு பகுதி ஆகும். ஞானம் என்பதைப்பற்றிப் பேசுகிறதாக இருந்தால், பேசுகின்றவர் பல விஷயங்களைப்

பற்றிக் கவனிக்கவேண்டும். இந்த இடமோ ஞானபூமி. பல ஞானஞ்சாரியர்கள் ஞான அரசு செலுத்திய இடம். இங்கே ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் ஞானத்தின் வடிவாக வீற்றிருக்கிறார்கள். நீங்களெல்லோரும் ஞானத்தில் தேவர்களாக இருக்கிறீர்கள். எல்லாமே ஞானமயமாயிருக்கிற சபை ஒன்றில் ஞானத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றவர் பெரிய ஞானவானாக இருந்தால்தானே ஞானத்தைப்பற்றிப் பேசமுடியும். பெரிய ஞானவான் என்று சொல்லிக் கொள்ளுந் தகுதி எனக்கு இல்லாவிட்டாலும், ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானத்தின் அருள் ஞானத்தால் பேசமுற்படுகிறேன்.

நமது உடம்புக்குள் இருந்து உடம்பை நடத்துகிறதே அதற்கு ஆத்மா என்று பெயர். ஆத்மா இப்பொழுது எங்கே இருக்கிறது? உடம்புக்குள் இருக்கின்றது. உடம்புக்குள் எங்கே இருக்கிறது என்ற கேள்விக்குப் பல பெரியார்கள் பல ஞான நூல்களின் வாயிலாக, ஆத்மா ஒவ்வொருவருடைய இருதயத்திலும் இருக்கிறதென்று கூறி, 'அந்த இருதயத்தில் எப்படி இருக்கிறது என்றும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஞானம் எப்படி வருகிறது என்பதற்குச் சிவத்தின் மகிமையினால் ஞானம் வருகிறது என்றும், சிவத்தின் மகிமையினாலே ஞானம் அடைவதாய் இருக்கிற ஆத்மா உடம்பில் இருதய ஸ்தானத்தில் இருக்கிறது என்றும், ஆத்மாவின் இயற்கைக் குணம் ஞானத்தை விஸ்தரித்துக்கொள்வதாய் இருக்கிறதென்றும் சொல்லியுள்ளார்கள்.

எப்பொழுதும் அது அப்படியே இருக்கலாமே என்றால், ஒரு விளக்கை ஒரு மூடி போட்டு மூடிவிட்டால் எப்படியோ அப்படி இந்த ஆத்மா உடம்புள் இருக்கின்றது.

மேலும் ஆன்மா பற்றுக்களோடு சம்பந்தம் கொள்வதால் ஞானம் வெளித்தோற்றது போகிறது. நம்மையெல்லாம் பற்றிக்கொண்டிருக்கிற பற்றுக்களை நீக்குவதே சிவஞானம். அந்த ஞானத்தைக் குருமூர்த்திகளின் வாயிலாகப் பெற்றவன் அந்த மாயா மலங்களின்

இடத்திருந்து விடுபட்டு, சுத்த சிவமாகப் பிரகாசிக்கிறான். மனிதப்பிறவி எடுத்திருக்கிற எல்லோரும் அறநெறியில் செல்லா விட்டால் மற நெறியிலேயே போய், பிறவித்துன்பத்தை நீக்க வழியின்றி அல்லலுற நேரிடுகின்றது. தர்மத்தில் சிறந்தது அறநெறி ஆகிய தர்மம் தான்; அந்த அறநெறியில் செல்வோர்களே ஞானவாயிலைச் சேர்கிரத்தில் அடைகிறார்கள்.

நம் திருமூலதேவர் 'ஞானத்தின் மிக்க அறநெறி நாட்டில்லை' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அந்த அறநெறியை மக்களுக்கு எல்லாம் காட்டுவதற்காக, அரன் உருவில் சைவச் செங்கோல் ஓச்சிவரும் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குரு மகாசநிதானம் நம் முன்னிலையில் வீற்றிருக்கிறார்கள். அவரது திருவடிநிழலை அடைந்தவர்கள் சேக்கிரத்தில் ஞானம் பெறமுடியும் என நாம் அறியலாகும்.

திருமூலர் ஒரு லட்சியத்தை நமக்கு வைத்துவிட்டார். அதுவே ஞானம் எனப்படுவது. ஆகவே, ஞானம் நம்முடைய லட்சியமாக இருக்கவேண்டுமென்று திருமந்திரம் தெரிவிக்கிறது. மற்றும் நீதி நூல்களும் ஆன்மா எந்த வடிவமாயிருக்கிறதோ, அதற்கு அதையே உணவாகக் கொடுத்துவிட்டால் புஷ்டிப்படும். விரோதமாகக் கொடுத்துவிட்டால் சளைத்துப்போம் என்கின்றன. ஆத்மா ஞான வடிவம் உடையது; ஆதலினாலே ஞான ஸ்வரூபம் உடைய ஆத்மாவானது நல்ல விசேஷத்துவஞானம் உடைய ஒன்றினாலே ஞானத்தை உண்டாக்கினால் அது சிறப்பு அடைகிறது. அதற்கு விரோதமாய் இருக்கிறது விஞ்ஞானமே. அது அஞ்ஞானம் ஆகும். அந்த அஞ்ஞானத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டே போனால் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஆன்மா சோர்ந்துவிடுகிறது. பல பிறவிகளை எடுத்து அலைகிறது என்றும் வேறு நூல்களில் சொல்லிவைத்திருக்கிறார்கள். இவைகளை எல்லாம் கொண்டு பார்த்தால் இப்பொழுது நமக்குக்கிடைக்கும் முடிந்த முடிபு என்னவென்றால் ஞானம் சேர்ந்த அறநெறி மக்களால் கொள்ளப்படவேண்டும் என்பதைத் தெரிந்து

கொள்ளலாம். அந்த ஞானம் ஒரு குணம். அது அருவமானது. அதை எப்படித் தெரிந்து கொள்ள முடியும்? தெரிந்துகொள்ள முடியாது. ஆகையால்தான் மனத்திற்குள்ளே ஞானத்தின் சிறப்பை இன்னது என்று தெரிவிக்க வேண்டியதாகின்றது. அந்தக் குணத்தினை நமக்கெல்லாம் உணர்த்திக் காட்ட வேண்டும் என்று நம் சேக்கிழார் சுவாமிகள் விரும்பியபடியினாலே அரும்பெரும் தமது சிவ ஞானத்தினாலே ஞானசம்பந்தப் 'பெருமானை' 'ஞானத்தின் திருவுரு' என்று சொல்லிவிட்டார்கள். ஆகையால், அவருடைய சரித்திர வரலாற்றிலே நாம் காண்கிற அனைத்தும் வாக்கினாலே புலப்படுகிறது. எல்லாச் சொற்களும் ஞானமயம் என்று சொல்லிவிடவேண்டும். இன்னும் சாத்திரநூல்களில், ஞானிகள் சிவ கரணம் உடையவராகிறார்கள்; ஆதலினாலே அவருடைய போக்கில் நாம் எந்தவிதமான ஐயப்பாடும் கொள்வதற்கில்லை என்று வரையறுத்து எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இப்படியாக ஞானத்தினுடைய முடிந்த நோக்கம் இன்பம் என்பதை நாம் படிப்படியாகக் கொள்ளவேண்டிவரும்.

மற்றப்பொருள்களெல்லாம் அழிந்துவிடத் தக்கவை. அந்தப் பொருளையெல்லாம் நாம் எவ்வளவு சேர்த்தாலுங்கூட அதனுடைய ஸ்வபாவம் நம்மைவிட்டு அவை நீங்கத்தான் செய்யும். இப்படியான அந்த ஸ்வபாவத்தை அவை தமக்கு இயற்கையாகக் கொண்டிருப்பதால் அதை நாம் நம்முடைய இயற்கையினாலே மாற்றிவிடமுடியாது. அவைகளுடைய இயற்கைப்படி நாம் போகலாமே அன்றி அந்தஸ்வபாவத்தை மாற்றிவிட முடியாது. எல்லாப்பொருளும் அழியும் தன்மை உடையவை. அனுபவத்திலே, நிலையாமையானது ஆரம்ப நிலையாம். நிலையாமைத்தன்மையைத் தம்பால் உடையவை 'வடிவம்' எனப் பேசப்படும். இவை பிரளயம் வரைக்கும் ஆன்மவுக்கு உறுதுணையாக இருந்து அப்பால் நீங்கிவிடும். ஆகையால், எது தன்னுடைய ஸ்வரூபம் நிலையாமையாகப் பெற்றிருக்கின்றதோ அது நிலையானதன்று.

எப்பொழுதும் நிலைத்திருக்கிற பொருள் பரமசிவமே. ஆகையால்தான் அழியும் பொருளாகிய அவற்றுக்கு ஆசைப்படாமல் அழியாத பொருளாய் இருந்துகொண்டிருக்கிற ஆக்கம் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஞானத்தையே அடையவேண்டும். அதுவே சிறந்த பேறு, சிவப்பேறு. இந்தப் பிறப்பிலே எல்லாச் சாதனைகளும் கடந்தபின் இப்பேறு அனுபவிக்கப்படுகிறது. பின்னும் அநுபவிக்கப்படுகிறது. அதற்கு முன்னதாக நாம் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியது சாதனம் என்கிற ஞானப்பேறு தான். அந்த ஞானப்பேறு எப்படிவரும்?

ஆத்மாவுக்குச் சிவத்தைத் தவிர வேறு ஆதாரம் இல்லை. எப்படித் தொட்டிலுக்குத் தரைதான் ஆதாரமோ, சங்கிலி ஆதாரம் இல்லையோ, அப்படி ஆன்மாவுக்குச் சிவமே ஆதாரமாகிறது. சைவ சமயத்தின் ஒரு பெரிய உண்மை இதுதான். இந்த உண்மையை ஞானத்திற்கு ஒரு முதற்கருவியாக நாம் கருதி விட்டால், ஞானத்தின் பொதுச் சாதனத்தில் திரும்பி விட்டோம் என்று சொல்லிவிடலாம். இப்பொழுது அடியேனை “நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” என்று கேட்டால், “திருவாவடு துறையில் இருக்கின்றேன்” என்று இப்படி ஏதாவது ஒன்றைச் சொல்லிக்கொண்டே போவேன். ஆனால் முக்கியமாக, பக்குவமான ஞானிகள் என்ன கருதுகிறார்கள் என்றால், எப்போதும் சிவத்திற்கு உள்ளேயேதான் தாங்கள் இருக்கிறதாகக் கருதுகின்றார்கள். சிவத்தில் எல்லாப் பொருள்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. இது ஞானத்திற்கு அடிப்படை ஆகும். இந்த அடிமட்டத்தின் பேரிலே தான் மற்றைய ஞானசாதனையைக் கட்ட வேண்டும். நாம் எப்போதும் சிவத்தின் வியாபகத்திற்குள்ளேதான் இருக்கின்றோம். ஆனால் ஒரு மூடிபோட்ட கிண்ணத்தைத் தண்ணீரில் மிதக்கவிட்டிருப்பதுபோல, நாம் எல்லாம் சிவவியாபகத்திற்குள்ளேதான் ஒரு மறைப்பைப் பெற்று ஏகதேசத்தில் இருந்து கொண்டு இருக்கின்றோம். அந்த ஏகதேசத் தன்மையை உடைத்துவிட்டால் சிவத்திற்குள்

கலந்துவிடுவோம். மிகப்பெரிய ஒரு சமுத்திரம். அந்தச் சமுத்திரத்தில் ஒரு கிண்ணம். கிண்ணத்திற்குள்ளே கொஞ்சம் சமுத்திர ஜலம். இப்போது கிண்ணத்திற்குள் இருக்கிற சமுத்திரஜலம் சும்மா அலம்பிக்கொண்டு கிடக்கிறது. கீழே நிறைய உள்ள ஜலத்திலே மிதந்து கொண்டு கிடக்கிறது. அதைச் சேரவேண்டும். கிண்ணம் தற்காலிக ஆதாரம். அந்த ஜலம் கிண்ணத்தைச் சார்ந்துள்ள வரையில் கிண்ணத்திலேயே அடங்கிக் கிடக்கவேண்டியதுதான். தண்ணீர் தன் இருப்பு நீரே என எண்ண வேண்டும். ஆனால் அது ஜடப்பொருள். ஒரு மனிதன் அந்தக் கிண்ணத்தை நீக்கிவிட வேண்டியிருக்கிறது. ஆன்மாவும் இப்படித் தான். ஆனால் இது சித்துப்பொருள். இது கிண்ணத்து நீர்போல் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்தக் குற்றத்தை நீக்கிவிடுவோமானால் (நீக்குவதற்குச் சாதனம் ஞானமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.) கிண்ணத்திலுள்ள ஜலம் சமுத்திரஜலத்தோடு கூடி வியாபகமாய் ஆகிவிடுவதுபோல், நம்முடைய ஆத்மஞானம் சிவஞானத்தோடு ஒன்றாக கலக்கத் தொடங்கி விடுகிறது. இது இன்பநிலை எனப்படும்.

இதுவரையில் கூறிவற்றால் நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது என்ன வென்றால், ஞானம் அற நெறி என்றும், ஞானந்தான் திருமந்திரத்தின் குறிக்கோள் என்றும், ஞானந்தான் சாதித்துக்கொள்ள வேண்டிய செய்தி என்றும், அழியாததும் அழிக்க முடியாததுமான ஒரு பொருள் என்றும், அந்த அழியாத பொருள்தான் நம்தேட்டமாய் இருக்கவேண்டுமென்றும், இதுதான் ஆன்ம உரிமை என்றும் நாம் கருதவேண்டும். இதைவிட ஆன்ம உரிமை வேறு இல்லை. இதுதான் நமக்கு உரிமையாக இருக்கக்கூடியது என்பதையும் அறியவேண்டும். ஆன்ம உரிமை எது? பதியை அறிவது. பதியானது ஞானத்தினாலே தான் அறியப்படுகிறது என்பதை நாம் இங்கே முடித்துக்கொள்ளவேண்டும். இப்படி நமக்கு ஒரு குறிக்கோளை வகுத்துவிட்டுத் திருமூலர் அடுத்தபடி அந்த ஞானத்தை அடைவதற்கு

என்னென்னவோ வழிகள் சொல்லிப் பார்த்திருக்கின்றார். அந்த வழியை என்போன்ற முழுமந்தர்களாக இருப்பவர்களும் இன்னும் கொஞ்சம் மந்தர்களும் இப்படி எத்தனையோ வகைகளாக இருக்கும் ஆன்மாக்கள் எல்லோரும், யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்றபடி திருமூலர் தாம் பெற்ற இன்பத்தை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று கருதிப் பார்க்கின்றார். எல்லோரும் இந்தப் பக்குவத்தை அடையவேண்டுமானால் அதற்கு என்ன உபாயம் செய்யலாம்? என்று நன்கு சிந்தித்துத் தெளிந்த சிவஞான ஸ்வரூபமாக இருந்துதான் இத்திருப்பாடல்களை அருளிச் செய்திருக்கிறார். “ஞானத்தின் மிக்க அறநெறி நாட்டில் இல்லை.” இந்த ஞானத்தை விளையினால் பலவகையாயுள்ள ஆன்மாக்கள் அடையவேண்டுமானால், அதற்கு உபாயம் என்ன என்பதை அடுத்தபடி கொடுத்திருக்கிறார். அந்த வழியை நமக்கு உணர்த்துகிறார், அது நம்மையும் பரசிவத்தையும் ஒன்றாக இணைக்கவல்லதாக இருப்பதாகும். அப்படியிருந்தால்தான் அந்த வழி சிறந்தது. இணைக்கவல்லதாய் இல்லாமல் பிரித்து விடுவதாய் இருந்து விடுமானால் அது நமக்கு வேண்டாததொன்றாகும்.

ஞானத்தின் முடிந்தபயன் சிவப்பேறே. அந்தப் பயனைத் தரவல்லதாயிருப்பது எதுவோ அதுதான் நமக்குச் சிறந்த சாதனமாகும். அந்தச் சாதனையைப் பெரியவர்களாய் இருக்கிறவர்கள் சமயம் என்ற பெயரால் சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள். இது தனித்தனி கண்ட முடிவும் ஆம். மற்றவற்றால் பயன் இல்லை. பேரின்புக்கு அடிப்படையான ஞானத்தை அடைவதற்கு வழியாக எத்தனை உபாயங்கள் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் எல்லா உபாயங்களுக்குள்ளேயும் மிகச் சிறந்த உபாயமாக இருப்பது எதுவென்றால் சமயம். இது மதம் என்றும் சொல்லப்படுவது. சமயத்திற்குள்ள பதங்கள் பல. ஆங்கிலத்தில் ‘ரிலிஜன்’ என்ற பதத்தைச் செய்திருக்கின்றார்கள். ரிலிஜன் என்ற சொல் பிரிந்தது ஒன்றில் திரும்பவும்

சேர்ந்துவிடுதல் என்ற அடிப்படையிலிருந்து வந்தது என்று அறிவுடையோர்கள் எழுதிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். ஆன்மா பிறவியை விட்டு எந்த இடத்திற்குப் போய்ச் சேர வேண்டுமோ அங்குச் சேருவது என்பதுதான் சமயம் என்கிற தத்துவச் சொல்லில் அடங்கியிருக்கிற உண்மைப் பொருள் என்றும் கூறிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஆகையால், சமயம் அல்லாத வேறு எந்த வழியும் நமக்குச் சலபமான பாதை அன்று. யோகம் முதலிய வேறு வழிகளும் கொள்ளலாம். அதில் எல்லாம் பல விதமான சிரமம் இருக்கிறதென்பதை இதற்கு முன்னால் அட்டாங்க யோகத்தைப் பற்றிப் பேசியதிலிருந்து நாமறியலாம். அதன் பயன் அட்டமாசித்தி என்று ‘ஆங்காங்கே ஒரு முடிவு கட்டிக்கொண்டு போகிறார் திருமூலர். ஆனால், சமயம் சொல்லுகின்றபடி நாம் நடப்போமானால், எளிதில் குற்றம் நீங்கினவர்களாக ஆவோம். பற்பல சமயங்கள் பற்பல மார்க்கங்களைக் காட்டுகின்றனவே எனலாம்.

அவரவர்களுடைய நோய்க்குத் தகுந்தாற் போல மருந்து கொடுத்து உடம்பைக் குணப்படுத்துவதற்கு அவரவர்களுடைய குடும்ப வைத்தியருக்கே நன்கு தெரியும். அதைப் போலவே அவரவர்களுடைய சமூக பழக்க வழக்கங்களுக்கேற்ப அஞ்ஞானப் பற்றை நீக்கி, ஞானம் அளிக்க அவரவர்களுடைய சமூகத்திலே வந்த ஞானசிரியர்களால்தான் முடியுமாதலால், அந்தந்த ஞானசிரியர்களால் ஞானத்தைப்பெற உபதேசிக்கப்பட்ட முறைகள் எல்லாம் பலவிதமான சமயங்களாக இருக்கின்றன. இந்த எல்லாச் சமயங்களின் முடிவும் ஞானமே. சிவஞானத்தைத் தவிர பெரிய ஞானம் எதுவும் கிடையாது. ஆதலால் திருமூலர்,

“ஞானத்தின் மிக்க சமயமும் நன்றன்று”

என்று கூறுகிறார். சிவஞானத்தில் உய்ப்பிக்கின்ற சைவ சமயம் ஒரு மகா சமுத்திரம். அந்த மகாசமுத்திரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட உண்மைகள் எல்லாம் பல சிறு குளங்களாக

இருக்கின்றன. உதாரணமாகச் சமுத்திரத்திலுள்ள ஜலத்தை ஒரு கிண்ணத்தில் எடுத்தால் கிண்ணத்தில் இருக்கின்ற நீர், கிண்ணநீராக இருக்கலாம். உண்மையிலே அது சமுத்திரநீர்தான். கிண்ணநீரைத் தட்டிவிட்டால் அது மறுபடியும் சமுத்திரநீரோடேயே கலந்து விடுகிறது. அதைப்போலவே எல்லாமதங்களும் நம் சைவசமயமாகிற மகாசமுத்திரத்தின் நீர்தான். ஞானநிலை வந்தெய்தியபோது எல்லாம் ஒன்றாகிவிடுகிறதைக் காணலாம்.

மேலும் இந்தச் சமயத்தைப் பின்பற்றினால் என்னநன்மை ஏற்படும் என்பதற்குத் திருமூலர், இந்தச் சைவசமயத்தைப் பற்றிக் கொண்டால் அதாவது ஞானத் தோணியில் ஏறிக்கொண்டால் அது “ஞானத்தின் மிக்க நன்முத்தி நல்கும்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். நமக்கு ஐம்புலன்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு புலனாலும் ஒவ்வொரு இன்பத்தைப் பெறுகிறோம். ஆன்மா எல்லையில்லாத இன்பத்தை, புலன்களினுடைய பற்றிலிருந்து விடுதலை பெற்று அடையும் நிலைக்கே முத்தி என்று பெயர். இந்த நன் முத்தியை நல்குவது சைவ சமயம். இதனை அடைந்து - ஆன்மா ஆணவ மலத்தை நீக்கி, நன்மை அடைந்து நின்றால், அதைவிட மிக்கது எதுவும் இல்லை. இதை “ஞானத்தின் மிக்கார் நரரின் மிக்காரே” என்று திருமூலர் கூறியிருப்பதனால் நன்கு நாம் அறியலாம்.

ஞானத்தையடைய பலநிலைகள் விளக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் சிவயோகம் ஒன்றினால்தான் நமக்கு எல்லாவிதமான இன்பங்களும் கிடைக்கின்றன.

சிறந்த பேரின்ப நிலையை இந்த ஞானத்தினால் அடையப் பெற்றவர்களை என்னவென்று சொல்லலாம் என்றால், அவர்களைத் தான் மனிதரில் மிக்கார் என்று சொல்லலாம் என்கின்றார் திருமூலர். மனித சப்தத்தையும் விட்டுவிடாமல் “ஞானத்தின் மிக்கார் நரரின் மிக்கார்” என்கின்றார். அவர்களை மனிதரில் ஒருவர் அல்லர் என்றுதான் சொல்லவேண்டி-

யிருக்கிறது. யோசனைசெய்து பார்த்து “நரரின் மிக்கார்” என்று கூறிவிட்டார். நரரின் மிகுந்தால் என்ன ஆகிறார்கள்? சிவம் ஆகிறார்கள். சிவத்திலே லயித்து விடுகின்றார்கள். நரரின் மிக்கவர்கள் உயர்ந்து வானவர்களின் உலகத்திலே புகுகிறார்கள். அதிலேயுங்கூடப் பல படிமுறைகள் உள்ளன. அந்த அந்த மயமாக அவர்கள் ஆகிறார்கள். ஆனபடியினால், அவர்களை இந்த உலகத்திலே இருக்கிற சிவமயம் ஆனவர்கள் என்று நாம் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இதனால் இந்த மண்ணில் இருந்துகொண்டே அவர்கள் சிவபோகத்தை அனுபவிக்கின்றார்கள் என்றும் தெரிவிக்க வேண்டியே “நரரின் மிக்கார்” என்கின்றார். ஞானத்தின்மிக்கார் நரரின்மிக்கார்; ஞானத்தை நோக்கமாகக் கொள்ளவேண்டும்.

ஞானமே சிறந்த அறநெறி. அந்த அற நெறியே சிவநெறி. அதை அடைந்துவிட்டால் எந்த இன்பத்தையும் அடையலாம். பேரின் பத்தைத் தட்டாமல் அது கொடுக்கும். பல தத்துவத்தின் பயனாய் விளங்குகின்ற பலவகை நிலையும் நமது சைவசமயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நல்முத்தியை அடைகிறவர்களே சிறந்தவர்கள்; என்றாலும் அந்தந்தப் பதவிக் குத் தகுந்தாற்போல், மிகக் குறைந்த ஒன்றை அடைந்தவர்கள் கூடச் சைவசமயநெறியைப் பற்றலுற்று, அதிலே சிவலோக பதவியை அடைந்தவர்கள், சிவலோகத்திலே சஞ்சரிக் கிறவர்களாக இருப்பதால் அவர்களும் மண்ணுலகத்திலே சஞ்சரிக்கிறவர்களைக் காட்டிலும் மிக்கார் ஆவர். ஞாலோக பதவியை அடைந்தவர்களும் நரரின் மிக்காரேயாவர். சிவலோகத்திற்குள்ளே அடங்கி இருக்கிற ஒரு பாக்கியத்தை அவர்கள் பெற்றுவிட்டிருக்கிறார்கள் என்றால், இந்த மண் உலகத்திலே இருக்கின்ற - சஞ்சரிக்கின்ற ஏனையோரைவிட அவர்கள் சிவசாயுஜ்யம் பெற்றவர்கள் என்னலாம். ஆகையால், அவர்களை நரரின் மிக்கார் என்று சொல்லலாம். சரியை முதலிய நான்குக்கும் தர்மமாய் இருப்பது ஞானந்தான். ஆத்ம ஞானியாய் இருப்பவர்களும் சிவமயம் ஞானந்தான் என்பர். அதை அடைவதற்கான

சமயத்தகுதி ஞானம் அடையத் தகுதியாம். ஆகையினால், மந்திர ரூபமாகக்கொண்ட தந்திரமாகச் சமயநெறியில் நாம் நடப்போமே யானால் அது ஞானமயமாக நம்மை ஆக்கி விடும் என்ற முடிந்த முடிபை நமக்கு இந்த ஐந்தாம் தந்திரம் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறது. இதற்கப்பால் அதை விஸ்தரிக்கிறார்கள். எப்படித் திருவள்ளுவர் பத்துப்பத்துக் குறளிலே திட்டவட்டமாக நீதியைச் சொல்லிவிட்டார்களோ அப்படியே இந்த ஐந்தாந்தந்திரத்திலே ஞானம் என்ற விஷயத்தைத் திருமூலர் பெருமான் பத்துப் பாசரங்களில் தெரிவித்து விடுகிறார். அதன் முதற்பாடலே வரிவரியாக இதுவரை தந்து பேசப்பட்டது.

சமய வேறுபாடுகள் பல. எல்லாச் சமயங்களும் ஒரே விஷயத்தைப் போதிக்கின்றன. யானையைத் தடவிப்பார்த்து ஒவ்வொரு அங்கந்தான் யானையினது முழு உருவம் என்று ஒவ்வொருவரும் நினைத்துப் பார்ப்பதுபோன்றது மற்றச் சமயங்களெல்லாம். சைவசமயந்தான் முழுத்தன்மையை உடையது. இதனை யாவரும் மேற்கொள்வோமாக.

எனக்கு இச்சந்தர்ப்பத்தில் பேசுவதற்கு அருள் செய்த ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்களுக்கு எனது பணிவான நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு அமர்கிறேன்.

“ அறிவும் அடக்கமும் அன்பும் உடனே
பிறியா நகர்மன்னும் பேரரு ளாளன்
குறியும் குணமும் குரைகழல் நீங்கா
நெறியறி வார்க்கிது நீர்த்தொனி யாமே.”

“ நண்ணிய ஞானத்தின் ஞானாதி நண்ணுவோன்
புண்ணிய பாவம் கடந்த பிணக்கற்றோன்
கண்ணிய நேயம் கரைஞான் கண்டோன்
திண்ணிய சுத்தன் சிவமுத்தன் சித்தனே.”

ஆறந்தந்திரம் :

‘திருவடிப்பேறு’

டாக்டர் திரு. தேவசேனாபதி அவர்கள் M. A., Ph. D.

தத்துவத்துணைப்பேராசிரியர், சென்னைப்பல்கலைக்கழகம்.

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகா சந்நிதானம் அவர்கட்கும், இங்குள்ள பெரியோர்கள் அனைவர்களுக்கும் என் வணக்கம். எனக்கு முன்பு பேசியவர்கள் மிக அழகாகப் பேசினார்கள். இந்த அறிஞர் கூட்டத்திலே நானும் பேசவேண்டும் என்பது திருவருள்போலும். எனக்குப் பேசக் கொடுத்திருக்கிற தலைப்பு “திருவடிப்பேறு”. காலத்தினைக்கருதியே மிகச் சுருக்கமாகப் பேசலாம் என்று நினைக்கின்றேன். எல்லாக் கருத்துக்களையும் இந்தக் குறுகிய காலத்தில் எடுத்துச் சொல்வது என்பது இயலாதகாரியம். ஆகவே, மூன்று நான்கு கருத்துக்களைமட்டும் சொல்லி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

“திருவடிப் பேறு” என்பது ஆறுவது தந்திரத்தில் இரண்டாவது பகுதி. அதாவது குருவின் திருவடிகளைப்பற்றி அடையும்பேறு.

“இசைந்தெழும் அன்பில் எழுந்த படியே பசைந்தெழும் ஈசரைப் பாசத்துள் ஏகச் சிவந்த குரு வந்து சென்னிகை வைக்க உவந்த குருபதம் உள்ளத் துவந்ததே”

என்று இப்பகுதியை ஆரம்பிக்கிறார் திருமூலர்.

குருவின் திருவடிப்பேறு கிடைத்த மாத்திரத்தில் அவர் தம்முடைய தரிசனத்தையும் நமக்குக் கொடுக்கிறார் என்பதை.

“தாள்தந்த போதே தலைந்த எம்இறை”

என்ற வரிகளில் சொல்லுகின்றார் திருமூலர். தானைப் பற்றிக்கொண்டால் பணிவு ஏற்படுகிறது. துன்பம் எதுவுமே ஏற்படாது. நாம் யாரோ ஒருவருக்கு அடங்கி நடப்பவர்களாகவே கருதுகிறோம். ஆனால் ஞானிகள் யாருக்கும் அடங்கினவர்கள் அல்லர்; ஆனால் சங்கரனுக்கு என்றும் மீளா அடிமையானவர்கள். அவனைத் தவிர வேறு யாருக்குமே அடங்கினவர்களாகத் தம்மை நினைக்கமாட்டார்கள் அவர்கள்.

“முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள் மூர்த்தி அவன்இருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள் பின்னை அவனுடைய ஆருர் கேட்டாள் பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சியானான் அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள் அகன்றாள் அகண்டத்தார் ஆசாரத்தைத் தன்னை மறந்தாள் தன்னாமம் கெட்டாள் தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே”

என்பது அப்பர் பாடல். அம்மையார், இறைவன் நாமத்தைக்கேட்டு, அவன் திருவடிக்கே ஆளாகியவாழ்வு தமிழ்நாடு அறிந்தது. ஆகவே இறைவனுடைய தானை நாம் அடைவதால் - இறைவன் திருவடிநிழலை நாம் அடைவதால் நமக்குச் சிறப்பு உண்டாகும். நாம் எல்லோரும் இன்பமாக இருக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். மூவுலகையும் கட்டி ஆளும் முடிமன்னரின் இன்பம் அதிகமா? இறைவன் திருவடிசார்ந்து அவன் குடியாக வாழ்வதில் இன்பம் அதிகமா என்பதுபற்றித் திருமூலரே சொல்லியிருக்கிறார்.

“முடிமன்ன ராகில்மூ வுலகம தாள்வர் அடிமன்னர் இன்பத் தளவில்லை கேட்கின் முடிமன்ன ராய்நின்ற தேவர்கள் ஈசன் குடிமன்ன ராய்க்குற்ற மற்றுநின் ருரே”

இதில் இரண்டுவிதமான மன்னர்களைப் பற்றிப்பேசுகிறார். மூவுலகமும் கட்டியாண்ட முடி மன்னர்கள் ஒருசாரார். இறைவன் திருவடிப்பேற்றை அடைந்த அடிமன்னர்கள் அதாவது குடிமன்னர்கள் மற்றொருபகுதியுள் அடங்குவர்.

மூவுலகமும் கட்டி ஆள்வதாக நினைத்த முடிமன்னர்களுடைய நிலைமை என்ன ஆகி விட்டது என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆனால் “அடிமன்னர்களாக” எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த திருமூலர்போன்ற யோகிகளுக்கெல்லாம் இந்த மாநாட்டைப் போல் பல மாநாடுகள் கூட்டி மக்கள் வாழ்த்தி

வணங்கி வருவதையும் பார்க்கிறோம். ஆகவே தான் இறைவனுடைய அடியை அடைந்த குடிமன்னர்களுடைய இன்பமே பெரிதாம் என்று திருமூலர் பேசுகின்றார். அதை நாமும் உணர்கிறோம். இறைவனின் அடி மன்னராக இருந்த பெரியோர்களைப்பற்றி நாம் பேசுகின்றோமே தவிர, முடிமன்னர்களாக இருந்தவர்களைப்பற்றி ஒன்றும் பேசுவதில்லை. அவர்கள் பெயருங்கூட நினைவில் இல்லை. முன்னுறுக்கு முன்னால் அவர் வாழ்ந்தவராக இருந்தாலும் சரி, அல்லது மூவாயிரம். ஆண்டுக்கு முன் வசித்தவராக இருந்தாலும் சரி, இறைவன் அடியைச்சேர்ந்த அடிமன்னராக இருந்தவர்களை இன்றைக்கும் பாராட்டுகிறோம். 'கழலார் கமலத் திருவடி என்னும் நிழல்சேரப் பெற்றேன்' என்று திருமூலர் சொல்வதிலிருந்தே அவர் அடிமன்னராகவே வாழ்ந்தார் என்பது நமக்குப் புலப்படும்.

இறைவனின் திருவடி எதற்காக நமக்கு வேண்டுமென்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்குக் "கழலார் கமலத் திருவடி என்னும் நிழல்சேரப் பெற்றேன்" என்று திருமூலர் சொல்கிறார். எதற்கு நிழல்வேண்டும்? நிழல் அருமையாருக்கும் தெரிவதில்லை. வெயிலில் கஷ்டப்படும்போதுதான் நிழலின் அருமை தெரியும் என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். நிழல் அருமை வெயிலில் தெரிவதுபோலவேதான் ஈசன் திருவடி நிழலின் அருமையும். அந்த நிழலின் அருமையை உலகத்திலே உணர்கிற அறிவு அரிதாக இருக்கின்றது. ஞானிகள் உணர்வர்.

"கழலார் கமலத் திருவடி என்னும்
நிழல்சேரப் பெற்றேன் நெடுமால் அறியா
அழல்சேரும் அங்கியுள் ஆதிப் பிரானும்
குழல்சேரும் இன்னுயிர்க் கூடும் குலைத்ததே"

என்பது திருமந்திரம்.

எல்லாப் பொருளுக்கும் உள்ளே நெருப்பாகச் சுடுகிறதன்மையைத் தணிக்கவல்லவன்

இறைவன் ஒருவனேதான். எந்த நெருப்புக்கும் விபத்தை உண்டாக்குகிறவன் இறைவன்; அவன் நமக்குக் குளிர்ச்சியைத் தருகிறான். அவன் திருவடிபற்றி திரு உருவைப் பார்க்கிறோம். இப்படிவந்து நமக்கு அன்றாடவாழ்வில் நன்மை ஏற்படுகிறது என்பதைப் பார்க்கிறோமே அதுதான் அறிவு. இறைவனுடைய திருவடியை அடைந்தவர்கள், புலன்வழிப் போகுதலினின்று விடுபடுகிறார்கள். புலன்களை இறைவன் வழியாகச் செலுத்தினால் மெய்த்தேன் அடையலாம். திருவடித் தாமரையை அடையலாம். சாதாரணமாக நாம் அருந்துகின்ற தாமரைத்தேன் எப்பொழுதும் நிலத்தினிமையைத் தருவது அல்ல. இறைவன் திருவடித் தாமரைத்தேன் அப்படியல்ல; நிலையான இன்பத்தைத் தரும்.

"மெய்த்தேன் அறிந்தேனவ் வேதத்தின் அந்தமே"

என்று சொல்கிறார் திருமூலர்.

"திருவடி ஞானம் சிவமாக்கு விக்கும்
திருவடி ஞானம் சிவலோகம் சேர்க்கும்
திருவடி ஞானம் சிறைமலம் மீட்கும்
திருவடி ஞானமே திண்சித்தி முத்தியே"

திருவடி ஞானம் மலத்திலிருந்து ஆன்மக்களை மீட்கும்; மீட்பதோடு சிவலோகத்திலேயும் சேர்க்கிறது; சிவமேயாக ஆக்குகிறது.

இப்படியாக நம் திருமூலர் பெருமான் "திருவடிப்பேறு" என்பதுபற்றிப் பதினைந்து திருப்பாடல்கள் சொல்கிறார். இறுதித் திருப்பாடலைமட்டும் சொல்லி முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன். ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்களுக்கு எனது வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு அமர்கிறேன்.

"மந்திர மாவதும் மாமருத் தாவதும்
தந்திர மாவதும் தானங்க ளாவதும்
சுந்தர மாவதும் தூய்நெறி யாவதும்
எந்தை பிரான்தன் இணையடி தானே"

மூன்றும்நாள் பேருரைகள்

தலைமையுரை :

பன்மொழிப்புலவர்

திரு. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் M.A., B.L., M.O.L.

தமிழ்ப்பேராசிரியர், அரசினர்கல்லூரி, சென்னை.

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்திதானம் அவர்கள் திருவடிக் கமலங்களுக்கு வணக்கம். இந்த மாநாட்டிற்கு வந்திருக்கிற அறிஞர்களுக்கும் என்னுடைய வணக்கம் உரியதாகுக.

இந்த நாள் ஒரு நல்ல நாள் என்று கருதுகிறேன். இங்கு வராதிருந்தால் என்னென்ன எண்ணங்கள் எண்ணி இருப்பேனோ என்று நினைத்துப் பார்த்து, இந்தத் தமிழ் நாட்டின் தலைசிறந்த ஓர் பேரறிஞர்-நமக்கு வழிகாட்டி-முனிபுங்கவர் இவ்வாறெல்லாம் திகழ்ந்த ஒரு பெரியோரது திருப்பெயரைச் சொல்லி, அவருடைய சொற்களை அறிந்தோ அறியாதோ பேசி, அதில் இருக்கிற கருத்துக்களில் ஈடுபட ஒருவாய்ப்புக் கொடுத்த குருமகாசந்திதானம் அவர்களுக்கு அடியேன் என்ன கைம்மாறும் செய்ய முடியாது.

ஒன்றுமட்டும் என் மனத்தை உறுத்துகிறது. திருமந்திரத்திலே ஒரு அடியைக்கூட பாராத நிலையில், இந்தப் பெருங்கூட்டத்திலே தலைமைவகித்துப் பேச வந்து விட்டேனே என்று உள்ளம் என்னைப்பார்த்துச் சிரிக்கிறது.

ஆனால், தமிழை - தமிழ்ப்பண்பாட்டை - தமிழன் தான் வாழ்ந்த காலத்தே தேடிவைத்த புதைபொருளைக் காத்த ஒரு இடத்தில் நிற்கின்றேன் என்ற இறுமாப்பு இப்பொழுது என்னிடத்தில் இருக்கிறது.

நால்வர் முதலியோர் பாடி உலகத்தை உய்வித்த காலம் ஒன்று. அந்த வீர எழுச்சியிலே தமிழ்நாடு ஒரு புதிய உயிர் பெற்று, வீரம் பெற்று, ஆற்றல்பெற்று, அறிவு பெற்று,

செல்வம் பெற்று, அத்தனையையும் தாமே அடைந்து வாழவேண்டும் என்று மயங்கி விடாமல் அவைகளை, இந்த உலகம் எல்லாம் வாரி இறைக்கவேண்டும் என்ற ஆசையில் சோழ அரசர்கள் இந்த நாட்டிலே வாளை அளாவிய கோவில்கள் பற்பல கண்டார்கள். தஞ்சை பெரியகோவில் கண்களை எல்லாம், கருத்தை எல்லாம் கவர்ந்து இருக்கின்றன. அப்படி ஒங்கி உயர்ந்தது அவர்கள் உள்ளம்.

ஆனால், இங்குமட்டும் அவர்களுடைய அறிவு வெள்ளம், செல்வ வெள்ளம் அணையிட்டுத் தேங்கிவிடவில்லை. கீழ்த்திசைகளுக்கும் சென்றன. கீழ்த்திசைகளிலும் அவர்கள் கண்ட உண்மைகள் பரப்பப்பட்டன. தமிழர்கள் கண்ட நாகரிகம், தமிழர்கள் கண்ட நம்பண்பாடு, வடஇந்தியா கன்னோசிவரையிலும் பரவி இருந்தது.

அந்தக் கன்னோசிநாட்டில் நம் தமிழர்கள் ளுடைய வளப்பம் கொழித்துக் கிடந்தது. எதற்காக மன்னன் சென்ருன் என எண்ணிப் பார்ப்போமானால் ஓர் ஐயம் தோன்றுவது உண்டு. அந்தக் காலத்திற்குள் கஜனி முகமது முதலியவர்கள், இந்த நாட்டின் மேல் படையெடுத்து இந்த நாட்டின் பண்பாட்டை - இந்த நாட்டின் செல்வத்தை அடக்கி ஒடுக்கி நொறுக்கி அழிக்க முற்பட்டார்கள். அதைத் தடுக்க நமது ராஜேந்திரன் - கங்கை கொண்ட சோழப் பேரரசன், கங்கை வரை சென்று, கோரி முகமதைக் கன்னோசியைவிட்டு ஓட்டி விட்டு ஆட்சியையும் கைப்பற்றிக்கொண்டான். ஆகவே, இந்தச் சோழப் பேரரசு தன்னுடைய பண்பாட்டினை வட நாட்டிலும்

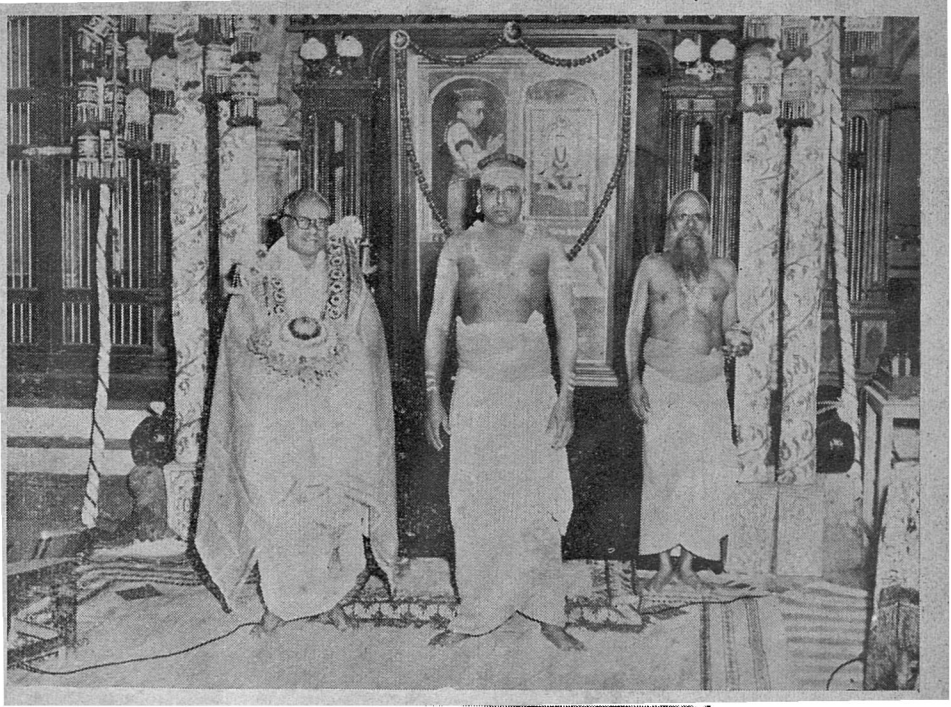
பரப்பிற்று. அது எப்பொழுது குன்றியதோ, அப்பொழுதே இந்திய நாட்டின் பண்பாடு-கலாசாரம் மழுங்கிப்போயிற்று. அதன்பயனாக ஒரு பெரியவெள்ளம். அது தென்னாடுவரை-கன்யா குமரிவரை ஓடியது. கேள்விப்பட்டவர்கள் அஞ்சி ஓடினார்கள். நூல்களைப் புதைத்துவைத்தார்கள். இந்நாட்டின் அறிவுச் செல்வம் செல்லரிக்கப்பட்டதோடு மட்டுமல்லாமல் - காப்பாற்றுவார் இல்லாமல் மழுங்கத் தலைப்பட்டது. அந்த வேளையிலே மக்களுக்கு உறுதி கொடுப்பதாயிருக்கின்ற ஒரு இயக்கம் தோன்றியது. மைசூர் முதலிய நாடுகளிலே அந்த இயக்கத்தின் எண்ணம் மிக வேரூன்றி எழுந்தது. அதுதான் எல்லா மக்களிடத்திலும் ஆண்டவன் குடிகொண்டிருக்கிறான் என்பது.

மேலிருந்துவந்த ஒரு பெரிய வெள்ளத் தால் மக்களுக்கு மக்கள் வேற்றுமை இல்லை; எல்லோரும் ஆண்டவனுடைய புதல்வர்கள் என்ற எண்ணம் வற்புறுத்தப்பட்டது. இந்தக் கருத்து, பல மக்களைக் கவர்ந்தது. அதற்கு அடுத்தாற்போல, மக்களிடம் வேற்றுமை இல்லை; எங்கும் ஆண்டவன் இருக்கின்றான், எல்லா உயிர்களையும் ஆண்டவனாகப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லிவந்தவர்கள் பெரிய போரில் ஈடுபட்டார்கள். அவர்களைப் பெரும் தபசிகள் என்று சொல்லமுடியவில்லை. அரசர்களேதான்; எந்த அடியார்களும் அல்ல. எத்தனையோ கீழானநிலையில் இருக்கின்றவர்கள், ஏழைகள், எளியவர்கள், பெண்கள் இவர்களெல்லாம் ஆண்டவனை எங்கும் காணுகிற நிலையை உண்டுபண்ணுவதற்கு முயற்சி செய்தார்கள். தங்களால் இயன்ற அளவு பிறருக்குக் கொடுக்கின்ற தியாகிகள், அவர்களெல்லாம் தம்மிலும் உயர்ந்தவர்களாக காணப்படுகிறார்கள். இப்படி, நடமாடுங்கோயில் என்று திருமூலர் சொல்வதுபோல் உலகத்திலே இருக்கிற நடமாடுங்கோயிலாகிய உயிர்களைக்கண்டு, தொண்டு செய்வதே சிறந்த கடவுட்பணி என்றும், நம்பிக்கைதான் ஆணியே என்றும் அவர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். இதிகாரணமாகத் தமிழ்நாட்டிலே ஒரு புதிய சமுதாயம்; ஒரு புதிய எழுச்சி தோன்றியது. அதற்குக்

காரணம் நம்முடைய பெரிய புராணம் என்பதை நினைப்பூட்டிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதுகாரணமாக எழுந்த ஒரு பெரிய சமய வெள்ளம், முடிவிலே விஜயநகர சாம்ராஜ்யமாக எழுந்து, அது பலநாள் வரையிலும் வடக்கே இருந்துவந்த வெள்ளத்தைத் தடுத்து நின்றது. ஆனால் அதுவும் கிருஷ்ணதேவராயர் மறைந்த பிறகு வட வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து மறைந்தது.

இப்படி தத்தளித்துக் குன்றுகிற நிலையில் நமது தமிழைக் காப்பதற்கு - தமிழ்ப் பண்பாட்டை உயர்விப்பதற்குப் பல சிற்றரசர்கள் தோன்றி இருக்கலாம். ஆனால், அந்தச் சிற்றரசர்கள் எல்லாம் தங்களுடைய சுயநல நிலையை அடியோடு மறக்க முடியாத நிலையில் இருந்தார்கள். ஆனால், தன்னலம் அற்றவர்களாக - அரசியலில் யாதொரு தொடர்பும் இல்லாதவர்களாக இருக்கக்கூடிய ஒரு கூட்டம் எழுதல் வேண்டும். அந்தக் கூட்டம் ஒன்றுதான் நம் தமிழைக் காத்தல் கூடும்; தமிழ்ப் பண்பாட்டைக் காப்பாற்றக்கூடும் என்று ஆண்டவன் திருவுள்ளத்தில் எழுந்தது.

கிருஷ்ணதேவராயர் ஆட்சிக்கு முன்னால் ஆண்டவன் திருவருளால் இங்கே நாம் கூடியிருக்கின்ற திருமடத்தை நிலைநாட்டிய பெரியோரை எண்ணுங்கள். அவர்கள் இந்தியா அதிலும் சிறப்பாகத் தமிழ்நாடு தன் உரிமையற்று, வாடி வதங்கிய காலத்தில் தமிழையும், தமிழ்ப்பண்பாட்டையும், தமிழ்க்கடவுளையும் திருவருட்டுணையால் காத்துவந்திருக்கிறார்கள். தமிழ் காத்த இடத்திலே இன்று நாம் தமிழ் பேசுகிறோம்; படிக்கிறோம். இந்த நிலைத்திலே இதுவரை தொண்டுபுரிந்து சைவ ஒளி பரப்பிவந்த அருளாளர்களை நாம் எண்ணுகிற போது நம்மையும் அறியாமல் ஒரு இன்பத்தான் தோன்றுகிறது. இன்பம் மட்டுமல்ல, ஒரு செருக்குக்கூட. எனவே, நாம் நம்முடைய நாட்டின் வரலாற்றை ஒரு சிறிது ஆழ்ந்து பார்க்கும்போது ஒரு தெய்வீகத் திருவருள் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது; இயக்கிக் கொண்டே இருக்கிறது என்பதைக் காண்கின்றோம். இனி நம்முடைய உரிமைபெற்ற

ஸ்ரீ ஸ்ரீ மகாசுநந்திதானம் அவர்கள்
மூன்றாமநாள விழாததலைவா திரு தெ பொ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களுக்கு
ஆசி அருளுதல்

மூன்றாம்நாளவிழாவில் தலைவா தலைமையுரை நிகழ்த்துதல்

*

இந்தியா, தன் உரிமைபெற்றபோது அதற்கு ஒரு செங்கோலைக் கொடுக்கவும் இந்தத் திருமடந்தானே முன்வந்தது? ஆகையால் பழைய பரம்பரை ஆண்டவன் அருளால் விளங்குகிறது. ஒரு வெள்ளம் இவ்வாறு ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அது நிலைத்துநின்று எங்குமே பரவி, உலகெங்கும் அந்தப் பழைய தமிழ்ப் பண்பாட்டிலே “ஒருவனே தெய்வம் ஒன்றே குலம்” என்ற அந்த உயர்ந்த நெறியை உலகெல்லாம் பரப்பி உலகத்திற்கெல்லாம் வழிகாட்டி வருவதாகும்.

இந்தத் திருமந்திரம் என்ற நூல் எனக்கு விளங்காத ஒரு நூல். இருந்தாலும் கை தட்ட வேண்டியவன் ராமனாக இருக்கவேண்டும் என்பதில்லை. ராமனாக வேறொருவன் மேடையில் நடிப்பான். ராமனாக நடிப்பவனுக்கு உண்மை ராமனுக்கு அமையப்பெற்ற குண நலங்களெல்லாம் - பண்பாடுகளெல்லாம் அவனிடத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பதுமில்லை. அவன் ராமனாக நடிக்க மேடைக்கு வந்தவன் தான். அதைப்போலவே இம்மானாட்டுக்குத் தலைமை தாங்கித் திருமந்திரம் தெரிந்தவன் போல நான் இங்கு நடிக்க வந்திருக்கிறேன்.

திருமந்திரத்தில் பல பாடல்கள் இருக்கின்றன. முழுவதும் விளங்கவில்லையென்றால் அது முழுப்பொய்தான். ஏதோ சிறிது விளங்குகிறது. விளங்காத பகுதிகளைக் காணும்போது விளங்குகின்ற பகுதிக்குக்கூட வேறுபொருள் இருக்குமோ என்ற அச்சம் உண்டாகின்றது. இன்று மானாட்டின் மூன்றாம் நாள்; திருமந்திரத்தின் இறுதி மூன்று தந்திரங்களைப்பற்றி மூன்று அறிஞர்கள் பேசவேண்டியிருக்கிறது.

திருமந்திரம் மூவாயிரம் என்பது எல்லாக்குழந்தைகளுக்கும் தெரியும். இது நம் தமிழ் நாட்டின் நல்லகாலம். ஆனால், மூவாயிரத்துக்கு மேலும் பல பாடல்கள் இருக்கின்றன. திருமந்திரம் மூவாயிரமானால் மூவாயிரத்துக்கும் மேலாகவுள்ள பாடல்களை யார் பாடினார்கள்? அப்படியானால் என்னென்னபாடல்கள்? முறைப்படி பாடியவற்றோடு எவை இடையே நுழைந்தவை? என்று கேட்கலாம்.

திருமூலரால் எழுதப்பட்ட பல பாடல்கள் அழிந்துபோய்விட்டன என்று சொல்லப்படுவதால், இடையிலேயே பல பாடல்கள் நுழைக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும். இதைப்பற்றி ஆராய்ச்சிசெய்ய இத்துறைசை ஆதினத்தார் முயற்சிசெய்ய முன்வந்துள்ளார்கள்.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையில், திருமூலரைப்பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால், சுந்தரமூர்த்திக்கு முன்னே வாழ்ந்தவராக இருக்கவேண்டுமென்பதில் ஐயமில்லை. மூவாயிரம் ஆண்டுகள் திருமூலர் வாழ்ந்திருந்தார் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளாதவர்களுக்கூட, சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்திற்கு முன் வாழ்ந்தவர் திருமூலர் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். வரலாற்று ஆசிரியர்கள் ஏழாவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் திருமூலர் என்கிறார்கள்.

தமிழர்களுடைய நூல்களில் மிக மிகப் பழமையான நூலாக இருப்பது திருமந்திரம். மந்திரம் என்பதற்கு எத்தனையோ பொருள்கள் உண்டு. என்னென்னவோ பொருளில் அந்தச்சொல்லை நாம் வழங்குகிறோம். மந்திரம் என்பதற்கு.

“நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டினும்”

என்பதாகத் திருக்குறளிலே விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருமூலர் சிவநெறியிலே நின்று சிவயோகத்தின்பயிற்சியினாலே தாம் பெற்ற இன்ப அனுபவத்தையெல்லாம், மந்திரங்களாக எடுத்துச் சொல்லுகின்றார். இவை வெறும் எட்டுச்சுரைக்காய் அல்ல; அவர் கூறுகின்ற நெறிகளின்படி நாம் சென்றால் அவர் பெற்ற அதே அனுபவங்களை நாமும் பெற முடியும் என்பதை அந்த நூலின் பெயராகிய திருமந்திரம் என்பதே நமக்கு நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

திருமந்திரம் ஏதோ ஒருநாளிலே கண்டு சொல்லியது அல்ல. ஒவ்வொரு பாட்டையும் சொல்லவேண்டுமானால், ஆழ்ந்த பரவசத்தில்

ஓர் ஆண்டு திளைத்துத் திளைத்துக் காண வேண்டும். கண்டபோது ஒரு வெள்ளமிட்டு சில நான்கு அடிகளாகப் பொங்கி வரும். இப்பாட்டு ஒருநாளிலே எழுதியது அல்ல. மிக விரைவாக எழுதியதும் அல்ல. ஆற அமர, ஆராய்ந்து சொல்லமாட்டாத பேரின்பத்திலே ஊறி ஊறி, அதன்பலனாக உலகத்தையும் உய் விக்கவேண்டும் என்ற கருணைகூர்ந்த உள்ளத் திலிருந்து பாட்டாகப் பொங்கி வழிந்தது. இப்படி ஆண்டுக்கு ஒன்றாகப் பாடியதாக இருக்கவேண்டும். மூவாயிரம் பாடல் உண்டு என்றால் அதனை எழுத மூவாயிரம் ஆண்டு தவம் இருக்கவேண்டும். இந்தக் கதையை நாம் நம்பினாலுஞ்சரி நம்பாமற்போனாலுஞ்சரி எழுச்சி அப்படி உள்ளத்திலே தோன்றியது. உள்ளக் கிறக்கினால் வருவது அல்ல. ஆனந்த அனுபவத்திலே திளைக்கிறபோது, எழுகின்ற ஓர் அன்புப் பெருக்காகும் இது. அப்படிச் சொல்லிய அவர் எங்கிருந்து வந்தார்? என்ன அவர்களுடைய எண்ணம்? சிவத்தொடர்பு இல்லாதவர் சொல்லியிருக்கக்கூடுமா? என்று பல கேள்விகள் உள்ளத்தில் எழும்.

காஷ்மீருக்கும் தென்னாட்டுக்கும் உள்ள தொடர்பு விளக்கமுடியாத தொடர்பு. உலக அரங்கிலே காஷ்மீருக்கும் இந்தியாவுக்குமுள்ள தொடர்பு பலபேருக்குத் தலைவலியாக இருக்கிறது. இறைச்சி என்று தொல்காப்பியத்தில் பேசப்படுகிறது. தொனி என்று சொல்வோம். தொனிபற்றிக்கூறும் நூல் அலங்கார சாஸ்திரத்தில் மிகச் சிறந்ததாயிருக்கிற உண்மையை உலகுக்கு எடுத்து விளக்குகிறது. அதாவது ஒன்பதாவது நூற்றாண்டிலே அதற்கு முன் அது எழுந்தது. தொல்காப்பியமும் தெரனியைப்பற்றிச் சொல்கிறது.

அந்தத் தொனிக்கொள்கை தமிழ்நாட்டிலே ஏதோ ஒரு மூலையிலே இருக்கின்றது. அதற்கும் பலநூற்றாண்டுகள் முன்பு ஒரு நூல் விளக்குகிறதென்றால் அது ஒரு வியப்பாகும். காஷ்மீர் சைவத்திற்கும் தென்னாட்டுச் சைவத்திற்கும் என்ன தொடர்பு? ராஜேந்திரன் படை எடுத்துச் சென்று கங்கைக்கரையிலே இருந்து

சிவனடியார்களைக் கொண்டுவந்தான். அவர்களுடைய விக்ரகங்களைச் சில கோயில்களிலே நாம் காண்கின்றோம். ஆகையால் கௌட நாட்டிலே இருந்த சைவத்திற்கும் இந்நாட்டுச் சைவத்திற்கும் ஏதோ ஒரு வகையாகத் தொடர்பு இருந்திருக்கிறது. இவையெல்லாம் எந்த வகையாக இருந்தது? இவற்றினுடைய தொடர்பு என்ன? காஷ்மீர் சைவத்தின் தரிசனம் தான் இங்கே வந்தது என்று சொன்னால் நான் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. காலம் ரொம்ப முன்னே போகின்றது. அந்த நூல் அங்கேயிருந்து வந்தது என்பதால் வெறுக்க இல்லை. கயிலையில் தொடர்பு உடைய - சிவத் தொடர்பு உடைய ஒருவர் திருமந்திரத்தைப் பாடியதுபோல் தோன்றுகின்றது.

உலகத்திலே இருக்கிற ஏழை எளியவர்கள் ஜாதியால் உயர்ந்தவர்கள் தாழ்ந்தவர் ஆகிய எல்லோருக்கும் வேண்டிய உண்மைகள் இந்நூலில் விளங்குகின்றமையாலே - தாயின்மடியிலே இருந்து பால் உண்டு கொஞ்சிய செந்தமிழ்ப்பாடல்களால் ஆனமையாலே இந்த அரிய பெரிய நூலைப் பாடியவர் சிவபெருமானே தொடர்புடையவராகவேண்டும்.

சிவகணமாக இருந்து, அகத்தியரோடு ஒத்து நிற்கின்ற தவமனிதராய் இருந்தாலும், பேராசிரியராயிருந்தாலும் அவர் நம்முடைய நாட்டில் ஏழை எளியவனாக வரவேண்டும் என எண்ணுகிறது இந்நூலைப்படிக்கின்றவர்களுடைய உள்ளம். அப்படித்தான் அவரும் வந்திருக்கிறார். அந்தக்கதையின் உண்மையைச் சொல்ல வரவில்லை. நம்முடைய உள்ளத்திலே இப்படி இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. இதைப் பாடியவர் ஒரு ஏழை இடையர் என்ற உண்மையை இந்த உலகத்திலே காண்கின்றோம்.

மூவாயிரம் ஆண்டுகள் தவம் இருந்து தான் இதை ஒவ்வொரு ஆண்டுக்கு ஒன்றாகப் பாடியிருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. பொருளாழம் உடையவை. ஒவ்வொரு பாட்டிலும் இருக்கின்ற உண்மைகள் ஏழை

மக்களுக்கு விளங்காது. ஏழை இடையனும் அறிந்துகொள்ள முடியாது என்று சொல்லலாம். இப்படிப்பாடிய பாடல்களைப்பார்க்கும் போதுதான் விளங்காத பாடல்கள் உண்மையிலேயே விளங்காத பாடல்களாக இருக்க முடியுமா என்று எனக்கு எண்ணம் தோன்றியது. ஏழை எளியவர்களுக்குப் புரியாத பாடல்களைத் திருமூலர் பாடியிருப்பாரா என எண்ணவேண்டி இருக்கின்றது. ஆகையால் மேலும் மேலும் இதனை ஆராயவேண்டியிருக்கிறது. இந்த நாட்டிலே இருக்கிற சுவடிகளைக் கொண்டுவந்து ஒருமுகமாகச் சேர்த்து அதில் இருக்கிற பாடங்களைப் பார்ப்போமானால் அந்தப் பாடல்கள் இவ்வளவு அறிய முடியாததான பாடல்களாக இருக்கமாட்டா: எல்லாம் அறியக்கூடியவைகளே என்று ஒரு எண்ணம் தோன்றுகிறது. எத்தனையோ பாடல் சொன்னவுடனே விளங்குகிறது. ஆனால் சில பாடல்கள் இப்படி விளங்காது இருப்பதற்குக் காரணம் திருமூலரைப்போல அப்படி பாடல் பாடத் தெரியாதவர்கள் இதிலே நுழைத்ததாக இருக்கலாம். பாடபேதங்கள் நமக்குத் திருப்பிக் கிடைக்கின்ற ஒரு பெரும் பொறுப்பு இந்த நிலையம் ஒப்புக்கொள்ளுமானால் அதை விடத் தமிழ்மக்களை உய்விக்கும் வழி வேறு ஒன்றும் இருக்கவே முடியாது.

இந்தத்திருமந்திரத்தைப் பல ஆசிரியர்கள் எடுத்து வழங்கியிருக்கின்றார்கள். அதற்குப் பொருளுங்கூட ஆங்காங்கு சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அவற்றையெல்லாம் தேடித் தொகுப்போமானால் நல்ல நூல் நமக்குக் கிடைப்பதோடுமட்டுமல்லாமல் நல்ல உரையும் நமக்குக் கிடைக்கும். சில பழைய உரைப்பகுதிகள் இப்பொழுது புத்தகமாக இவ்வாதினத்தின் சார்பில் வெளிவந்திருக்கின்றன. இத்தகைய தொண்டு தொடர்ந்து நிகழுமானால் மிகச் சிறப்பாக இருக்கும்.

திருமந்திரத்திலுள்ள பலபகுதிகள் எளிய தமிழ்மொழியில்குழந்தைகளுக்குங்கூட நன்கு புரியக்கூடிய நடையில் அமைந்திருக்கின்றன. ஆகவே தமிழ் மொழியை வளர்க்கவேண்டும்; தமிழ்ப்பண்பாட்டைப் பின்பற்றவேண்டும்; தமிழன் கண்ட பல உண்மைகளை அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற அவா பெருகித் திளைத்துவரும் இந்தக்காலத்தில் திருமந்திரம் பெரும் அளவில் பரப்பப்படவேண்டுவது மிக அவசியமே. அந்த முறையில் இத்திருமந்திர மாநாட்டைக் கூட்டிய குருமகா சந்நிதானம் அவர்கள் பெருங்கருணைக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு தலைமையுரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

“போற்றிசெய் அந்தண் கயிலைப் பொருப்பனை
நாற்றிசைக் கும்பநடு வாய்நின்ற நம்பனைக்
காற்றிசைக் கும்பமழ் ஆக்கையைக் கைக்கொண்டு
கூற்றுதைத் தான்றன்னைக் கூறிநின் றுய்மினே.”

ஏழாந்தந்திரம் :

‘இதோபதேசம்’

திரு. கி. வா. ஜகதநாதன் அவர்கள் M. A.,

ஆசிரியர் ‘கலைமகள்’, சென்னை.

ஞானச்செங்கோல் செலுத்தியருளி, இந்த ஆதினத்தை நன்கு பரிபாலித்து வருகின்ற குருமகாசநிதானம் அவர்களது திருவடிக்கு வணக்கம்புரிந்து, இங்கு எழுந்தருளி இருக்கிற அடியார் கூட்டத்திற்கும், மற்றைய அன்பர் களுக்கும் நமஸ்காரம் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திருமந்திர மாநாட்டின் மூன்றாவதுநாள் விழாவிலே எனக்கும் ஓரிடம் கொடுத்துப் பேசுவதற்குப் பணித்த திருவருளுக்கும், அத் திருவருளின் உருவாக விளங்குகின்ற குரு மகாசநிதானத்தின் திருவடிக் கமலங்களுக்கும் மீண்டும் நன்றியறிதலோடு வணக்கம் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

தலைவர் அவர்கள் முன்னுரையில் பேசிய போது, ஒரு அழகான கருத்தை அதாவது கயிலையில் பிறந்த ஒளி நம் தமிழ்நாட்டிலே இடையன் உருவத்தில் புகுந்து உபதேசம் செய்தது என்று சொன்னார்கள். நமது பாரத நாட்டில் இதற்குவேண்டிய ஒற்றுமை உண்டு. கயிலையில் பிறந்த ஒளி இடையன் உடலில் புகுந்து உபதேசம் செய்ததைப் போலவே, வைகுந்தத்தில் தோன்றிய ஒளி இடையர் குலத்தில் பிறந்து கீதோபதேசம் செய்தது. இது இதோபதேசம். அது கீதோபதேசம். ஆக நம்நிலையில் இறங்கிவந்து செய்கின்ற உபதேசந்தான் பலருக்கும் பயன்படும் என்பதான திருவருட் குறிப்பை இந்த அரிய நிகழ்ச்சிகள் காட்டுகின்றன.

திருமூலர் திருமந்திரத்தில் ஒன்பது தந்திரங்கள் உண்டு. ஏழாவது தந்திரத்தின் முப்பத்தெட்டாவது பகுதி இதோபதேசம். இந்த இறுதிப் பகுதியில் இருபது பாடல்கள் இருக்கின்றன. இந்த இதோபதேசத்தைப் பார்க்கும் போது மற்றொருநினைவு உண்டாகிறது.

தமிழில் நல்ல உபதேசங்களைச் செய்கின்ற தன்மை கதை நூல்களுக்கு உண்டு. அதற்குப் பஞ்சதந்திரம் என்று பெயர். அதை வேறு வழியில் செய்கின்ற ஒரு நூல் இதோபதேசம். நவதந்திரத்தில் ஒரு உபதேசம் இருக்கின்றது. இவற்றில் பஞ்ச தந்திரம் சிறந்ததொரு உபதேசமாக நம் நாட்டில் இன்றும் திகழ்ந்து வருகின்றது.

இனி, எடுத்துக் கொண்ட பொருளைப் பற்றிச் சற்று ஆராய்வோம். இருபது பாடல்களில் செய்யப்படுகிற இதோபதேசம் என்ன? ‘இத உபதேசம்’ அதாவது நன்மையைச் சொல்வது. மக்களுக்கு இன்பத்தைத் தருகின்றது எதுவோ அதனை - உயிருக்கு இன்பத்தைத் தருகின்றது எதுவோ அதனை உரைக்கின்ற நல்லுரையே இதோபதேசம்.

மக்களுக்கு நன்மையாவது யாது? ஒரு வன் நீர் வேட்கையினால் வாய்வுறண்டு உலரத் தவிக்கிறான். நாக்கு அண்ணத்தோடு ஒட்டிக் கொள்ளுகின்றது. அவனுக்கு இதோபதேசம் எது? அவனுக்கு இன்பம் தருவது எது? அவனிடத்தில் உள்ள நீர்வேட்கையாகின்ற துன்பத்தைப் போக்குவதே இன்பம். அவனுக்கு ஒரு டம்ளர் குளிர்ந்த நீர் கொடுத்து உதவினால் அது அவனுக்கு மிக இன்பமாகும். ஆகவே இன்பம் உண்டாவதற்கு, முன்னாலே இருக்கின்ற துன்பத்தை நீக்குவதே இன்பத்தின் திருவாசல் என்று சொல்லலாம்.

மனித வாழ்க்கையில் நமக்கு உண்டாகக் கூடிய துன்பங்கள் பல. நோயால் துன்பம்; வறுமையால் துன்பம்; உடம்பைச் சார்ந்தன இவை. மனதைப்பற்றிய பல கவலைகள். இத்தனைகவலைக்கும் மூலகாரணம் மனிதப் பிறவி. இந்த உடம்பு பிறவியை எடுத்திருக்கின்றது. இப்பிறவியை நாம் இறப்பினாலே

தொலைக்கிறோம். ஆகவே எல்லா வகையான துன்பங்களையும்விட மிகப் பெரிய துன்பத் தைச் சாவு சாவு என்று சொல்லுவார்கள். திருவள்ளுவருங்கூட “சாதலின் இன்னுதது இல்லை” என்கிறார். மனிதனுக்குப் பெரிய துன்பம் சாகும் துன்பந்தான். சாகுந்துன்பம் உலகத்தில் பிறந்ததினால் உண்டாகிறது.

பிறப்பே ஒரு துன்பம். பிறந்தவுடன் மற்றொரு துன்பம் காத்து நிற்கிறது. பிறந்த உடம்புகளெல்லாம் இறக்கின்றன என்பதே அது. ஆகவே எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் மூலகாரணமாயிருக்கின்ற ‘பிறப்பு, இறப்பு’ ஆகிய இரண்டு துன்பங்களும் நீங்கினால்தான் நமக்கு இதம் உண்டாகும்.

இந்த இதம் வேண்டுமானால் நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைத்தான் இந்த இருபது பாடல்களில் திருமந்திர ஆசிரியர் சொல்லுகிறார். இந்த இருபது பாடல்களுக்கும் ஒரு தலைப்பு; அதுதான் இதோபதேசம்.

வாழ்வுக்கு இதம் தாழ்வைப் போக்கு வது. அகிதம் நீங்கினால் இதம் உண்டாகும். உயிர்களுக்கு இருக்கின்ற பெரிய அகிதம் ‘பிறப்பு’ ‘இறப்பு’ ஆகிய இரண்டுமேதான். இந்த இரண்டையும் நீக்கிக் கொள்வதற்கு எது வழியோ அதுவே இதோபதேசம்.

இதோபதேசத்தில், பிறந்தவன் இறக்குந் துன்பத்தை அடையாமல் இருக்கவும், இறந்த பின் மீட்டும் பிறக்குந்துன்பத்தை அடையாம லிருக்கவும் ஆகிய இரண்டு துன்பங்களையும் நீக்க வழி கூறுகின்றார். இதனை இரண்டு பகுதிகளாகச் சொல்லியிருக்கிறார். முற்பகுதி பதினாறு பாடல்கள், பிறப்பு இறப்பை ஒழிக் கின்ற சிவநெறியை ஆன்மாக்கள் தேடுகின்ற வழி. சிவகதியைத் தேடவேண்டும் என்ற உள்ளக்கிடக்கை உடையவன், சிவபெரு மானின் திருவருள் நெறியில் சென்று வழி காட்டும் குருவின் திருவருளைப்பெறவேண்டும் என்பது பிற்பகுதி நான்கு பாடல்களால் வற்புறுத்தப்படுகின்றது.

இப்பொழுது பிறந்திருக்கிற நாம் எல்லோ ரும் உடனே தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது ஒன்று உண்டு. அதாவது உடம்பு எடுத்திருக் கின்ற நாம் எல்லோரும் இறந்துபடுவோம்; அப்படி இறக்கின்றகாலத்தில் நமக்கெல்லாம் துன்பம் உண்டாகாமல் இருக்கவேண்டும்; அதற்காக இறக்கும்பொழுது நாமெல்லோரும் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை முற்பகுதி யில் காணலாம்.

ஒருவர் ஒரு ரயிலில் போகின்றார். எந்த இடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்பதே தெரி யாமல் போகிறார். ஆனால் அவரிடம் ஒருவர், “அப்பா! நீ இந்த இடத்தில் இறங்கினால் உனக்கு வாழ்வு கிடைக்கும்; உத்தியோகம் கிடைக்கும்; நீ சந்தோஷமாக இருக்கலாம்” என்று ஒரு ஊரைக் குறிப்பிடுகிறார்.

வண்டியில் செல்லுகிறவர், உடனே அந்த ஊர் எங்கே இருக்கின்றது என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அந்த ஊர் வருவதற்குள் வண்டியைத் திறந்துகொண்டு கீழே இறங்கு வதற்குத் தயாராக இருக்கவேண்டும். ஊர் வந்தவுடன் திறந்து கொள்ளலாமே என்று இருந்தால் அவ் ஊரில் வண்டிநிற்கிற இரண்டு நிமிஷத்திற்குள் இவரால் கதவைத் திறக்க முடியவில்லையாயின் கதவைத் தாண்டியே குதிக்கவேண்டும். அப்படி கீழே குதிக்கும் போது அடிபட்டாலும் படும். ஆகவே கதவை முன்னரேயே திறந்துவைத்திருந்தால் ஊர்வரும்போது தாண்டிக்குதிக்காமல் - அடி படாமல் கீழே இறங்கிவிடலாம். “தன் வாழ்வு செம்மையுற அந்த ஊரில் தான் இறங்க வேண்டும்” என்ற சிந்தனையே இல்லாமல் இருக்கின்றவர்கள், அந்த ஊர் வந்தாலுங்கூட கீழே இறங்கமுடியாது.

அதேபோல் உயிரின் இன்பத்தை நாடி நிற்பவர்கள் அதனை அருளக்கூடிய இறைவன் திருவடிப்பேற்றை எண்ணி வாழ்ந்து இருக்க வேண்டும். சாவு வந்தபோதும் இறைவனை நினைக்கவேண்டும். அதனால்தான் திருமூலர்,

“ இறந்தொழி காலத்தும் ஈசனை உள்கும் ”

“ சாகின்ற போதும் தலைவனை நாடுமின் ”

என்று வற்புறுத்துகிறார்.

இந்தப் பிறவியிலே இனி நாம் எதிர்பார்த்த திருக்கின்ற துன்பம், இறக்கும் துன்பம். இறக்கின்ற துன்பம் ஒருவனுக்கு உண்டாகாமல் இருக்கவேண்டுமானால், இந்தப் பிறப்பினால் ஏற்பட்டிருக்கின்ற உடம்பு அழிகின்ற காலத்தும் இந்தப் பிறப்பு இறப்புக்குக் காரணமாயிருக்கின்ற இறைவனை நினைக்கவேண்டும்; வாழ்த்தி வணங்கவேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இறப்புத்துன்பமில்லை என்பதாகக் கூறுகின்றார் திருமூலர்:

“ மறந்தொழி மண்மிசை மன்னாப் பிறவி
இறந்தொழி காலத்தும் ஈசனை உள்கும்
பறந்தல மந்து படுதுயர் திர்ப்பான்
சிறந்த சிவநெறி சிந்தை செய்யீரே ”

இந்த உலகத்தில் ஒவ்வொரு உயிரும் மறைந்துபோகின்றது. அப்படி மறைந்து ஒழிவதற்குக் காரணமான நிலையில், மன்னாப் பிறவியில், இறந்தொழிகாலத்தும் இறைவனை நினைப்புகள்.

“ புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிப்
கல்லாய் மனிதராய் ”

இப்படியாகப் பல பல பிறவிகளில் பிறந்து, பற்பல கூடுகளில் புகுந்து, துன்பத்தை அடைகின்ற துயர் தீரும்பொருட்டுச் சிவநெறியில் செல்லுங்கள் என்கிறார்.

அப்படியானால் - ஞானிகள் இறைவனின் திருவருள் பெற்றவர்கள் இறப்பது இல்லையா? உடம்பு எடுத்தவர்கள் எல்லோரும் இறக்கத்தானே வேண்டும்? நாம் இறக்கின்றபொழுது இறைவன் திருவடியை நினைத்திருப்பதால் இறப்பதில் இருக்கின்ற துன்பம் எப்படிப் போகும்? உயிர் உடம்பைவிட்டுப் போகாதா? என்ற கேள்வி எழும்.

ஞானிகள், அஞ்ஞானிகள் ஆகிய இருவர்களுடைய உடம்புகளிலிருந்தும் உயிர் பிரிந்து

போகிறதே என்றால், ஆம்; அது பிரிந்துதான் போகின்றது; என்றாலும் இரண்டிற்கும் வித்தியாசம் உண்டு.

‘சென்னை நகரில் உள்ள ஜெயிலில் இரண்டு கைதிகள் இருக்கின்றார்கள். சிறைக் கதவைத் திறந்து இருவர்களையும் சிறைக்காவலர்கள் வெளியில் அழைத்துத்தான் வந்தார்கள். அவர்கள் இருவருக்கும் சிறையிலிருந்து விடுபட்டு வெளியேவந்ததில் மகிழ்ச்சிதானே இருக்கும் என்று கேட்கலாம். ஆனால் ஒருவன் மிக மகிழ்ச்சியோடு காணப்படுகிறான்; மற்றொருவனின் முகத்தில் பீதியும், பயங்கரமுந்தான் குடிகொண்டிருக்கின்றன. காரணம் என்னவாக இருக்கும்?

முன்னவன் தேசவிடுதலைக்காக சத்தியாக் கிரகம் செய்த குற்றத்தில் சிறைப்பட்டவன். அவன் வெளியேவந்தபோது வெளியே கூடியிருந்த மக்கள் எல்லாம் ஜெயகோஷமிட்டு, மாலை குட்டி, அப்புதமான காரிலே ஏற்றி அவனுடைய சொந்த இல்லத்திற்கு அவனை அழைத்துச் செல்லுகிறார்கள். ஆகவே அவன் மகிழ்ச்சி எக்களிக்க நடக்கிறான்.

மற்றொருவனைச் சுற்றியும் பத்து இருபது பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவனையும் அவர்கள் காரில் ஏற்றித்தான் செல்லுகிறார்கள். இருந்தாலுங்கூட அவன்முகத்தில் சந்தோஷம் குடிகொள்ளவில்லை; அதற்குக் காரணம் என்ன? அவன் கைகளிலுள்ள விலங்குகள் தறிக்கப் படாததற்குக் காரணம் என்ன?

சென்னைச் சிறையிலிருந்து அவன் வெளியே அழைத்து வரப்பட்டாலும், அவனைச் சுற்றி நிற்கின்றவர்கள் அவனை வேலூர் சிறைக்கு அழைத்துப்போகிறார்கள். ஆகவே அவனுக்கு சிறைமாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறதே தவிர சிறையிலிருந்து விடுதலை கிடைக்கவில்லை. ஆகவேதான் அவனது முகத்தில் கவலையும் பீதியும் தோய்ந்து கிடக்கின்றன. சிறிதும் மகிழ்ச்சியைக் காணோம்.

பிறவிச் சிறையில் ஞானிகளும், அஞ்ஞானிகளும் அடைபட்டிருக்கின்றார்கள் என்றாலும், சிறையிலிருந்து விடுபடும்பொழுது - இறக்கும்பொழுது, இறப்பினால் ஞானிகளுக்குத் துன்பமே இல்லை. காரணம், ஏறுடை இறைவனையே நம்பி வாழ்ந்தவர்களல்லவா? ஆகவே இனி அவர்களுக்கு ஏது சிறை மாற்றம்? அவர்கள் உள்ளத்தில், சென்னைச் சிறையிலிருந்து விடுபட்டு வீடு நோக்கிச் செல்கின்ற கைதியின் உள்ளத்தில் ஏற்பட்டிருந்த எக்களிப்பே மிஞ்சிநிற்கின்றது.

அஞ்ஞானிகளுந்தான் இறக்கின்றார்கள். இறந்தாலுங்கூட அவர்கள் இறப்பினால் துன்பம் அடைகிறார்களே தவிர இன்பமுறவில்லை. ஏன்? இங்கே விடுதலையில்லையே; இந்தப் பிறவியிலிருந்து இன்னொரு பிறவிக்குத் தானே மாறுகிறார்கள். சென்னைச் சிறையிலிருந்து வேலூர் சிறைக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகிற கைதியைப்போலத்தான் வாடுகிறார்கள்; பயமும் பீதியும் உறுகிறார்கள்.

காரணம் என்ன? சென்னைச் சிறையில் சிலகாலம் இருந்ததினால் அந்தக் கைதிக்கு இந்தச் சிறையிலுள்ள காவலாளிகளைத் தெரியும். அந்தப் பழக்கத்தினால் அவர்கள் இவனை அதிகம் துன்புறுத்துவதில்லை. சிலசமயங்களில் துண்டுப் பீடியும் கொடுப்பார்கள், ஆனால் புது ஜெயில் வார்டர்கள் எப்படி இருப்பார்களோ? அவர்களோடு இவனுக்குப் பழக்கமில்லாததினால் 'அடிப்பார்களோ? உதைப்பார்களோ? பீடி பிடிக்கக்கூட அனுமதி மாறுப்பார்களோ?' என்று நினைக்கும்போது அவன் பீதி அடைகிறான்; சென்னைச் சிறையிலேயே இருந்து விடலாமே; நம்மை வேறு சிறைக்கு மாற்றுகிறார்களே என்று துயருறுகிறான்.

இரண்டு கைதிகளும் சென்னைச் சிறையிலிருந்து வெளியே வந்தாலுங்கூட ஒருவருக்கு மட்டும் விடுதலை. அவர் மகிழ்ச்சியாகக் காணப்படுகிறார். சிறையிலிருந்து வெளியேவருவது அவருக்கு மகிழ்ச்சியைத்தான் கொடுக்கிறது. ஆனால் மற்றவருக்கு விடுதலை இல்லை. சிறை மாற்றமேதான். ஆகையால் சிறையிலிருந்து

வெளிவருவது அவருக்கு மிகுந்த துன்பத்தைத்தான் கொடுக்கிறது.

இதைப்போலவே வாழ்க்கையில் ஞானிகளும், அஞ்ஞானிகளும் இறக்கிறார்கள் என்றாலும் இருவரும் மரணம் அடைந்தார்கள் என்று சொல்ல முடியுமா? ஞானிகளுக்கு மரணம் இல்லை. ஏனென்றால் அவர்களுக்கு மறுபிறப்பே கிடையாது. 'மரணம்' என்ற ஒன்றினால் அவர்கள் தங்களுக்குக் கர்ப்பந்தத்தினால் ஏற்பட்ட உடலைவிட்டுத் தங்களுக்குச் சொந்தமான வீடு எதுவோ - தங்களுக்கு உரிமையான வீடு எதுவோ அந்த வீட்டுக்குச் செல்லுகின்றார்கள். ஆகவேதான் சொந்தமான வீட்டுக்குச் செல்கின்ற அவர்கள் முன்னாலே இருக்கின்ற ஐம்புலன் குடிசையை விட்டுச் செல்வதை சந்தோஷத்தோடு வரவேற்கிறார்கள். அதிலே உண்மையான இன்பத்தையும் காண்கிறார்கள்.

ஆனால் அஞ்ஞானிகள் இறக்கிறார்கள்; இறந்து பிறக்கப் போகிறார்கள். அக்காயம் நீக்கி இனியொரு காயத்தில் புகப்போகிறார்கள். ஆகவே சென்னைச் சிறையிலிருந்து வேலூர் சிறைக்கு மாற்றப்பட்ட கைதி, அந்தச் சிறை எப்படி இருக்குமோ என்று அஞ்சுவதைப்போலவே அஞ்ஞானிகள் - திருவருட் பேற்றை நினைபவர்கள், இனி வரப்போகும் பிறவி எப்படி இருக்குமோ என அஞ்சுகின்றார்கள்; பீதி அடைகின்றார்கள். சென்னைச் சிறையிலேயே இருந்துவிடலாமே என்று எண்ணும் கைதியைப்போல 'இவ்வுடற்சிறையிலேயே இருந்துவிடலாமே; சாவுவந்துவிட்டதே' என்று துயருறுகிறார்கள்.

சென்னைக்கு வந்து பாருங்கள். உண்மையிலேயே, அழகு தொழுநோயராக, எத்தனை பேர்கள் தெருக்களிலே பிச்சை வாங்கிக் கொண்டு தவிக்கிறார்கள். அவர்கள் விரும்பினால் ஒரே நிமிஷத்தில் இறந்து போவதற்குச் சென்னையில் வசதியா இல்லை? மின்சார ரயில் வண்டிகள் நிமிஷத்திற்கு ஒன்றாகப் பறந்து கொண்டிருக்கிறதே. அலைமோதும் மாகடல்

‘ஓ’ வென்று இரைந்து கைகளை வீசிக் கூவி அழைக்கின்றதே. பணக்காரர்கள் வைத்திருக்கின்ற கார்கள்தாம் பூலோக யமன்களாகக் காட்சி அளிக்கின்றனவே. இவை எவற்றிலாவது தங்கள் உயிரைப் போக்கிக்கொள்ள அவர்கள் விரும்புகிறார்களா? இல்லையே. ஏன்? இறப்பைக்கண்டு அஞ்சுகின்றார்கள். பழகிப் போன உடலைவிட்டுப் பிரியப் பயப்படுகிறார்கள். இறந்தாலும் இனி நாம் எந்தமாதிரியான பிறவி எடுத்து வருந்தவேண்டி வருமோ என நடுங்குகின்றார்கள். சாவினால் இவர்களுக்குத் துன்பமே நிகழுகிறது.

ஆனால் ஞானிகளுக்கு - இறைவனின் திருவருட்பயன் பெற்றுக்கொண்டு நிற்பவர்களுக்கு உடம்பிலிருந்து உயிர்போவது இன்பத்திற்குக் காரணம்; துன்பத்திற்குக் காரணம் அல்ல. ஆகவே என்றைக்கு இந்த உடலில் இருந்து உயிர் நீங்கி இறைவன் திருவடி நிழலை அடையப்போகிறோம் என்று ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்கள்.

“விதிகாணும் உடம்பை விடா வினையேன்”

என்று அருணகிரிநாதர் பாடுகிறார்.

ஆகவே, பிறப்பு இறப்பு ஆகிய இரு துன்பங்களையும் நீக்க, பிறப்பு எடுத்த உடம்புகள் எல்லாம் இறக்கின்றபொழுது துன்பம் உருமல் இருக்கவும், இறந்தவுடன் திரும்பப் பிறக்காமல் இருக்கவும் ஈசன் திருவடியை நினையுங்கள் என்கிறார் திருமூலர்.

“இறக்கின்ற காலத்தும் ஈசனை உள்கும்”

இறந்தொழி காலத்தும் ஈசனை உள்கும் என்று உம்மைபோட்டுச் சொல்வதிலிருந்தே சாகிறபோதுமாத்திரம் இறைவனை நினையுங்கள் என்று சொன்னதாகப் பொருள்கொள்ளல் ஆகாது. நன்றாக வாழ்கின்ற காலத்தும் ஈசனை உள்குங்கள் என்று சொல்வதாகவே கொள்ளவேண்டும். இறக்கும்பொழுது ஈசனை நினைக்க வேண்டுமானால் - சாகின்ற காலத்தும் கடவுளைக் கருதுகின்ற மனநிலை நமக்கு

வேண்டுமானால் நன்றாக வாழுகின்ற காலத்தும் நாம் இறைவனை நினைந்துநினைந்து பழகியிருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அம்மனநிலை வரும். ஆத்மானுபவத்தோடு கூடிப் பழகியிருந்தால்தான் வரும். பழக்கமில்லாவிட்டால், சாகும் காலத்தில் சங்கரா சங்கரா என்று சொல்ல நினைத்தாலும் வருமா? வாராது.

நாமும் சாப்பிடுகின்றோம், குழந்தையும் தான் சாப்பிடுகின்றது. இலையிலே உணவை வைத்தால் நாம் கையினால் வாரி வாரி விழுங்குகின்றோம். ஆனால் ஒரு ஆறுமாதக் குழந்தை நம்மைப்போல் கையால் எடுத்துச்சாப்பிடுமா? கை வாய்க்கு எட்டாதே. மூடியிருக்கின்ற கையைக்கூட முதலில் விரிக்கத்தெரியாதே.

நாம் யார் எதுகேட்டாலும் ‘இல்லை இல்லை’ என்று கையைவிரிக்கிறோம். ஆனால் குழந்தை இறைவனைப் பற்றிக்கொண்டு கையைக்கூட விரிக்காமல் இருக்கிறது. தாய்தான் குழந்தையின் கைகளை விரித்து விரித்துப் பழக்கம் செய்கிறாள். வெள்ளிக்கிண்ணத்தில் உணவைப் பிசைத்துவைத்து. தானே எடுத்து உண்ணப் பழக்குகிறாள். அப்படிச் சிறு குழந்தையிலே பழக்கப்பட்ட நாம் எல்லோருமே இன்று வாரிவாரி நாமே எடுத்து உண்ணப் பழகிவிட்டோம். இப்படி எதுவாக இருந்தாலும் அது பழக்கத்தினால்தான் வரவேண்டும்.

இப்படி உணவை எடுத்துண்ணுவதற்கே பழக்கம் வேண்டியிருக்கிறது. நன்றாக வாழ்கின்ற காலத்திலே ‘சிவன்’ நாமத்தை நினைந்து நினைந்து பழக்கம் இருந்தால்தான் இறக்கும் காலத்தும் இறைவனைநினைக்க எண்ணம்வரும். நாம் வேலையிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பிறகு, அது தான் இந்தியாவிலுள்ள ஜனங்களின் சராசரி வயது ஐம்பத்தைந்து என்கின்றார்களே, அந்த சராசரி வயது ஐம்பத்தைந்துக்குப் பிறகு சைவசித்தாந்தம் பயின்று இறைவனை வழிபட ஆரம்பிக்கலாம் என்று ஒருவன் இருப்பானே யாகில் சாவு ஐம்பத்தைந்துக்குப் பிறகுதான் வரும் என்று என்ன நிச்சயம்? ஆகவே சாவு எப்பொழுது வந்தாலும் வரலாம் அல்லவா?

ஆகவே இப்பொழுதிருந்தே இறைவனை நாம் வந்தித்து வாழ்ந்தால் எம்னை ஜெயிக்கலாம்.

நல்ல அரனெறி உபதேசங்களைச் செய்யும் போது, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக என்ன என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை எடுத்துச் சொன்னால்தானே நமக்கெல்லாம் அவற்றைப் பின்பற்ற மலைப்பு ஏற்படாது; அச்சம் ஏற்படாது. இதோபதேசமாயிருந்தாலும் எல்லாவற்றையும் ஒரேயடியாகச்சொன்னால், 'அடேயப்பா இவற்றை எல்லாம் எப்படிப்பின்பற்ற முடியும்' என்றபயம் உண்டாகிவிடும்.

ஆகவேதான் திருமந்திர ஆசிரியர் முதலில், 'இறந்தொழி காலத்தும் ஈசனை உள்கும்' என்பதாக - இறக்கும்பொழுதும் கடவுளை நினைவுங்கள் என்று சொன்னார். அடுத்து,

செல்லும் அளவும் செலுத்துமின் சிந்தையை
வல்ல பரிசால் உரையின்கள் வாய்மையை
இல்லை எனினும் பெரிதுள்ள எம்இறை
நல்ல அரனெறி நாடுமுன் நீரே.

என்று கூறுகிறார்.

சாகின்றபொழுது இறைவனை நினைக்க வேண்டுமானால் நாம் வாழும்போதும் நினைந்து நினைந்து பழகினால்தான் வரும். அப்பழக்கமும் வெறும் நாவிலிருந்துவரும் பழக்கமாக இல்லாமல் உள்ளத்திலிருந்தே தொடங்கவேண்டும்.

மனத்துக்கண் மாசு இலனாக இருந்தால் தானே, வாழ்விலும் மாசு இல்லாதவனாக இருக்க முடியும். உடம்பிலுள்ள எல்லாக் கரணங்களுக்கும் மூல ஸ்விச் மனம். அவ்வவற்றுக்குரிய நல்லறங்களைப் புரிய வேண்டுமானால், மனமாகிற கரணத்தை அவ்வவ் வழியே நன்கு பண்படுத்தவேண்டும். இந்த நாட்டின் பண்பாடு எல்லாமே மனத்தைத் தானே தொடுகின்றது.

சின்னஞ்சிறு குழந்தைக்கு உபதேசம் செய்ய வந்த ஓளவையார், "அறம் செய்" என்று மாத்திரம் சொன்னாரா? இல்லையே. அறம் செய்ய வேண்டுமானால், அறம் செய்ய

மனம் பழகவேண்டமா? ஆகவே "அறம் செய விரும்பு" என்றுதானே சொல்லியிருக்கிறார். உயிருக்கு இன்பம் தருகின்ற அறத்தைச் செய்ய மனம் விரும்பிப் பழகிவிட்டால், பின் 'மறம்' செய்ய விரும்புமா? ஆகவே எதைச் செய்ய வேண்டுமானாலும், அதனைச் செய்ய வேண்டுமென்ற மனநிலையை உண்டு பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். அந்த நிலை உண்டானாலேயே அதனைச் செய்யவேண்டும் என்ற உரமும், உறுதியும் தானேயுண்டாகும். செயலிலும் வரும். ஆகவே சாகின்றபோதும் தலைவனை நாடவேண்டுமென்றால், வாழ்கின்ற போதே அவனை நாடவேண்டும் என்ற பெரும் வேட்கை மனத்தில் உண்டாகிவிடவேண்டும். அதனால் இறைவன்பால் "செல்லும் அளவும் செலுத்துமின் சிந்தையை" என்கின்றார் நமது திருமூலர்.

தினமும் நாம் எவ்வளவுநேரம் கடவுளைத் தியானிக்கவேண்டும்? நாம் தினமும் வழிபட வேண்டுமா? வாரத்திற்கு ஒரு நாள் வழிபட்டால் போதுமா? என்றெல்லாம் கேட்காது, வயிறு கொள்கின்ற அளவும் சாப்பிடுவதைப் போல், சிந்தை செல்லுமளவும் செலுத்துமின் என்கிறார்.

இறைவன்பால் சிந்தையை நிலைநிறுத்த நமக்கு எல்லாம் உறுதுணையாக இருப்பன மந்திரங்கள். நமக்கு எவ்வளவு வன்மை உண்டோ அவ்வளவுக்கும் அவற்றை ஜபிக்க வேண்டும்.

இறைவனது மெய்மை சேர்ந்த புகழை விரும்பினாிடத்து, மயக்கத்தைப்பற்றி வரும் நல்வினை, தீவினை ஆகிய இரண்டு வினைகளுமே அண்டாது.

"இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு"

என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

இறைவன் ஒருவனே மெய்யானவன். அவன் புகழே உண்மையானது. ஏனையோர் புகழ் எல்லாம் ஒருகாலத்தில் உண்மையானது

எனத் தோற்றினாலுங்கூட பிறிதொரு காலத் தில் பொய்யானதாகப் போய்விடக்கூடும்.

ஒரு பொருளை அழகாகச் செய்து விட்டால் அந்த அழகான பொருளைச் செய்தது இந்தக் கை என்று கை - உடம்பை புகழ்ந்து சொல்வார்கள். ஆனால் உலகிலுள்ள ஏனைய உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் புடைக்கின்ற, வண்ணம் மிக்க, வன்மைமிக்க திருக்கரங்களை உடைத்தான இறைவனைத்தவிர வேறு எந்தப் பொருள்கள் உண்மையில் புகழத்தக்கன? என்பதைச் சிந்திக்கவேண்டும். ஆகவேதான் மெய்ம்மையான இறைவனது திருவிளையாடல் களையெல்லாம் 'திருப்புகழ்' ஆகப் பாடுகிறார் அருணகிரிநாதர் !

“ பொன்னொய் மணியொய் போகமொய்
பூமிமேற் புகழ்தக்க பொருளே உன்னை
என்னொய் என்னொய் என்னின் அல்லால்
ஏழையேன் என்சொல்லி ஏத்துகேனே ”

என்று அப்பர்சுவாமிகள் பாடுகின்றார்.

பூமிமேல் புகழத்தக்க ஒரே பொருளாய் விளங்குகின்ற இறைவனை, தன்னால் எப்படி எல்லாம் புகழ முடியுமோ, அப்படி அப்படி எல்லாம் மனத்தில் உணர்ச்சி ததும்ப, அவன் உள்ளத்திலே உணர்த்துகின்ற வண்ணமெல்லாம் வாழ்த்திச், சிந்தை செல்லும் அளவும் இறைஞ்ச வேண்டும்.

“ யாம் ஓதிய கல்வியும் எம் அறிவும்
தாமே பெற வேலவர் தந்ததனால்
பூமேல் மயல் போய் அற மெய்ப்புணர்வீர்
நாமேல் நடவீர் நடவீர் இனியே ”

என்றும்,

“ அருணதள பாத பத்மம் அது நிதமுமே துதிக்க
அரிய தமிழ் தான் அளித்த மயில் வீரா ”

என்றும் அருணகிரிநாதரைப் போல் நாமும் பாடவேண்டும்.

என்னென்ன வல்லமை நமக்கு உண்டோ, அந்தந்த வல்லமையினால் இறைவனை இறைஞ்ச

வேண்டும். அப்பொழுதுதான் கவித்துவம் பெற்றதின் பயன் பூர்ணமாகக் கிடைக்கும்.

ஒரு புலவர் மிக அழகாகக் கவிதைகள் இயற்றினார். தம் வாழ்நாள் எல்லாம் பற்பல மக்களின்மீது புகழினையும் பொருளினையும் வேண்டிக்கவிதைகள் புனைந்து குவித்தவண்ண மிருந்தார். இருந்தாலும் அவரது மனத்திலே அமைதி பிறக்கவில்லை. சாந்தி குடிகொள்ள வில்லை. அவரது வாழ்விலே திருப்தியை ஏற்படுத்தும் அளவு ஊதியம் கிடைக்கவில்லை.

ஒருநாள் ஏதோ அகஸ்மாத்தாகப் பழனி ஆண்டவன் சந்திக்கு எதிரேபோய் நின்றார். இத்துணை நாளும் அவர் உள்ளத்திலே ஏற்படாத ஓர் அமைதி அன்று வந்தது. அந்த அமைதியில்,

“ ஏட்டுக் கணக்கும் எழுத்தாணி தேய்ந்ததும்
யாங்கள் விறற்
பாட்டுக் கணக்கும் பயன் தரலாம் என்று
பாடிச் சென்ற
வீட்டுக் கணக்கும் தொகை பார்க்கில்
கார்க்கடல் வெண்மணலைக்
காட்டிக் கணக்கிடலாமே!
பழனிக் குருபரனே ”

என்று பாடுகின்றார்.

ஆகவே எத்துணை வன்மை நமக்கு உண்டோ, அத்துணையாலும் நாம் சொல்ல வேண்டுமாம். “ வாய்மையை வல்ல பரிசால் உரைமின்கள் ” என்கிறார் திருமூலர்.

கடவுள் இல்லை என்று கூறுவோர்கள் இன்றுமட்டும் இருப்பதாக நினைக்கின்றோம். அந்தக்காலத்திலுங்கூட ‘இல்லை இல்லை’ என்று சொல்பவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். ‘உண்டு’ என்ற ஒரு சொல்லே ‘இல்லை’ என்ற சொல் இருந்திருந்தது என்பதைக் காட்டுகின்றது. ஆகவேதான்,

“ இல்லை எனினும் பெரிதுளன் எம்இறை
நல்ல அரனெறி நாடுமின் நீரே ”

என்கிறார் திருமூலர்.

அறிவினால் உயர்ந்தவர்கள் - அனுபவத்தினால் உணர்ந்தவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள் "இல்லை எனினும் எம் இறை பெரிது உளன்" என்று. உங்கட்கு எந்தெந்த வகையிலெல்லாம் திறமை உண்டோ, அந்தந்த வகைகளிலெல்லாம் அவ் இறையின் வண்மையை வாழ்நாள் எல்லாம் புகழுங்கள். அப்படிப் புகழ்ந்து வாழ்ந்தால் இறக்கின்றகாலத்தும் அவனது திருவருள் கிடைக்கும். சாகுங்காலத்திலும் அவனை உள்குங்கள்.

“இக்காயம் நீக்கி இனி ஒரு காயத்தில்
புக்குப் பிறவாமல் போம்வழி தேடுமின்”

என்று, இதோபதேசம் முற்பகுதி பதினாறு பாடல்களால் சொல்லிமுடிக்கிறார் திருமந்திர ஆசிரியர். பிற்பகுதியில்,

“சிவனை வழிபட்டார் எண்ணினி தேவர்
அவனை வழிபட்டங் காமாறென் றில்லை
அவனை வழிபட்டங் காமாறு காட்டும்
குருவை வழிபடின் கூடலும் ஆமே”

என்பதாகப் பாடுகின்றார்.

இறைவன் தேவலோகத்திலே மகாதேவனாக இருக்கிறான். தேவர்களுக்கு நடுவில்வந்து வீற்றிருக்கிறான். நமக்குத் தேவர்களைப்போல் அவ்வளவு எளிதில் சாணித்தியம் கிடைப்பது இல்லை. திருவடிகழலில் வீழ்ந்து வீழ்ந்து நெடுநாள்செய்த புண்ணியவசத்தால் அவனது திருவருவைக் காணப்பெற்றவர், நம்மில் எங்கோ சிலர்தான் இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் தேவர்கள்நாட்டில் மகாதேவனாக இறைவன் எழுந்தருளி இருக்கிறான். அப்படி எழுந்தருளி இருந்துங்கூட முத்தி அவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. ஏனென்றால் அவரைச் சுற்றி நிற்கின்ற தேவர்களெல்லாரும் உளம் உருகி முத்திரெறி விரும்பிக் கேட்பதில்லை.

இந்திரன் தன்பதவி நீடித்திருக்கவேண்டும் என்று அவரை வேண்டி இறைஞ்சுகின்றான். அக்கினி தன்பதவி தன்னைவிட்டுப் போகக் கூடாதே என்று கெஞ்சிக்கேட்டு நிற்கிறான்.

இப்படியே எல்லாதேவர்களும் தங்கள் தங்கள் பதவிகளைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவே தொழுது நிற்கின்றார்கள். ஆனால் யாரும் தங்களுக்கு மோட்சம் வேண்டும்; தங்களுக்கு முத்திவேண்டும் என்று உளம் கசிந்துருகிக் கேட்டு நிற்பதாகத்தெரியவில்லை. ஆகவேதான் இறைவனை வழிபட்டும் அவர்களுக்கு அங்கு ஆமாறு ஒன்றும் இல்லை. மாணிக்கவாசகர் சொல்லுகிறார் “தேவரும் அறியாச் சிவனை! நான்முகன் முதலா வானவர் எல்லாம் வழுத்தியும் காணா உன் மலரடி இணைகள்” என்பதாக. இறைவன் தேவர்கள் மத்தியிலே தான் வாழ்கிறான் என்றாலும் அவர்களுக்கு அவனால் அங்கு ஆமாறு ஒன்றும் இல்லை.

காவிரி இருக்கிறது என்றால் காவிரியின் நீரை நாம் குளிப்பதற்கு உபயோகிக்கலாம். நீர்வேட்கையைத் தீர்த்துக்கொள்ளுவதற்கும், எருமையைக் குளிப்பாட்டுவதற்கும், துணியைத் துவைப்பதற்கும் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளலாம். இருந்தாலும் அவற்றால் நாம் முழுப்பயன் பெற்றவர்களாக ஆகமுடியுமா? கால்வாய் வெட்டி, அதன் வாயிலாக நீரை நிலத்தில் பாய்ச்சிப் பயிர் செய்தோமானால் அப்பொழுதுதான் அதனை முற்றும் பயன்படுத்தியதாக ஆகும்.

“துப்பார்க்குத் துப்பாய் துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத்
துப்பாயதுஉம் மழை”

என்பதுபோல, காவிரியாற்றுநீரால் உணவைப் பெருக்கி, எல்லோருக்கும் உணவையும் நாம் அளிக்கலாம்.

அதுபோல இறைவன் தேவர்கள் மத்தியிலேயே இருந்தாலுங்கூட அவர்கள் அவனை முற்றிலும் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை; தங்கள் தங்கள் பதவியையே காப்பாற்றிக் கொள்ள அவனைத் தொழுது நிற்கின்றார்கள். இறைவனைக் கண்ணாலே காண்பதைத் தவிர, பெறுகின்ற இன்பம் வேறு ஒன்றுமே கிடை யாது. தொழிலில் சிறிது தவறினாலும் இந்தப் பூவுலகில் அவர்கள் பிறக்கத்தான் வேண்டும். இந்த நிலை அல்லாது முத்திரிலே வேண்டும் என்றால் என்னசெய்யவேண்டும்?

காவிரியில் நிரம்ப வெள்ளம் வருகின்றது. இரு கரைகளையும் தொட்டுக்கொண்டு குமிழிட்டுச் செல்கின்றது நீர். கரைக்கு அருகிலேயே ஓர் வயல் இருக்கின்றது. அந்த வயலில் பயிர்செய்ய நீர் மிகவும் தேவைதான். அதற்காக அப்படியே ஆற்றினது கரையை உடைத்துப் பாசனம் செய்துவிட முடியுமா? கரையை உடைத்துவிட்டால் என்ன ஆகும்? ஆற்றநீர் 'குபுகுபு' என்று வயலிலே பாயும். அதனைச் சுற்றியுள்ள எல்லா வயல்களிலுமே பாயும்; அத்தோடு நின்று விடுமா? எங்கும் ஒரே வெள்ளக் காடாகிவிடாதா? ஆற்று மணலெல்லாம் அடித்துச் செல்லப்பட்டுவிடும்; வயற்காடெல்லாம் ஒரே மணல்மேடாக ஆகி விடாதா? காவிரியும் இல்லை; வயலும் இல்லை. நீரை எடுத்துப் பயிர் செய்ய நினைத்தோமே தவிர, நம்மால் பயிர்செய்யத்தான் முடிந்ததா? ஆகவே வயலுக்குப் பக்கத்தில்தான் ஆறு ஓடுகிறது என்றாலும் - வயலுக்குப் பக்கத்தில் தான் ஒரு பெரிய ஏரி இருக்கிறது என்றாலும் அதனால் என்ன பயன்? தேவர்களுக்குப் பக்கத்தில்தான் நம் மகாதேவன் எழுந்தருளி இருக்கிறான் என்றாலும் அவர்களுக்கு என்ன பயன்? ஒன்றும் இல்லை.

வயலுக்குப் பக்கத்திலே ஆறு ஓடுகிறது ஏரி இருக்கிறது என்றால் - வயலுக்கு அவற்றின் நீரால் பயன் ஏற்படவேண்டும் என்றால் என்ன செய்ய வேண்டும்? முறைப்படி மதகு கட்டி, அந்த மதகின்வழியே நீரைக் கால்வாய்க்குக் கொணர்ந்து, வயலுக்கு மடை கட்டி, பருவம் பார்த்துப் பாய்ச்சினால் அந்த வயல் நன்றாக விளையும். நீரைப் பயன்படுத்தியதாகவும் ஆகும். அதேபோல் இறைவன் திருவடிப்பேற்றை அடையவேண்டும் என்றால் இறைவனை வழிபட்டு, நமக்கெல்லாம் இங்கு ஆமாறு காட்டுகின்ற குருவையும் வழிபட வேண்டும்.

வயலுக்கு ஆற்று நீர் பயன்பட வேண்டுமானால் அது முறைப்படி வாய்க்காலின்வழியோடிப் பாய்ந்தாக வேண்டுமாப்போல, நம் இறைவன் திருவருள் நமக்கெல்லாம் சித்திக்க

வேண்டுமாயின் ஸ்ரீ - ல- ஸ்ரீ மகாசந்ரிதானம் அவர்களின் மூலமாகத்தான் முறைப்படி அது வந்தாகவேண்டும்.

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் என்று சொல்வார்கள். அவர்களில் எத்தனையோபேர் திரும்பிப் பூலோகத்தில் பிறந்திருக்கிறார்கள். அவர்களின் தொகை எண்ணில் அடங்காது. இப்படி எண்ணில் அடங்காத தேவர்கள் எல்லாருமே சிவனைத் தம்முடைய மத்தியிலே யிருத்தி வழிபடுகிறார்கள் என்றாலும் அவர்களுக்கு இறைவனால் உதவி இல்லை.

ஆனால் காவிரிநீர் வாய்க்காலின் வழியாக வயலுக்குச் சிறிதளவே பாயினும் வயல் பயன் உறுமாப்போல, இறைவன்பால் கலந்து அன்பாகி, கசிந்து உள் உருகும் ஞானிகளாகிய குருமூர்த்திகளின் திருவடிகளே சரண் என்று அடைந்தவர்கள், இறைவனது திருவருட் பேற்றைச் சுலபமாக அடைந்துவிட முடியும். அருள்நெறியில் கூடவும் முடியும்.

“சிவனை வழிபட்டார் எண்ணிலி தேவர்
அவனை வழிபட்டங் காமாறென் றில்லை
அவனை வழிபட்டங் காமாறு காட்டும்
குருவை வழிபடின் கூடலும் ஆமே”

என்று கூறுகின்றார் திருமூலர். இப்படியாக மக்களுக்கு இதோபதேசம் செய்கின்ற பாடல்களாக மூவாயிரம் பாடல்கள் திருமந்திரத்தில் இருக்கின்றன. அவற்றில் உள்ள ஒரு அடிதான் “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்பது. இதனைச் சிவன்கோயில்புகாத செந்தமிழர்களுங்கூடச் சொல்லுவார்கள். சமயத் தைப்பற்றி நினைக்காதவர்களுங்கூடச் சொல்வார்கள். அரசியல் மேடைகளிலுங்கூட இவ்வடி அடிபடுகின்றது. ஆனால் அடுத்தாற்போல இருக்கின்ற அடிகளைச் சொல்ல அவர்கள் மறந்துவிடுகிறார்கள் அல்ல; மறைத்து விடுகிறார்கள்.

“ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமனில்லை நாணமே”

என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது.

பிறப்பு இறப்பு ஆகிய துன்பங்கள் உரு வண்ணம், உடம்பு எடுத்த மக்கள் சாவை நினைந்து, சாவினால் ஏற்படும் துன்பத்தைத் தவிர்க்கவும், செத்தபின் மறுபடியும் பிறப்பு எடுக்காமலிருக்கவும் இதுதான் வழி எனச் சொல்வதே இதோபதேசம்.

இறைவன் திருவருள் நெறியில் சென்று அவனுடைய உயர்ந்த அருளைச் சிந்தித்து, சிந்தை செல்கின்ற அளவும் வாக்கினால் அவன் புகழ்பாடி, நல்ல அவ்வரனெறியில் வாழ்ந்தால், இறக்கின்றபொழுது அவன் நினைப்பு வரும். சிறந்த சிவநெறியை இறந்தொழி காலத்தும் உள்கி, சிந்தை செய்தால் யமபயமில்லை. யமனை

ஜெயிக்கலாம். இறப்பின் துன்பமும் உண்டா காது. மறுபடி பிறக்கும் துன்பமும் இன்றித் திருவருட்பேற்றைப் பெற்று முத்திநிலையை எய்தலாம்.

ஆகவே இறைவன் திருவருட்பேற்றைச் சலபமாக அடைந்திட 'அவனை வழிபட்டு இங்கு ஆமாறு காட்டும் குருவையும் வழி படுங்கள்' என்பதாக இருபது பாடல்களிலே இதோபதேசம் செய்கிறார் திருமந்திர ஆசிரியர். அவர் வாக்குப்படி குருமகாசந்நிதானத்தின் திருவடிக்க் கமலங்களைப்பற்றி இறைவன் திரு வடிப்பேற்றைப்பெற்று உய்வோமாக என்ற அளவில் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

“கூடியும் நின்றும் தொழுதுஎம் இறைவனைப் °
பாடியுளே நின்று பாதம் பணிமின்கள்
ஆடியுளே நின்று அறிவுசெய் வார்கட்கு
நீடிய ஈற்றுப் பசுவது வாகுமே.”

“ஏறுடை யாய்இறைவா எம்பிரான் என்று
நீறிடு வார்அடி யார்நிகழ் தேவர்கள்
ஆறணி செஞ்சடை அண்ணல் திருவடி
வேறணி வார்க்கு வினைஇல்லை தானே.”

எட்டாந்தந்திரம் :

‘சோதனை’

டாக்டர் திரு. டி. எம். பி. மகாதேவன் அவர்கள் M. A., Ph. D.

தத்துவத்துறைத் தலைவர், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

மிகப்பெரிய தமிழ் அறிஞர் கூட்டத்தின் நடுவே என்னையும் புகுத்தி, எங்கும் பொங்கித் ததும்பி கரைபுரண்டு ஓடும் சிவானந்த வெள்ளத்திலே, ‘நீயும் சிறிது பருகுவாய்’ என்று அழைத்த ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ ‘குருமகாசந்நிதானம்’ அவர்களுக்கு என்னுடைய வணக்கம்.

ஐக்கிய நாடுகளில், ‘கலைக்கழகம்’ என்று சொல்லப்படுகின்றதான ஸ்தாபனத்திலிருந்து சமீபத்தில் ஒரு விசாரணை வந்தது. அந்த விசாரணையின் நோக்கம் என்னவென்று கேட்டால், இப்பொழுது எங்குபார்த்தாலும் விஞ்ஞானம் வளர்ந்துகொண்டே வருகின்றது, இயந்திர சாதனங்கள் அபிவிருத்தி அடைந்து வருகின்றன. அப்படியிருக்கும்போது மனிதர்களுக்குத் தத்துவங்களையெல்லாம் மதிக்க உணர்ச்சி இனி இருக்குமா? இருக்காதா? நாஸ்திகர்களாக ஜனங்கள் மாறிவிடுவார்களா? முக்கியமாகக் கீழை நாடுகளில் இந்தியாவில் கடவுள்பால் பற்று இல்லாமல் போகுமா? என்பது அந்த விசாரணையின் நோக்கம்.

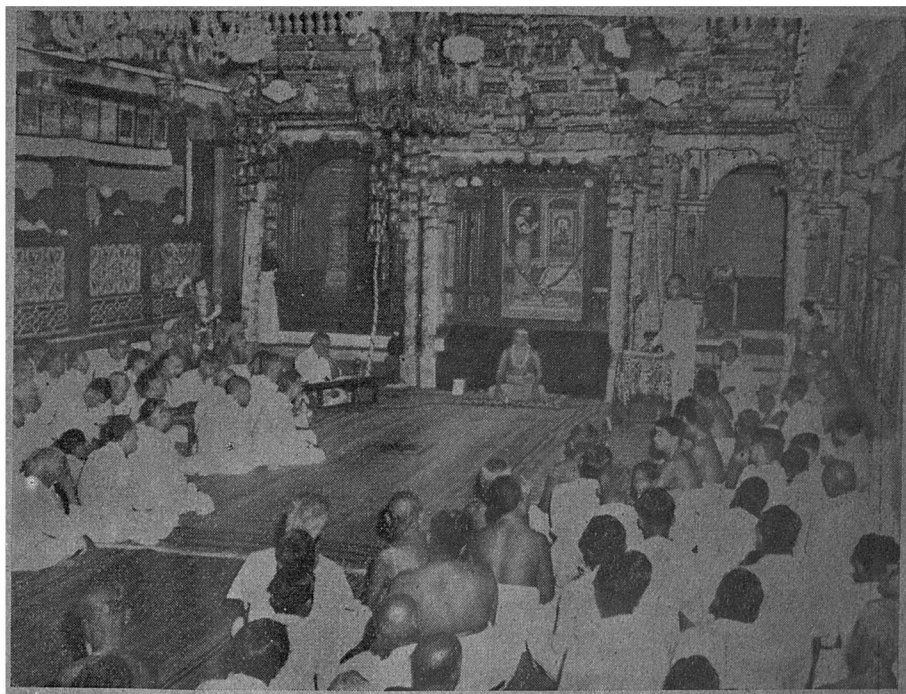
அநேக மேனாட்டு நண்பர்களும், சந்தேகத்துடன் கேட்கின்றார்கள். நம் இந்தியாவிலே மேனாட்டுக் கலாசாரம் பரவி வருகின்றது; அநேக உற்பத்திச் சாலைகள் நிர்மாணிக்கப்படுகின்றன; வெளிதேசங்களிலிருந்து பல புதுக் கருத்துக்கள் வந்து புகுந்துவிட்டன; இனி இந்தியாவின் கதி என்ன? சமயப்பற்று இருக்குமா? வேத வேதாக்கங்களிடத்திலே ஜனங்களுக்குச் சிரத்தை இருக்குமா? என்று.

இந்த விசாரணைக்கும், சந்தேகத்திற்கும் நாம் பதில் காணவேண்டுமானால் இப்பேர்ப்பட்ட திருமடங்களுக்குத்தான் வரவேண்டும். இந்தியர்கள் ஒவ்வொருவருமே சாமானிய ஜனங்கள். ஏனைய ஜனங்களைப்போலத்தான் நன்றாக உண்ணவேண்டும்; நன்றாக உடுக்க

வேண்டும் என்று ஆசை வைத்திருக்கின்றனர். அதேபோல், இந்தியர்கள் மாத்திரமே சமயப் பற்று உடையவர்கள், ஏனைய நாட்டவர்கள் எல்லாம் நாஸ்திகர்கள் என்று நாம் நம்புவதற்கு இடம் இல்லை.

ஆனாலும் இந்தியநாடு செய்த பாக்கியம் என்ன என்று கேட்டால், தொன்றுதொட்டு எப்பொழுதுமே இந்தநாட்டிலே மஹான்கள் அவதரித்திருக்கின்றார்கள். அவர்களுடைய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நாம்; அவர்களாலேயே அனுக்கிரகிக்கப்படுகிறவர்கள் நாம். இன்னும் நம்மோடு பல மஹான்கள் இருந்து வருகிறார்கள். அதனாலேயே நமது நாட்டைப் புனிதநாடு என்று கருதுகின்றோம். அப்பேர்ப்பட்ட மஹான்கள் - இதுபோன்ற திருமடாலயங்கள் இருக்கின்றவரையில் நம்முடைய மதத்திற்கோ, சமயத்திற்கோ ஹானி வரவே வராது என்று நிச்சயமாகக் கூறலாம். ஆகையால்தான் நான் இங்கு வந்திருப்பது மிகவும் சந்தோஷத்தை எனக்கு அளிக்கிறது. வெகு நாட்களாகவே திருமூலர் தவம்புரிந்து, ஞான உபதேசம்செய்த தலத்தைத்தரிசிக்கவேண்டும் என்ற அவா எனக்கும் உண்டு. என்னுடைய நண்பர்கள், தமிழ்ப்புலவர்கள் ஆகியோரை நான் அநேகமுறை கேட்டுக்கொண்டதும் உண்டு; திருமூலரின் திருமந்திரத்தை விளக்கி, நீங்கள் ஒரு நல்ல நூல் எழுதினால் நன்றாக இருக்கும் என்று. இந்த இரண்டு அவாக்களையும் பூர்த்திசெய்வதற்காகவே என்னைத் திருவுள்ளம் இங்கு அழைத்துவந்தது என்று நினைக்கிறேன்.

திருமந்திரம் மிகவும் ஆழ்ந்த தத்துவங்களைப் போதிக்கிற ஒரு பெரிய அருள் நூல். இதனுடைய ஒருபாட்டின் ஒருபதத்தைக் கூட அர்த்தம் செய்து கொள்வதற்குத் தன் னால் இயலவில்லை என்று தலைவர் அவர்கள்

மூன்றாமநாள விழாவில் திரு T M P மகாதேவன பேசுகிறார்

கூறினார்கள். தமிழ்மகாசமுத்திரத்தில் நன்றாக நீந்தும் வல்லமை வாய்ந்த தலைவர் அவர்களே இவ்வாறு கூறினானால் நான் என்ன சொல்வது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அதுவும் எட்டாவது தந்திரத்தின் இறுதிப்பாகமாக இருக்கின்ற "சோதனை" என்ற பகுதியைப் பற்றி நான் கூற வேண்டும் என்று எனக்குப் பணி ஏற்பட்டிருப்பதும் ஒருசோதனையாகவே இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.

'சோதனை' என்ற சொல்லை நினைக்கின்ற போது ஏழு வருஷங்களுக்கு முன்னாலே நடந்த ஒரு சம்பவம் எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. ஆங்கிலத்திலே 'செக்' என்ற சொல்லானது அனைவருக்கும் தெரிந்திருக்கும். 'செக்' என்றால் தடுப்பது, இடையூறு செய்வது, பரீட்சிப்பது, சோதனையிடுவது என்றெல்லாம் பொருள். நான் இங்கிலாந்திலிருந்து விமான மூலமாக அமெரிக்காசென்று இறங்கினேன். விமானநிலையத்திற்கு என்னை அழைப்பதற்காக இரண்டு அமெரிக்க நண்பர்கள் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் என்னை அழைத்துக்கொண்டு சமீபத்திலே இருந்த ஒரு சிறுநண்டிச் சாலையுக்கு இட்டுச் சென்றார்கள். அங்குப் போனவுடனேயே "உங்கள் பெட்டியைச் செக் செய்யலாமா?" என்று கேட்டார்கள்.

எனக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. நான் அவர்களை நண்பர்கள் என்று எண்ணினேன். கஸ்டம் ஆபீஸையும் ஏற்கனவே தாண்டி வந்தாய் விட்டது. பெட்டிகளை இங்கே 'செக்' செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்களே எதற்காக என்று எண்ணினேன்.

நான் இப்படியாகத் தயங்குவதைக்கண்ட அவர்கள், தாங்களாகவே என் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டுபோய் அந்தச் சிறுநண்டிச் சாலையின் ஒருமூலையில் அதனைப் பத்திரப் படுத்திவைத்தார்கள். அப்புறந்தான் எனக்குப் புரிந்தது அமெரிக்காவில் 'செக்' என்றால் பத்திரப்படுத்தி வைப்பது என்பதாக.

அதுபோலவே சாதாரணமாகச் 'சோதனை' என்று நாம் சொல்லும்போது சோதிக்கலாம்

ஒருவன் எவ்வாறு இருக்கிறான் என்று, பார்க்கலாம் அவனுடையசக்தி எப்படி இருக்கிறது என்று என்பதாக 'examination' என்ற அர்த்தத்தில்தான் உபயோகம் செய்கிறோம்.

ஆனால் தத்துவபரிபாஷையில் சோதனை என்பது நம்முடைய பரம புருஷார்த்தமாய் இருக்கின்ற மோட்சத்தை அடைவதற்கு வழி என்றே பொருள்படும். சோதிக்காவிட்டால் அதாவது விசாரம்செய்யாவிட்டால் தத்துவம் விளங்காது; தத்துவஞானம் உதயம் ஆகாவிட்டால் வீடுபெற முடியாது. ஆகையால் அந்த வழியிலே நாம் சென்றால் பரமானந்தம் பெறலாம் என்று காட்டியிருக்கிறார்கள். 'விசார மார்க்கத்தில்' நாம் செல்லவேண்டும்; சோதனை செய்யவேண்டும்; நாம் சோதனை செய்யாவிட்டால் பரம்பொருளைக் காணமுடியாது; அடையவும் முடியாது.

ஆகையால் சோதனை என்ற சொல்லானது நம்முடைய சாஸ்திரங்களிலே மிகவும் முக்கியமான ஸ்தானத்தைப் பெற்றிருக்கின்றது. இந்தச் 'சோதனை' என்ற மார்க்கம் இருக்கிற படியினாலேதான் நம்நாட்டில் சமயத்திற்கும் தத்துவத்திற்கும் விரோதமே ஏற்பட்டது கிடையாது.

ஆங்கிலத்தில் சமயத்தை faith என்றும், தத்துவத்தை philosophy என்றும் சொல்வார்கள். மேனாடுகளிலே சமயமும், தத்துவமும் ஒன்று சேராது. வெவ்வேறாக வளர்ந்துவந்திருக்கின்றன. தத்துவசாஸ்திர சமயத்தைப் பற்றிப் பேசமாட்டான்; சமயவாதி தத்துவத்தைக்கண்டு பயப்படுவான். இதுதான் மேனாடுகளிலே நாம் இப்பொழுது காணும் முறையாகும்.

ஆனால் நம் நாட்டிலே சமயம், தத்துவம் ஆகிய இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்தே வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. உதாரணமாக நாம் சமயத்திற்கு - தத்துவத்திற்கு வழங்கும் பெயரைக் கவனித்தாலேயே விளங்கும்.

சமயத்தை 'மதம்' என்று நாம் அழைக்கின்றோம். 'மதம்' என்றால் புத்தியினாலே தீர விசாரித்துத் தெளிவது என்று பொருள். 'மந்திரம்' என்ற சொல்லுக்கும் 'மதம்' என்ற சொல்லுக்கும் ஒரே ஒரு எழுத்துதான் பேதம். சமஸ்கிருதத்தில் 'மந்திரம்' என்றால் தியானத்தினாலே - புத்தியின் கூர்மையினாலே - யூகத்தினாலே விசாரித்துத் தெளிந்து சொல்லப்படுகிறது என்று பொருள். •

சமயம் என்பது மூடநம்பிக்கை அல்ல. கண்மூடித்தனமாக ஏதோ சில கருத்துக்களை வாங்கிக்கொள்வது என்ற பொருளும் அல்ல. 'மதம்' என்றால் புத்தியினாலே - சுத்த மனத்தாலே விசாரித்துத் தெளிந்து, பின் தெரிந்து கொள்ளப்படுகிறது என்று பொருள்.

அதுபோலவே சாட்சாத்காரம், தரிசனம் என்ற பெயர் நம் மக்களிடத்திலே வழங்கி வருகிறது. தரிசனம் என்றால் நேரான அனுபவம். தத்துவ விசாரணையானது அறையில் உட்கார்ந்துகொண்டு விஞ்ஞானிகள் எவ்வாறு தங்களுடைய மனத்தினாலே விசாரித்து, கருத்துக்களை வெளியிடுகின்றார்களோ, அது போல் செய்யக்கூடிய காரியம் அல்ல. தத்துவத்தின் கடைசி முடிவு எது என்று கேட்டால், உணர்ந்த தத்துவத்தைத் தானே அனுபவிப்பதுதான். மதத்தின் எல்லை எதுவோ அதுவே தத்துவத்தின் நோக்கமும் என்று தரிசனம் என்ற பதம் காட்டுகிறது.

மந்திரத்தை எவர் தெரிசிக்கிறார்களோ, அவர்களைத்தான் மகரிஷிகள் என்று நாம் கூறுவது உண்டு. திருமூலர் மந்திரங்களைத் தெரிசித்தவர். ஆனபடியினாலே அவர் ஒரு மகரிஷியாக விளங்கினார். ஆகையால் மதமோ அல்லது சமயமோ, தத்துவமோ அல்லது தரிசனமோ ஒன்று சேர்ந்தே நம் நாட்டிலே இதுவரையில் விளங்கி வந்திருக்கின்றன. ஆகையால்தான் சோதனை என்பதே விசாரம் என்பதற்கும் மதத்திற்கும் வழி. தத்துவத்திற்கும் வழி அதுவேதான்.

இந்தச் சோதனையானது எப்படி அமைய வேண்டும்? இந்த விசாரம் எவ்வாறு நடத்தப்படவேண்டும்? எவ்வாறு வெளியிலுள்ள பொருள்களை நாம் ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்கின்றோமோ அதுபோல இந்தத் தத்துவத்தை ஆராய்ந்து அறிய முடியாது. வெளிப்பொருளை அறியவேண்டுமானால் இந்திரியங்களுடைய உதவியைக்கொண்டு நாம் அறியவேண்டும். வெளிக்கரணங்களின் உதவியினாலே இந்திரியங்கள் செயல்படுகின்றன. வெளி இந்திரியங்களால் நாம் ஆராய்ந்து அறியும் பொருள்கள் எல்லாம் நாசத்தை அடையக் கூடியவை. இன்று தோன்றி நாளைக்கு மறைவன. இது உண்மை ஆகாது; தத்துவமும் ஆகாது. பகிர் முக திருஷ்டி; வெளியிலே செல்லும் நோக்கம். இந்த நோக்கத்தினாலே நாம் பரம்பொருளைக் காணமுடியாது.

ஆத்மசோதனையானது இதைக் காட்டிலும் வேறு. சாமான்யமாக நமக்கு வெளிப்பார்வைதான் இருக்கின்றது. இந்திரியங்கள் வாயிலாக விஷயங்களை நாம் அறிந்து அனுபவிக்கிறோம். ஆனால் இது அஞ்ஞானத்தினது செயல்.

எவன் வீரன்? எவன் வித்துவான்? என்று கேள்வி கேட்டால் எவன் ஒருவன் இந்திரியங்களின் வெளிப்போக்கை அடக்கி உள்முகப்படுத்துகிறானோ - அந்தார்திருஷ்டியை அடைகிறானோ அவனேதான் வீரன்; அவனேதான் வித்துவான். அவனால்தான் தத்துவசோதனையைச் செய்யமுடியும். அவன்தான் உண்மையான ஞானத்தைப்பெறச் சக்திவாய்ந்தவன் என சகல வேதசாஸ்திரங்களும் கூறுகின்றன.

இதைத்தான் திருமூலர் "சிந்தை திருத்த தல்" என்று கூறுகின்றார். சிந்தை திருத்த வேண்டும் என்றால் வெளியிலே செல்லும் மனத்தினை அடக்கி உள்முகமாக ஆக்க வேண்டும். இதுவே சிந்திக்கத் தற்பரமாகும்.

இதே கருத்தை, கடோபரிஷத் மந்திரம் ஒன்று கூறுகிறது :

पराञ्चि खानि व्यवृणत्स्वयं भूस्तस्मात्पराङ् पश्यति
नान्तरात्मन् । कश्चिद्द्वीरः प्रत्यगात्मानमैक्षद्वृत्तचक्षु
रमृतत्वमिच्छन् ॥

ஈஸ்வரன் நம்மை எவ்வாறு சிருஷ்டி செய்திருக்கின்றார் என்றால் வெளிப்பார்வை உடைய இந்திரியங்களை உடையோர்களாகச் சிருஷ்டித்திருக்கிறார். ஆகையால் நாம் நம் முடைய மனத்தை இந்திரியங்கள் வாயிலாக வெளிப்புறத்தே ஓட்டி, வெளியில் இருக்கும் விஷயங்களை அனுபவிக்கின்றோம். ஆனால் எவன் ஒருவன் இந்திரியங்களின் பார்வையை உள்முகமாகச் செலுத்துகின்றானோ அவன் ஒருவனைத்தான் தீரன் என்று சொல்லலாம். அவனைத்தான் வீரன் என்றும் அழைக்கலாம். அவன் ஆத்மீக திருஷ்டியை அடைகிறான். கண்ணை உள்ளே திருப்புகிறான். தன்னுள்ளேயே சுயம் ஜோதியாய் விளங்குகின்ற பரம் பொருளைக் காண்கிறான்.

இந்தத் தன்மையை நாம் சோதனை மார்க்கத்தின் மூலம்தான் அடையலாம். இப்பேர்ப்பட்ட சோதனைமார்க்கத்தின்மூலம் நாம் நம் முன்னாலே காணுகின்ற பிறும்மாண்டத்தை மாத்திரம் அல்லாமல் நம் உள்ளே இருக்கும் தத்துவங்களையும் விசாரித்து அறிந்துகொள்ளலாம். இதைத்தான் திருமூலர், 'என்னைச் சோதிக்கும்போதே என்னுள் சோதியைக் கண்டேன்' என்கிறார்.

இந்த நாட்களிலே எந்தக்காரணத்தினாலே ஜனங்கள் அவஸ்தைப்படுகிறார்கள்? இன்ன லுறுகிறார்கள்? எவ்வளவோ சுகசாதனங்களை யெல்லாம் உடைய பணக்காரர்களுங்கூட ஏன் துக்கத்தை அநுபவிக்கிறார்கள்? துக்கம் எதனால் அபரிமிதமாகப் பெருகிக்கொண்டிருக்கின்றது? காரணம் நாம் நம்மையெல்லாம் நன்குசோதித்து அறிந்து கொள்ளவில்லை. நாம் சோதிப்பதை மறந்துவிட்டோம். தன்னைத் தானே விசாரித்து வருகின்ற தன்மையைக் கைவிட்டுவிட்டோம். அதனாலேயே எல்லா விதமான துன்பத்தையும் அடைகிறோம்.

இக்கால மக்கள் பல கலைகளையும் கற்க இச்சைப்படுகிறார்கள். ஆனால் கலைகளுக்கு எல்லாம் கலையாக விளங்கும் ஆத்ம வித்தை யைக் கற்க வழிதோன்றாமல் இருக்கிறார்கள். திருமூலர் சொல்வதைப்போல, "கலையொரு மூன்றும் கடந்தப்பால் நின்ற தலைவனை நாடினால்" கலை வளரும்; கவலையும் குறையும். உலகத்தில் உள்ள பௌதிகமான கலைகளை அடைவதற்கு இச்சை இருக்கிறதே, அதை விட்டுவிட்டு அந்தர்முகமாக நாம் திரும்பினால் தான் பரமானந்தத்தைப் பெறலாம் என்று திருமூலர்போன்ற பல மகரிஷிகள் கூறுகிறார்கள். அந்தர்முகமாகச் சோதனையை நடத்த வேண்டுமானால் மிகவும் கூர்மையான புத்தியினாலேதான் செய்யமுடியும். புத்தி வேண்டாமென்று யாரும் சொல்லவில்லை. புத்தி இல்லாவிட்டால் தத்துவத்தை உணரமுடியாது. இப்பேர்ப்பட்ட கூர்மையான புத்தியைத்தான் கூர்மையான வாளுக்கு ஒப்பாக மகான்கள் பலர் கூறியிருக்கிறார்கள். ஞானவாள் கொண்டு நாம் நம்மையே சோதித்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்படிச் சோதித்துச் சோதித்தே-விசாரித்து விசாரித்தே, விவேகத்தைப் பெற வேண்டும் என்கிறார்கள்.

கண்ணபெருமான் கீதையின் வாயிலாக அர்ஜுனுக்கு இதே கருத்தைத்தான் வெளியிடுகிறார். அதாவது,

तस्मात् अज्ञानसम्भूतं हृत्स्थं ज्ञानासिनात्मनः
छित्वा न संशयं योग मातिश्रेयतिष्ठ भारत ।

ஆத்மசோதனை என்ற ஞான வாளினாலே நமது கர்ம பந்தங்களை யெல்லாம் அறுத்து எறியவேண்டும்; உண்மைகளை நாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்.

இதே கருத்தை, கடோபநிஷத் மந்திரமும் சொல்லுகிறது :

धुर्य धारा निशिता दुरत्यया दुर्गं पथस्तत्त्ववयोवदन्ति ॥

இந்த விசாரணை மார்க்கம், சோதனை மார்க்கம் எப்படி இருக்கிறதென்றால், கூர்மையான

வாள்முனையின்மீது நடப்பதைப்போல இருக்கிறது. வாளை வீசுவதற்கு - வாளின் முனைமேல் நடப்பதற்கு எவ்வளவு சாதாரணமே வேண்டுமோ அவ்வளவு சாதாரணம் இருந்தால்தான் இந்த மார்க்கம் லயிக்கும். எவர்கள் இந்தச் சக்தியைப் பெற்றிருக்கிறார்களோ, அவர்களால் தான் இது முடியும். இந்த வாளை வீசும் திறமையை ஒருவன் முதலாவதாகப் பெற வேண்டும். ஆனால் அந்தத் திறமையையும் இறைவன் அருளாலேதான் பெறமுடியும். திருமூலரும்.

“ஆதிப்பிரான் தந்த வாள் அங்கைகொண்டபின்
வேதித்து என்னை விலக்கவல்லார் இல்லை”

என்கிறார். சிவபெருமானுடைய அனுக்கிரகத்தினால்தான் இந்தஞானவாளை நாம் அடைய முடியும். ஞானவாளின் உதவியினாலே தத்துவத்தை நாம் உணரலாம்.

“எறிவது ஞானத் துறைவான் உருவி
அறிவதே ஞானே அவ்வாண்டகையானே”

என்பதாகக் கூறுகிறார் திருமூலர்.

உபநிஷத் வாக்கியமும் எவனுக்குக் கர்ம பந்தம் எல்லாம் போய்விட்டதோ, கர்மபந்தங்களிலிருந்து எவன் விடுதலை பெற்றானோ எவனுக்குச் சோகம் மறைந்துவிட்டதோ அவன்தான் பரம்பொருளைக் காணுகின்றான் என்று சொல்லுகிறது.

மனதிலே சோகம் இருக்கிறவரையில், கர்மபந்தங்களுக்கிடையே உழன்றுகொண்டு வாழ்கிறவரையில் அவனைக் காணமுடியாது. சோகம்போய் கர்மபந்தங்கள் நீங்கப்பட்ட விசாரத்தின் முடிவாகவே அவனைக்காணலாம். ஆனால் இது எப்படிச் சிடைக்கும் என்றால், ‘தாதுப்பிரகாரேண’ தான் சிடைக்கும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இதற்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் சொல்லலாம். ஒன்று, மனத்தின் சுத்தியினால் மனது பந்தங்களை அறுத்துக்கொண்டு விடுதலை அடைந்த பிறகு என்று சொல்வார்கள்.

இன்னொரு பொருள், எல்லாப்பொருள்களும் எல்லா வஸ்துக்களும் ஆகி, பற்றுக்களை அழித்த பிறகு பரம்பொருளின் அனுக்கிரகத்தினால் அடையலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

எவன் ஒருவன் அந்தத் திருஷ்டியை உடையவனாக, உள்முகத்தைப் பெற்று, சோகத்தைக் கடந்து, கர்மபந்தங்களை அறுத்து எறிந்துவிட்டானோ அவன் பரம்பொருளின் அனுக்கிரகத்தினால் பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறுவான்.

ஆனால் எப்படி அந்தப் பரம்பொருளை நாம் அறிவது? வெளியில் இருக்கின்ற ஒரு பொருளாய் இருந்தால் விஞ்ஞானத்தினாலே அறியலாம். ஆனால் அந்தப்பொருள் ஸ்தூலமானதல்ல. ஆகையால் விசாரணாமுறையில் புலன்களின் திருஷ்டிகள் எல்லாம் உள்முகமாக அமையப்பட வேண்டுமென்று முன்பு சொன்னதுபோலவே, தற்பொழுது பரம்பொருளை அடைய ஸ்தூலத்தைவிட்டுச் சூட்சுமத்தை அடையவேண்டும். பரம சூட்சுமமாய் இருக்கின்ற பரம்பொருளை அறிவுக்கு அறிவாக நாம் அறிதல்வேண்டும். ஆனால் இதை எவன் ஒருவன் அறிந்தேன் என்று சொல்லுகிறானோ அவன் உண்மையில் அறியாதவன்; எவன் அறியேன் என்று சொல்லுகின்றானோ அவன் தான் உண்மையிலேயே இதனை அறிந்தவன் என்று மகரிஷிகள் எல்லாம் கூறுகிறார்கள்.

“அறிவறி வென்றங் கரற்றும் உலகம்
அறிவறி யாமை யாரும் அறியார்
அறிவறி யாமை கடந்தறி வானால்
அறிவறி யாமை அழகிய வாறே”

என்று திருமூலர் கூறுகின்றார்.

இதே கருத்தை, கேகேனாபநிஷத் வாக்கியம் ஒன்று நமக்குக் கூறுகின்றது:

नाहं मन्ये सुवेदेति नो न वेदेति वेद च ।
यो नस्तद्वेद नो न वेदेति वेद च ॥

எவன் ஒருவன் தான் அறிந்தேன் என்று மதிக்கின்றானே, அவன் இதனை அறியாதவன்; ஏனென்றால் அறிந்தேன் என்பவரால் அறிய முடியாத பொருள் இது; அறியாதவர்க்கு இது அறிந்தபொருள் என்பதாம்.

ஆகையால் ஆத்மதத்துவத்தை உணர்ந்து கொள்வது மிகவும் கடினமானது. அதிலும் வெளியில் செல்லும் விருத்தி உடையவர்களுக்கு அறிந்துகொள்வது மிகக் கடினம். எவர் ஒருவர் அந்தர்முகமாகத் தன்னுடைய திருஷ்டிகளை எல்லாம் திருப்புகின்றாரோ, வாக்கிய கரணங்களின் உதவி இல்லாமலேயே அகத்தே பார்க்கிறாரோ அவருக்கே இது நன்கு புலப்படும் என்று தெளிவாக நாம் உணரலாம். ஆனால் தனியான மனதோ புத்தியோ இந்தத் தத்துவத்தை உணர முடியுமா என்றால் உணர முடியாது என்று கூறுகிறார்கள். உணர்ந்து கொள்வதற்கு தேவதா அனுக்கிரகம் வேண்டுமென்று முன்னமேயே சொன்னேன். அந்த அனுக்கிரகம் நமக்கு மந்திரங்களின் மூலமாக - வேதவாக்கியங்கள் மூலமாகக் கிடைக்கிறது. ஏனென்றால் அவன் மந்திரங்களின் ரூபமாக - மறைகளின் ரூபமாக இருப்பவன். இதைத் திருமூலர் கூறுகின்றார்:

“ அறிவுடை யானரு மாமறை யுள்ளே
நெறிவுடை யான்மிகு தேவர்க்கும் தேவன்
பொறியுடை யான்புலன் ஐந்தும் கடந்த
குறியுடை யானொடும் கூடுவன் நானே ”

வேதங்களுக்குள்ளே மறைந்து கிடக்கும் பொருளை வேதங்களின் மூலமாகத்தான் நாம் அறிந்துகொள்ளமுடியும். வேதங்கள் மந்திரங்கள் எல்லாம் வடமொழியில் இருப்பதினால் நாம் அதனைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது இல்லை என்று கருதக்கூடாது.

எந்த மொழியில் இருந்தாலும் உண்மையைக் கூறும் வாக்கியங்கள் எல்லாம் வேத வாக்கியங்களே; மஹான்கள் கண்ட அனுபவத்தைக்கூறும் வாக்கியந்தான். இந்த வாக்கியங்களின் மூலமாகத்தான் நாம் விசாரணை செய்யவேண்டும்.

‘இந்த ஆத்மாவை நீ பார்க்கவேண்டும்; முதலிலே சிரவணம் செய்யவேண்டும்; பிறகு மனனம் செய்யவேண்டும்; அதற்குப் பிறகு மஹான்களின் வாயிலாக - குருமூர்த்திகளின் வாயிலாக இந்த உண்மையைப்பற்றிக் கேட்க வேண்டும்; கேட்டதைச் சிந்திக்கவேண்டும்; சிந்திப்பதை அனுபவத்தில் காணவேண்டும்; அப்படி நாம் செய்தால் ஆத்மதரிசனத்தை - சிவதிருஷ்டியைப் பெறுவோம்’ என்பதாக யாக்குவல்கியர் கூறுவதும் சிந்திக்கத்தக்கது.

சோதனை மூலமாக இந்த அனுபவ வாக்கியங்கள் நமக்குக் கிடைக்கவேண்டும். இந்த வாக்கியங்களைச் சிரவணம் செய்து, அவற்றின் கருத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டும். இப்படி நாம் விசாரித்துத் தெளிந்தால் பரம்பொருளைக் காண்போம். எங்கும் வியாபித்து இருக்கின்ற பரம்பொருளை நம்முள்ளேயே காண்போம். இதைத்தான் திருமூலரும் சொல்லுகிறார்:

“ எந்தை வந்தான் என்று எழுந்தேன் எழுதலும்
சிந்தையின் உள்ளே சிவன் இருந்தானே ”

ஈஸ்வரன் எங்கோ இருக்கிறான்; தொலைவிருக்கிறான் என்ற எண்ணத்திலில்லாமல் அவன் நம்மிடமே வந்திருக்கிறான் என்று எழுந்தேன்; அவன் எனது சிந்தையின் உள்ளேயே இருப்பதைக் கண்டேன் என்று ஆத்மானுபவத்தோடு பாடுகின்றார்.

இந்த முறையாக நம்முடைய மதத்திலே ஈஸ்வர தத்துவம் மிகவும் அற்புதமான முறையில் போதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய மதத்திலே பரம்பொருளின் தத்துவத்தை உபதேசிக்கின்ற முறையைப்போல வேறு எந்த மதத்திலேயும் காணமுடியாது. பல பல மதங்களில் பலபலவகையாகக் கூறப்படலாம். ஈஸ்வரனை நம்மிலும் வேருனதாக வைத்து வழிபடவேண்டுமென்று போதிக்கப்படலாம். ஆனால் நம்முடையமதத்தில் மிகவும் அற்புதமான முறையில் எங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற பரம்பொருளைச் சோதிப்பதின் மூலமாக - விசாரணை செய்வதன் மூலமாகக் கண்டு கொள்ளலாம். , எங்கு பார்த்தாலும்,

வியாபித்து இருக்கின்ற பொருளை - எல்லாப் பொருளையும் கடந்து நிற்கின்ற பொருளை நம்மிடையே நாம் காணமுடியும் என்பதாக உபதேசித்திருக்கிறார்கள். திருமூலதேவரும் திருமந்திரத்தில்,

“தொடர்ந்து நின்றார் என்னைச் சோதிக்கும்போது
துடர்ந்து நின்றானல்ல நாதனும் அங்கே
படர்ந்துநின் ருதிப் பராபரன் எந்தை
கடந்துநின் றவ்வழி காட்டுகின் ருனே”

என்பதாகச் சுவானுபவத்தோடு பாடியிருக்கின்ற பாடல் கவனிக்கத்தக்கது.

அவன் இல்லாத இடமே கிடையாது. அவன் இல்லாத Continent கிடையாது. நாம் முதலில் நினைக்கலாம்; விவகாரம் வேறு பரமார்த்தம் வேறு என்பதாக. ஆனால் உண்மையிலே பார்க்கின்றபோது விவகாரத்திற்கும், பரமார்த்தத்திற்கும் தொடர்புண்டு. எதனாலே தொடர்பு? ஈஸ்வரனாலே தொடர்பு. எவன் பரமார்த்தனோ அவனுடன் தொடர்பு கொண்டது விவகாரம். நம் மனங்களை எல்லாம் புற்றிக்கொண்டிருக்கிற மாயை நீங்கினால் நம் மனத்திலேயே அவனைப் பார்க்கலாம் என்று கூறுகிறார்.

ஆகவே ஈஸ்வரன் விவகாரத்திற்கும் பரமார்த்தத்திற்கும் தொடர்பு உடையவனாக இருக்கிறான்; பற்றறுத்து நின்று சர்வவியாபியாக இருக்கின்ற பரமாத்மா எல்லாப்பொருளையும் கடந்து நிற்கிறான்; எல்லாப் பொருளாகவும், அப்பொருளைக் காண்கின்றவனாகவும் இருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட ஈஸ்வரதத்துவம் வேறு எந்தநாட்டிலும் போதிக்கப்படவில்லை. நம்நாட்டிலுள்ள வேதங்களேதான் போதிக் கின்றன.

நாம் எல்லோருமே மனிதர்கள் என்ற நினைவு நமக்கு இருக்கின்றவரையிலே நாம் கடவுளுக்கு ரூபத்தைக் கற்பித்துத்தான் அவனை உபாசிக்க முடியும். ஆகவே பகவானை ஒரு ரூபத்தில் பார்க்கிறோம்; அனுபவிக்கின்றோம்; பக்தி செய்கின்றோம்.

ஆனால் சில மதக்காரர்கள், பகவானை விக்கிரகங்கள் மூலமாக எதற்காக ஆராதிக்க வேண்டும்? அப்படி ஆரதிப்பது பகவானை அவமதிப்பதுபோல் ஆகாதா? என்று கேள்வி கேட்பதைப் பார்க்கிறோம்.

பகவானைப் பரமபிதா என அழைக்கின்ற போதும் அவருக்கு ஒரு ரூபத்தைக் கற்பிக்க வில்லையா என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். ரூபம் இல்லாவிட்டால் அவனை நாம் சிந்தையில் கொள்ள முடியாது. வாயாலும் வர்ணித்துப் பாடமுடியாது. ஆனால் ஒரே ரூபத்தைமட்டும் கற்பித்து, அதிலேயே மூடநம்பிக்கையோடு போகாமல், உண்மையான தத்துவம் என்ன என்பதை நம்மக்கள் எல்லோரும் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நம் நாட்டில், ‘பகவானுக்கு ஒருஉருவம் கிடையாது. பெயர் கிடையாது. அவனை ஆயிரம் நாமம் உடையவன். அவனை ஆயிரம் ரூபங்கள் உடையவன். அவனை ஆணாகவும் வழிபடலாம். பெண்ணாகவும்வழிபடலாம். தந்தையாகவும் தாயாகவும் வழிபடலாம்’ என்று உன்னதமான மார்க்கத்தைக் காட்டினார்கள். இதனை நல்லது அல்ல என்று யார் எந்த வாதத்தைக்காட்டிச் சொல்லமுடியும்? ஆகையால் தான் திருமூலரும் ‘எந்தைபிரான்’ என்று ஈஸ்வரனைத் தந்தையாகவும், பின்னர் தாயாகவும் வாழ்த்துகிறார்.

இதே கருத்துதான் சுவேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் மிகவும் அழகாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மந்திரத்திலே பகவானைப் பார்த்து ஒரு பெரியவர் பாடுகிறார்.

‘நீ சரீரியாய் இருக்கிறாய். நீ புருஷனாய் இருக்கிறாய். உன்னைக் குமரியாகவும், தடியை ஊன்றிக் கொண்டு போகும் வயது முதிர்ந்தவராகவும் காண்கிறேன். பச்சைக் குழந்தையாகவும், பாளையாகவும் காண்கிறேன்’ என்பதாக மிகவும் நேர்த்தியாகப் பாடுகிறார்.

ஆகையினால் சர்வப் பிரபஞ்சத்திலும், எல்லாப் பொருள்களிடத்திலும் ஈஸ்வரனைக் காண்பாய் என்று நம்முடைய முன்னோர்கள்

நமக்கு ஆணையிட்டார்கள். இந்த உண்மைத் தத்துவத்தை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. அவனன்றி வேறு பொருள் கிடையாது என்கிற சின்ன வாக்கியத்தை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. அவன்தான் உண்மைப்பொருள்; எங்கும் வியாபித்து இருக்கிற பரம்பொருள்; நம் எல்லோருடைய உள்ளங்களிலேயும் உறைந்து இருக்கின்ற பொருள் என்பதை சோதினை செய்துசெய்து நன்றாக உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

நம் நாட்டிலுள்ள மதங்கள் இதனைத்தான் உபதேசித்து வந்திருக்கின்றன. மார்க்கங்கள் வேறுபடலாம்; ஆனால் கடைசியான முடிவு ஒன்றுதான். ஆகையால் மதங்களுக்குள் வேற்றுமையையோ பகைமையையோ வளர்த்துக் கொள்ளக்கூடாது என்பதைத் தான் நாம் இந்தக் காலத்தில் முதன் முதலில் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். உண்மையை அடைகிற வரையிலும் சிற்சில விரோதங்கள் இருப்பது போல் தோற்றலாம். உண்மைப்பொருளை அடைந்த பிறகு எவ்விதமான விரோதமும் பரமானந்தத்தை அடைவதில் கிடையாது என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இது சோதித்து அறிவதினாலேயே நமக்குப் புலப்படும். வெறும் சண்டைகள் போட்டுக் கொண்டிருந்தால் இது நமக்கு விளங்காது. சண்டைகள்தான் ஓங்கும். ஆகவே நாம் எல்லோரும் நம்மை நாமே சோதித்துக் கொண்டு உண்மைப் பொருளை அடைய முயற்சி செய்யவேண்டும்.

மேலும் இம்மாதிரியான கூட்டங்களில் நான் ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். தென்னாட்டில் சமஸ்கிருதமொழியின் பேரில் துவேஷம் வளர்ந்து வருகிறது. இந்தத் துவேஷத்திற்கு இடமே கிடையாது என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதற்காகத்தான் திருமூலருடைய உண்மை வாக்கியங்களை எல்லாம் எடுத்துச்சொல்லுகிறபோது இடையிடையே அதேகருத்துடைய உபநிஷத் மந்திரங்களையும் எடுத்துச்சொன்னேன். எந்தபாஷையில் உண்மை இருந்தாலும் அது

உண்மைதான். தமிழிலே ஒருவனை வையலாம். சமஸ்கிருதத்திலும் ஸ்துதி செய்யலாம். ஆகையால் ஆரம்பத்தில் தாய்மொழியைத் தவிர வேறு பாஷைகளைக் கற்கவேண்டிய அவசியம் இல்லையென்றாலும் ஓரளவு படித்த பின்பு வேறு பல மொழிகளையும், குறிப்பாகச் சமஸ்கிருதத்தையும் நம் மாணவர்கள் யாவரும் கற்றுக்கொள்வது இன்றியமையாதது. உலகம் பூராவுக்கும், தாய்மொழியின்பேரில் தாய்நாட்டின் பேரில் எவ்வளவு அபிமானம் இருக்க வேண்டியது அவசியமோ அவ்வளவு அபிமானம் சமஸ்கிருதமொழியின் பேரிலும் இருக்கவேண்டியது அவசியம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இதைக் காட்டுவதற்காகத்தான் சித்தாந்தத்திற்கும், வேதாந்தத்திற்கும் உண்மையாக வேற்றுமை இல்லை என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இதனை எடுத்து விளக்குவதற்காக, ஆச்சார்யர் ஸ்ரீ சங்கரர் சிவானந்த ஹரிரியில் எழுதியுள்ள இரண்டு சுலோகங்களை மட்டும் எடுத்துச் சொல்லிவிட்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

முதல் சுலோகம்:

नालं वा परमोपकारकमिदं त्वेकं पशूनां पते पश्यन्
कुक्षिगतं चराचरगणान् बाह्यस्थितान् रक्षितुम् । सर्वा
मयि पश्यन् नौषध मतिश्चालाकरं भीकरं निक्षिप्तं गच्छेन
गच्छितं नोद्दिष्टं मेव त्वया ॥

‘நீ செய்த ஒரே ஒரு பரோபகாரம் போதாதா? பசுக்களுக்கு எல்லாம் பதியாக இருக்கின்ற ஈஸ்வரனே! நீ செய்திருக்கும் பரோபகாரம் சாதாரணமானதா? தேவர்கள் எல்லாம் அம்ருதமதனம் செய்தபோது அம்ருதம் தோன்றுவதற்கு முன்னாலே ஆலகாலவிஷம் தோன்றியது. சர்வலோகங்களையும் நாசம் செய்யக் கூடிய விஷம் அது. மனிதர்கள் மாத்திரம் அல்ல. தேவர்களுங்கூட அந்தவிஷத்தைக் கண்டவுடன் பயந்து ஓட ஆரம்பித்தார்கள், அந்த சமயத்தில் யார் இஷ்டலகத்தைக் காப்பாற்றியது? உலகத்திலுள்ள மக்கள் எல்லாம்

அழிந்துபோய்விடப் போகிறார்களே என்ற கருணையினால், நீயே அந்த விஷத்தை எடுத்து விழுங்கினாய். வெளியிலே இருக்கிற ஜந்துக் களைக் காப்பாற்றுவதற்காக நீ அவ்விஷத்தை எடுத்துச் சாப்பிட ஆரம்பித்தாலும் சாப்பிட்டிருந்தால் என்ன ஆகியிருக்கும்? இவ்வுலக மெல்லாம் தங்கள் உடலுக்குள் அடங்கியது அல்லவா? உள்ளே போயிருந்தாலும் சகல ஜந்துகளும் நாசம் அடைந்திருக்குமே? அம் மாதிரியாகப் பஸ்மீஹரம் ஆகிவிடக்கூடாது என்ற கருணையினால் விஷத்தை உமிழாமலும் விழுங்காமலும் கண்டத்திலேயே வைத்துக் கொண்டு விட்டார்கள். சகல தேவர்களும் ஓட்டம் பிடித்த காலத்தில், சகல ஜீவராசிகளையும் காப்பாற்றுவதற்காகத் தாங்கள் செய்திருக்கும் இந்த பரோபகாரம் ஒன்று போதாதா? என்று ஈஸ்வரனைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்.

இன்னொரு சுலோகத்தில் சொல்லுகிறார் :

सहस्रं वर्तन्ते जगतिविवुधाः क्षुद्रफलदाः न मन्ये
स्वप्नेवा तदनुसरणं तत्कृतफलम् । हरिब्रह्मादीनां सपि
निकटभाजा मसुलभं चिरं याचेऽशम्भो शिवतवपदाभ्यो
जभजनम् ॥

‘அநேக தேவதைகள் இருக்கின்றார்கள். இந்த லோகத்தை வேறுவழியிலே திருப்பும் ஆயிரக்கணக்கான தேவதைகள் இருக்கிறார்கள். ஆசைகாட்டி மயக்கும் தேவதைகள். சிறு பயன்களைக் காட்டி மயக்கும் தேவதைகள். நசிக்கக்கூடிய பலனைக் கொடுக்கின்ற

தேவதைகள். இவைகளைப்பற்றி நான் கனவிலும்கூட நினைக்கவேமாட்டேன். இவர்கள் கொடுக்கும் பலனை நான் ஸ்வப்னத்திலுங்கூட இச்சிக்கமாட்டேன். எந்த ஒரு பதவியானது அத்வதீயமாக இருக்கின்றதோ அதைத்தான் நான் நாடுகிறேன். அதனைத்தான் நான் சதா காலமும் யாசித்துவருகிறேன். உன்னுடைய தாமரைபோன்ற பாதங்களை அடைய வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய நோக்கம்’ என்று கூறுகிறார்.

இதற்கு ஈடான பக்தி உண்டோ என்று கேட்கிறேன்? ஆகையால் மொழியின் காரணமாகவோ அல்லது மதத்தின் காரணமாகவோ நாம் துவேஷத்தையோ - வெறுப்பையோ கொள்வதற்கு இடமே இல்லை என்று நாம் மனத்திலே வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதுதான் திருமூலர் போன்ற மகான்களுக்கு நாம் செய்யக்கூடியதான பெரிய பக்தி. அவர்கள் காட்டிச் சென்ற வழிகளைக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலமாகத்தான் நாம் அந்த மஹான் களுக்குப் பெரிய பக்தியைச் செய்தவர்களாக ஆவோம். நமக்கு எல்லாம் அவர்கள் சமரச சமயம் என்ற ஓர் வழியைத்தான் காட்டிச் சென்றார்கள். அந்த வழியைப் பின்பற்றி இந்துக்களெல்லாம் ஒன்றுகூடி பரம்பொருளை நாடினால் சகல லோகங்களுக்கும் கேஷமம் உண்டாகும் என்பதில் சந்தேகமே கிடையாது என்று சொல்லிக்கொண்டு, குருமகா சந்நிதானத்திற்கும், மற்றுமுள்ள அனைவருக்கும் வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்வதோடு, பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

“பெம்மான் பெருநந்தி பேச்சற்ற பேரின்பத்
தம்மான் அடிதந் தருட்கடல் ஆடினோம்
எம்மாய மும்விடுத் தெம்மைக் கரந்திட்டுச்
சும்மா திருந்திடம் சோதனை யாகுமே.”

‘ஒன்பதாந்தந்திரம்’

‘சூனிய சம்பாஷணை’

திருவாவடுதுறை ஆதீன மகாவித்துவான்

திரு. கே. ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள்

நாகர்கோயில்.

குருமகாசந்நிதானமாக இங்கெழுந்தருளி சைவச் செங்கோல் ஓச்சுகின்ற ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்களது திருவடிக் கமலங்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மூன்றாம் திருமந்திர மாநாட்டில் இறுதிச் சொற்பொழிவானாக அடியேன் உங்கள் திரு முன்னிலையில் நிற்கிறேன். இப்பொழுது பேச யிருப்பது ஒன்பதாம் தந்திரம். தந்திரத்தின் கருத்துமாதிரி சூன்யமாய் சம்பாஷணைசெய்து விட கட்டளைபிறந்திருக்கிறது. அதன்பொருள் “உங்கள் சம்பாஷணை சூன்யம்” என்பது தானே, அதாவது உங்கள் பிரசங்கம் ஒன்றும் இல்லாதது என்பதாக நினைத்தாலுங்கூடச் சூன்யமாக உபதேசம் செய்யக்கூடியவர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவரும் என்னைப்போல் சூன்ய சம்பாஷணை செய்பவர்தான். அவர் தான் தட்சிணாமூர்த்தி. சிம்முத்திரை ஒன்றைக் காட்டி, “புரிந்ததா? போ” என்று சொல்லி விடுகிறார். அது ஒன்றுமே புரியாமல் இருக்க லாம். ஆன்மா ஆண்டவனை அடைந்த மாத் திரத்தில் ஆன்மாவைப் பற்றியிருக்கிற மலங் கள் தாமே விலகிவிடும் என்பதாகத் தத்துவப் பொருள் அந்த முத்திரையிலே புதைந்து கிடக் கின்றது. எனக்கு முன்னால் பேசிய - தத்துவ சாஸ்திரியாக விளங்கும் பெரியார் அவர்கள் வேதாந்தம், சித்தாந்தம், சைவம் ஆகிய எல்லா வற்றுக்கும் உள்ள ஒருமைப்பாட்டை விளக் கினார். வேதாந்த, சைவ சித்தாந்த சமரசம் விளங்கவேண்டுமென்றால் இந்த ஒன்பதாவது தந்திரத்தைப் பார்க்கவேண்டும்.

இந்தத் துறைசை ஆதீனத்தில் திருமந்திர மாநாட்டைத் தொடர்ந்து நடக்க இருக்கிற குருபூஜை எதற்காக நடக்கவேண்டும்? ஏன் அதற்கு நாம் எல்லோரும் போகவேண்டும்?

என்ற கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொண்டால் அதற்கான பதிலை இந்திருமந்திரத்தின் ஒன்ப தாவது தந்திரத்திலுள்ள முதல் பாட்டே விளக்கிவிடும்.

குரு மடம் என்றால் ஏதோ சாதாரண இடம் என்று கருதக்கூடாது. உலகிலுள்ள ஆன்மாக்களைப் பற்றியிருக்கின்ற மலத்தைக் குருவின் மலரடிசார்ந்து நின்றவர்கள் போக் கிக்கொள்ளுகிறார்கள், அப்பேர்ப்பட்ட குரு இருக்கின்ற திருமடமே ஆண்டவனது வீடு என்று சொல்லுகிறார்கள். குரு பார்க்கின்ற பார்வையிலேயே ஆன்மாக்களுக்குச் சிவ ரூபம் உண்டாகிறது.

பாம்பு திண்டினால் உடனேயே அதன் விஷத்தை எடுக்க விஷவைத்தியனிடத்தில் செல்லவேண்டும். விஷ வைத்தியர்கள் இந்தக் காலத்தில் இல்லாமல் இருக்கலாம்; முன்பெல் லாம் இருந்தார்கள். அவன் கருடோகம் பாவனையால் - கருட தியானத்தால் கருடனே ஆகவேண்டும். கருட மந்திரத்தை ஐபிக்க வேண்டும். அந்தக்கருடபாவனையால் விஷம் தானாகவே நீங்கும்.

அதைப்போலவே ஆன்மாக்களைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கின்ற ஆணவ மலங்களாகிய விஷம் சிவமந்திர பாவனையால் - சிவமந்திர தியானத்தால் - சிவமேயாகிய குருமூர்த்தியின் திருவருளால் நீங்கப்பெறும்.

“கருடன் உருவம் கருதும் அளவில்
பருவிடம் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோல்
குருவின் உருவம் குறித்த அப்போதே
திரிமலம் தீர்ந்து சிவனவன் ஆமே”

எனத் திருமூலர் சொல்லுகிறார். சிவோகம் பாவனையால் - சிவமந்திர தியானத்தால், குரு வின் பார்வை நம்மேல் பட்டமாத் திரத்தில்

நம்மைப்பற்றி நிற்கின்றதான் மலங்கள்
அகன்று விடுகின்றன.

“பலியும் அவியும் பரந்து புகையும்
ஒலியும் எம்சன் தனக்கென்றே உள்கிக்
குனியும் குருமடம் கண்டவர் தாம்போய்த்
தளிரு மலரடிச் சார்ந்து நின்றாரே”

என்பது திருமந்திரம்.

ஆன்மாக்களைப் பற்றியிருக்கிற மலத்தை
நீக்குகிற வைத்தியசாலை குருமடம். உள்ள
நோயை நீக்குவது குருமடம். உடலை வளர்க்
காது உயிரை வளர்க்க, உயிரின் நோயைப்
போக்க இருப்பது குருமடம்.

குரியன் சந்திரன் இரண்டும் இந்த உலகத்
திற்கு ஒளி அளிக்கின்றன. நம் உடம்புக்குள்
ஒளி உண்டு என்றால் அது இறைவன் அரு
ளால்தான் உண்டாகிறது. இருட்டு அறையில்
கிடந்து தடுமாறும் குருட்டுக் கிழவிபோன்ற
ஆன்மாக்களுக்குக் குருவின் அருளால் ஒளி
கிடைக்கிறது. உள்ளமே தகழியாக, உணர்வு
நெய்யாக, திடம்படு ஞானத்தீயை வளர்த்
தால், இறைவன் கழலடி காணலாம். ஞான
நிலை - முத்திநிலை எய்தலாம். பஞ்சாக்கரத்தை
நான் பலதடவை ஐந்தும் இறைவன் கழலடி
காணப்பெற்றிலேன் என்று சொல்பவர், ‘தி’
என்று எழுதி விறகுக்கு அடியில் வைத்து
விட்டு விறகு எரியவில்லையே என்பாரைப்
போல்பவரே. ஆகவே உண்மைப்பொருளை
அறிந்துகொள்ளாது சொல்வதினால் பயன்
ஏற்படாது. அதனைக் குருவாயிலாக உணர்ந்து,
உணர்ந்தபொருளை நன்கு தெளிந்து ஐபித்தால்
பலன் உண்டு.

வெறும் உருத்திராட்சமாலை உருண்டால்
மட்டும் போதாது; அந்த உபதேசத்தின்
உட்பொருளை உணர்ந்து, தியானம் செய்ய
வேண்டும். சி - சிவபெருமான். வ - அம்மை,
அருள். ய - ஆன்மா. மாயாபோகத்தில்
கிடக்கின்ற நம்மை அம்மை சிவபெருமான்
திருவடி நிழலை அடையச் செய்கின்றான்.
“நற்றவா உனை நான் மறக்கினும், சொல்லும்
நா நம்சிவாயவே” என்று சொல்லியபடி
பல அடியார்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள்.

திவீனையாளர் சிவ சிவ என்று சொல்ல
மாட்டார்கள். சிவ சிவ என்று சொன்னால்
திவீனையும்; சிவ சிவ என்றிடத் தேவரும்
ஆவர்; சிவ சிவ என்னச் சிவகதி கிடைக்கும்.

நமது நாட்டில் வழங்கும் பல பழக்க
வழக்கங்கள், நமக்கு உண்மைத் தத்துவத்தை
விளக்கவே வந்தன. மார்கழி மாதத்தில் நம்
நாட்டுப்பெண்கள் சாணியில் பூசணிப்பூவைப்
புதைத்து வீட்டுவாயிலில் வைப்பதை நாம்
பார்க்கிறோம். மலராகிய ஆன்மா, சாணமாகிற
மலத்துள் புதைந்து கிடக்கிறது என்பதை
அது விளக்குகிறது.

நமக்கு உபதேசிக்கின்ற குரு, நமக்கு
என்ன உபதேசிக்கின்றாரோ அந்த நெறியில்
அவர்களும் நின்று ஒழுகி உபதேசித்தால்தான்
பயன் அதிகம்; புகை பிடிக்கும் ஆசிரியர்,
மாணவனிடம் ‘நீ புகை பிடிக்காதே’ என்று
உபதேசிப்பதால் பயன் ஏற்படாது. ஒரு
குருவனிடம் ஒருபாட்டி தன்பேரன் அதிக
வெல்லம் சாப்பிடுகிறான் அந்தமாதிரி சாப்
பிடாமல் இருக்கும்படி உபதேசம் செய்யுங்
கள் என்று கேட்டான். அந்த குரு ஒருமாதம்
கழித்து வந்தால் உபதேசிக்கிறேன் என்று
அனுப்பிவிட்டார். ஒரு மாதம் கழித்து வந்த
பிறகு, அந்தப்பிள்ளையிடம், ‘அப்பா! வெல்லம்
அதிகம் தின்னாதே, அது உடம்புக்கு ஆகாது’
என்று உபதேசித்தார். அதற்கு அந்தப் பாட்டி,
இதை அப்போதே சொல்லக்கூடாதா? இதற்கு
ஒருமாதம் கழித்துவரச்சொன்னீர்களே? ஏன்;
என்று கேட்டான்; அதற்குக் குரு “நானும்
வெல்லத்தை அதிகம் தின்பவன்; இந்த ஒரு
மாதத்திற்குள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெல்
லம் சாப்பிடுவதை அறவே ஒழித்துவிட்டேன்;
வெல்லம் நான் தின்னாத நிலையில் வெல்லம்
தின்னாதே என்று பிறருக்கு உபதேசித்தால்
எப்படி உபதேசம் பயன் தரும்; ஆகவேதான்
ஒரு மாதம் கழித்து பிறகு வரச்சொன்னேன்”
என்று குறிப்பிட்டார். ஆகவே எதையும்
தான்கடைப்பிடித்து, பிறகு அதனைப் பிறருக்கு
உபதேசிக்கின்றதே அதிகப் பயன்தரும்.

இறைவன் நடனத்தின் தத்துவத்தைப் பற்றித் திருக்கூத்து, சிவானந்தக்கூத்து, சுந்தரக்கூத்து, பொற்பதிகூத்து, பொற்றில்லைக்கூத்து, அற்புதக்கூத்து என்பவற்றைப் படிப்படியாகத் திருமூலர் விளக்கியிருக்கின்றார். “உங்கள் சாமி சுடுகாட்டிலா நடனமாடிக் கொண்டிருக்கிறார்?” என என்னிடம் வந்து ஒருவன் கேட்டதற்கு, “உன் போன்றவர்கள் அந்நே வரப்போகிறார்கள்; அதற்காகத்தான் நடனமாடிக் கொண்டிருக்கின்றார்” என்று சொன்னேன். சிதாசாசத்தில் ஆடும் பொருளாக இருக்கும் ஆண்டவன் நம்மையெல்லாம் ஆட்டுவிக்கின்றான்; அவனது ஆடலினாலே உலகம் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

ஆண்டவனது திருக்கூத்தைக் கண்டவர்கள் அந்த இன்பத்தைப்பெற மேலும் மேலும் துடிப்பார்கள், “ஆட்டை விட்டுப் போமோ சொல்லாய் அப்புலி” என்ற அடிகள் ஆட்டைப் பார்த்துவிட்டால் புலி அதனை அடித்துத் தின்னும் போகாது எனப் பொருள்படுமாப்போல், ஞானிகள் ஆடலைப் பார்த்து விட்டால் அதாவது இறைவனது சிவானந்தக்கூத்தைப் பார்த்துவிட்டால் அவ்விடம் விட்டு அப்பால் நகரமாட்டார்கள். புரியம்பழத்தைக் கண்டவுடனேயே நாவில் ஜலம் ஊறுவது போல, ஆண்டவனது திருக்கூத்தைக் கண்டவர்க்கெல்லாம் அருட்கண்ணீர் பெருக, உள்ளத்தே ஆனந்த அமுது ஊறப்பெறுவார்கள். இதனைத்தான் திருமூலர்,

“புளிக்கண்டவர்க்குப் புனல்ஊறு மாபோல்
கனிக்கும் திருக்கூத்துக் கண்டவர்க் கெல்லாம்

அளிக்கும் அருட்கண்ணீர் சோர்நெஞ் சுருக்கும்
ஒளிக்குளா னந்தத் தமுதாரும் உள்ளத்தே”

எனக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

குனியசம்பாஷணை என்ற பகுதியிலுள்ள,

“பட்டிப் பசுக்கள் இருபத்து நாலுள
குட்டிப் பசுக்களோ ரேமுள ஐந்துள
குட்டிப் பசுக்கள் குடப்பால் சொரியினும்
அட்டிப் பசுக்கோ பனவற்கு வாய்த்ததே”

என்ற பாடல் எவ்வளவு அழகான பாடல் என்பதைப் பாருங்கள்.

“பார்ப்பான் அகத்திலே பாற்பசு ஐந்துண்டு
மேய்ப்பாரும் இன்றி வெறித்துத் திரிவன
மேய்ப்பாரும் உண்டாய் வெறியும் அடங்கினால்
பார்ப்பான் பசுஐந்தும் பாலாச் சொரியுமே”

ஐந்து புலன்களும் ஐந்து பசுக்கள். அதனை அடக்காவிட்டால் வெறித்துத் தன் போக்குப் படி அவை ஓடும். அதனை அடக்கி, அதன் வெறியையும் அடக்கினால் அவை நாம் சொல்கிற வழிப்படிவந்து பால்போன்ற பலநன்மைகளைச் செய்யும். இது எவ்வளவு அழகான கருத்து. இதுபோன்ற பாடல்கள் அநேகம் உள்ளன.

இறைவன் திருவடி நிழலப்பெற்று ஜீவன் முக்தர்களாக வேண்டுவோர் குருவை அண்டி அவரிடம் உபதேசம்கேட்டு, அவர் காட்டிய நெறியைப் பின்பற்றுங்கள் என்ற அளவிலே ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ குருமகாசந்தானம் அவர்களின் திருவடிக் கமலங்களுக்கு வணக்கத்தைக் கூறிக்கொண்டு என் பேச்சை இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

“ஒன்றிநின் றுள்ளே உணர்ந்தேன் பராபரம்
ஒன்றிநின் றுள்ளே உணர்ந்தேன் சிவகதி
ஒன்றிநின் றுள்ளே உணர்ந்தேன் உணர்வினை
ஒன்றிநின் றேபல ஊழிகண் டேனே.”

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

“ வாழ்கவே வாழ்களன் நந்தி திருவடி
வாழ்கவே வாழ்க மலமறுத் தாள்பதம்
வாழ்கவே வாழ்கமெஞ் ஞானத் தவன்தாள்
வாழ்கவே வாழ்க மலமிலான் பாதமே.”

— திருமூலதேவர்.